

ΙΕΡΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΝ

ΗΤΟΙ

1867-1892

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

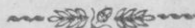
ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΩΚΑ.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκδίδεται διὰ δαπάνης

Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

(Ὀδὸς Μαιζῶνος.)

1867

Τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί. Τῷ πνεύματι
ζέοντες. Τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες.

Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Ῥωμ. κεφ. 12, στ. 11.

ΙΕΡΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΝ

ΗΓΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ.

Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ στερεώμα ἀναγγέλλει τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ἡ ἡμέρα ἐκφέρει λόγον εἰς τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ νύξ ἀναγγέλλει γινῶσιν εἰς τὴν νύκτα. Δὲν εἶναι λαλιαί, οὐδὲ λόγοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων δὲν ἀκούεται ἡ φωνή (α).

Ἄς ᾗναι, Θεέ, εὐλογημένον τὸ ἔνδοξόν σου ὄνομα, τὸ ὑπέρτερον πάσης εὐλογίας καὶ αἰνέσεως. Σὺ αὐτὸς εἶσαι Κύριος μόνος· Σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν, τοὺς οὐρανοὺς τῶν οὐρανῶν, μὲ ὅλην τὴν στρατιάν αὐτῶν, τὴν γῆν, καὶ ὅλα τὰ ἐπάνω αὐτῆς, τὰς θαλάσσας, καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτάς, καὶ Σὺ ζωοποιεῖς πάντα ταῦτα καὶ Σὲ προσκυνοῦσιν αἱ στρατιαὶ τῶν οὐρανῶν (β).

(α) Ψαλμ. ΙΘ. Στίχ. 1—3. (β) Νεεμ. Κεφ. Θ. Στίχ. 5, 6.

Διότι ἡ γῆ, ἡ ὁποία πίνει τὴν βροχὴν τὴν ῥιπτομένην πολ-
λάκις εἰς αὐτήν, καὶ γεννᾷ χόρτα χρήσιμα δι' ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους καὶ γεωργεῖται, λαμβάνει εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν (α).

Βίρηνικῶς θά κοιμηθῶ καὶ θά ὑπνώσω· ὅτι σὺ Κύριε, μόνος
μὲ ἔκαμες νὰ κατοικῶ μὲ ἀσφαλῆ ἐλπίδα (β).

Δὲν πωλοῦνται πέντε στρουθία δύο ἀσσάρια; καὶ τὸ ἐν ἅπ'
αὐτὰ δὲν εἶναι λησμονημένον ἔμπροσθέν τοῦ Θεοῦ. Ὑμῶν δὲ
καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὅλαι εἶναι ἡριθμημέναι (γ).

Κύριε, σὺ μὲ ἐδοκίμασας καὶ μὲ ἐγνώρισας. Σὺ γνωρίζεις τὸ
κάθισμά μου καὶ τὸ σήκωμά μου· σὺ νοεῖς τοὺς λογισμούς μου
ἀπὸ μακρόθεν. Σὺ ἐξερευνᾷς τὸ περιπάτημά μου καὶ τὸ πλα-
γιάσμά μου, καὶ ὅλους μου τοὺς δρόμους σὺ ἤξεύρεις· διότι καὶ
πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ὁ λόγος εἰς τὴν γλῶσσάν μου, ἰδοὺ Κύριε, σὺ
γνωρίζεις τὸ πᾶν. Σὺ μὲ περικυκλώνεις ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν,
καὶ ἔθηκας ἐπάνω μου τὴν χειρά σου. Ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι
ὑπερθαύμαστος εἰς ἐμέ· εἶναι ὑψηλὴ· δὲν δύναμαι νὰ φθάσω εἰς
αὐτήν. Ποῦ νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά σου· καὶ ἀπὸ τὸ
πρόσωπόν σου ποῦ νὰ φύγω; Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν Οὐρανόν, σὺ
εἶσαι ἐκεῖ· Ἐὰν πλαγιάσω εἰς τὸν Ἀδην, ἰδοὺ σὺ ἐκεῖ· Ἐὰν
λάβω τὰς πτέρυγας τῆς αὐγῆς καὶ κατοικήσω εἰς τὰ ἔσχατα
τῆς θαλάσσης· καὶ ἐκεῖ θέλει μὲ ὀδηγήσει ἡ χεὶρ σου, καὶ ἡ
δεξιὰ σου θέλει μὲ κρατεῖ. Ἐὰν εἴπω, ἀλλὰ τὸ σκότος θέλει μὲ
σκεπᾶσει· τότε καὶ ἡ νύξ αὕτη θέλει εἶσθαι φῶς τριγύρω μου.
Ναί, τὸ σκότος δὲν σκεπάζει τίποτε ἀπὸ σέ· μάλιστα ἡ νύξ
λάμπει ὡς ἡ ἡμέρα· εἰς σέ τὸ σκότος εἶναι καθὼς καὶ τὸ φῶς (δ).

Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εἶναι κρίσις· Θεὸς πιστὸς καὶ χωρὶς
ἀδικίαν, δίκαιος καὶ εὐθύς αὐτὸς εἶναι (α).

(α) Ἐπιτ. Παύλ. πρὸς ἑβρ. Κεφ. 7. Στίχ. 7. (β) Ψαλμ. δ. Στίχ. 8.

(γ) Εὐαγγ. Λουκ. Κεφ. 16. Στίχ. 6-7. (δ) Ψαλμ. ρθ. Στίχ. 1-12.

Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐθύτης εἶναι ἡ βάσις τοῦ θρόνου αὐτοῦ· τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου αὐτοῦ (β).

Οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων εἶναι ὁ Κύριος μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθὸς εἰς ὅλους· καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ ποιήματα αὐτοῦ. Ὅλα τὰ ποιήματά σου, Κύριε, θέλουσι σέ ἐπαινεῖ· καὶ οἱ ἅγιοί σου θέλουσι σέ εὐλογεῖ· τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου, θέλουσι κηρύττει καὶ θέλου σιδηγεῖσθαι τὸ μεγαλεῖόν σου, διὰ νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ἡ βασιλεία σου εἶναι βασιλεία ὅλων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου εἰς ὅλας τὰς γενεάς (γ). Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶναι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· πᾶσα ἡ γῆ πληροῦται ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτοῦ (δ).

ΧΡΕΩΣΤΟΥΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΑΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑ.

Ὅλη ἡ Γραφή εἶναι θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος εἰς διδασκαλίαν, εἰς ἔλεγχον, εἰς διόρθωσιν, εἰς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ. Διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἐντελῶς ἡτοίμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν (ε).

Μὲ ποῖον τρόπον θέλει καθαρίζει ὁ νέος τὸν δρόμον αὐτοῦ; μὲ τὴν φύλαξιν τῶν λόγων σου. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐφύλαξα τοὺς λόγους σου, διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνω εἰς σέ. Εἰς τὰς ἐντολάς σου θέλω μελετᾶ, καὶ εἰς τοὺς δρόμους σου θέλω ἀποβλέπει.

(α) Δεύτερον Κεφ. λβ. Στίχ. 4. (β) Ψαλμ. πθ. Στίχ. 14. (γ) Ψαλμ. ρμε. Στίχ. 8—13 (δ) Ησαΐ. Κεφ. γ. Στίχ. 3. (ε) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Τιμόθ. Β. Κεφ. Γ Στίχ. 16, 17.

Εἰς τὰ διατάγματα σου θέλω εὐφραίνεσθαι· δὲν θέλω λησμονήσει τοὺς λόγους σου: Ὁ νόμος τοῦ στόματός σου εἶναι εἰς ἐμέ καλῆτερος παρὰ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου (α).

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, ἐπεὶδὴ ὑμεῖς φρονεῖτε ὅτι εἰς αὐτὰς ἔχετε ζῶν αἰώνιον· καὶ ἐκεῖναι αἱ Γραφαὶ εἶναι αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦσιν διὰ ἐμέ (β).

Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκατηγορήθη ἔμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος Φίλικος εἶπε πρὸς αὐτόν, τοῦτο δὲ σοὶ ὁμολογῶ, ὅτι κατὰ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον οὗτοι λέγουσιν αἵρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρικῷ Θεῷ, καὶ πιστεύω εἰς ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς Προφῆτας (γ).

Καὶ ἀφοῦ διέβησαν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ὑπῆγαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ ὁ Παῦλος παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς, καὶ τρία σάββατα διελέγετο μὲς αὐτοὺς ἀπὸ τὰς Γραφάς, ἐξηγῶν καὶ ἀποδεικνύων, ὅτι ἦτο χρεῖα νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν· καὶ ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς κηρύττω. Καί τινες ἀπ' αὐτοὺς κατεπείσθησαν, καὶ ἐκολλήθησαν εἰς τὸν Παῦλον καὶ εἰς τὸν Σίλαν, καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς Ἑλληνας, καὶ πολλαὶ ἀπὸ τὰς πρώτας γυναῖκας· Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, ὅσοι δὲν ἐπείθοντο ἐφθόνησαν, καὶ ἐσύναζάν τινες ἄνδρας πονηροὺς, χυδαίους, καὶ ἔκαμον ὄχλον· καὶ ἐπελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰάσονος ἐζήτουν τὸν Παῦλον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὸν Λαόν. Καὶ ἐπεὶδὴ δὲν εὑρον αὐτοὺς ἔσυραν τὸν Ἰάσονα καὶ τινας ἀδελφούς εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως, φωνάζοντες, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔφερον ἄνω κάτω τὴν Οἰκου-

(α) Ψαλμ. ριβ. στίχ. 9. 11. 15. 16. 72. (β) Εὐαγγ. Ἰωάν. κεφ. ε. στίχ. 39. (γ) Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεφ. κδ. στίχ. 14.

μένην, οὗτοι ἤλθον καὶ ἐδῶ· τοὺς ὁπίκους ὑπεδέχθη ὁ Ἰάσων· καὶ αὐτοὶ ὅλοι κάμνουσιν ἐναντίον τῶν δογμάτων τοῦ Καίσαρος, λέγοντες ὅτι εἶναι ἄλλος βασιλεὺς ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐσύγχυσαν τὸ πλῆθος καὶ τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως, ὅτε ἤκουον ταῦτα. Καὶ, ἀφοῦ εὐχαρίστησαν ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα καὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς, ἀπέλυσαν αὐτούς. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ παρευθὺς τὴν νύκτα ἔστειλαν ἔξω τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς τὴν Βέροϊαν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἔφθασαν, ὑπῆγον εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων. Οὗτοι δὲ (οἱ Βεροιώται) ἦσαν εὐγενικώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν, ἐξετάζοντες πᾶσαν ἡμέραν τὰς Γραφάς, ἃν ταῦτα εὐρίσκωνται οὕτω. Πολλοὶ λοιπὸν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας τὰς τιμημένας γυναῖκας, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας (α).

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Ὅταν ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ πληθύνωνται ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, εἶδεν ὁ Κύριος ὅτι ἐπλήθυνεν ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ σκοποὶ τῶν διαλογισμῶν τῆς καρδίας αὐτῶν δὲν ἦσαν ἄλλο, εἰμὴ ἀκατάπαυστος κακία (β).

Τοῦ ἀσεβοῦς ἡ παρανομία λέγει μέσα εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὅτι δὲν εἶναι φόβος Θεοῦ ἐμπροσθεν εἰς τοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς διότι αὐτὸς ἀπατᾷ ἑαυτὸν ἐμπροσθέν του, ὅτι δὲν θέλει εὑρεθῇ ἡ ἀνομία αὐτοῦ διὰ νὰ μισηθῇ.— Τὰ λόγια τοῦ στόματος αὐτοῦ εἶναι ἀνομία καὶ δόλος· δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ διὰ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν. Ἀνομίαν διαλογίζεται ἐπάνω εἰς τὴν κλί-

(*) Πράξ. τῶν Ἀποτ. κεφ. ιζ. στίχ. 1—12. (β) Γενεσ. κεφ. γ. στ. 15.

νήν αὐτοῦ· στέκεται εἰς δρόμον ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι καλός· δὲν μισεῖ τὸ κακόν (α).

Ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων ἐξέρχονται κακοὶ διαλογισμοί, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι, κλεψῖαι, πλεονεξῖαι, πονηρίαι, δόλος, ἐπιθυμία, φθόνος, βλασφημία, ὑπερηφανία, καὶ ἀνοησία· Ὅλα ταῦτα τὰ κακὰ ἀπὸ μέσα ἐκβαίνουσι, καὶ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον (β).

Ἡ καρδιά εἶναι ἀπατηλὴ ὑπὲρ πάντα, καὶ σφόδρα διεφθαρμένη· ποῖος ἡμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ αὐτήν (γ);

Ὁ ἀσεβὴς καυχᾶται εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ πλεονέκτης μακαρίζει ἑαυτὸν καταφρονεῖ τὸν Κύριον· Ὁ ἀσεβὴς, διὰ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ δὲν θέλει ζητήσῃ τὸν Κύριον· ὅλοι οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός (δ).

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ πονηροῦ ἔργου ἀπόφασις δὲν ἐκτελεῖται ταχέως, διὰ τοῦτο ἡ καρδιά τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὅλη ἐκδοτος εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ κακόν.

Εἰς δὲ τὸν ἀσεβῆ δὲν θέλει εἶσθαι καλόν, οὐδὲ θέλουσι μακρυνθῇ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι θέλουσι παρέλθῃ ὡς σκιά· διότι δὲν φοβεῖται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ (ε).

Αὐτοὶ λέγουσιν εἰς τὸν Θεὸν, ἀπομακρύνθητι ἀπὸ ἡμᾶς, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν τοὺς δρόμους σου (ς).

Καὶ ἡ κατάκρισις αὐτῇ εἶναι, ὅτι τὸ φῶς ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν περισσότερον τὸ σκότος, παρὰ τὸ φῶς· διότι τὰ ἔργα αὐτῶν ἦσαν κακὰ (ζ).

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν Θεόν· διότι δὲν

(α) Ψαλμ. λζ. στίχ. 1—4. (β) Εὐαγ. Μάρκ. κεφ. ζ. στίχ. 21—23.

(γ) Ἱερειμ. κεφ. ιζ. στίχ. 9. (δ) Ψαλμ. Ι. στίχ. 3, 4. (ε) Εὐκλ. κεφ. ιβ. στίχ. 11, 13. (ς) Ἰωβ. κεφ. κα. στίχ. 14. (ζ) Εὐαγ. Ἰωάν. κεφ. γ. στίχ. 19.

ὑποτάσσεται εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ οὐδὲ δύναται (α).

Καθὼς δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος· καὶ οὕτως ὁ θάνατος ἐπέ-
σεν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καθ' ὅσον ὅλοι ἥμαρτον (β).

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Ματαιότης ματαιότητων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής· ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης. Τίς ἡ ὠφέλεια εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλον τὸν μόχθον, τὸν ὅποιον μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;

Ἐγὼ ὁ ἐκκλησιαστής ἐστάθην Βασιλεὺς ἐπάνω εἰς τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἀφιέρωσα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ ἐκζητήσω καὶ ἐρευνήσω διὰ τῆς σοφίας περὶ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν οὐρανόν· τὸν ὀχληρὸν τοῦτον περισπασμὸν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ μοχθῶσιν εἰς αὐτόν.

Εἶδον ὅλα τὰ ἔργα τὰ γινόμενα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα εἶναι ματαιότης καὶ θλίψις πνεύματος.

Ἐγὼ ἐλάλησα εἰς τὴν καρδίαν μου, λέγων, ἰδοὺ ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ ἠϋξύνθην εἰς σοφίαν ὑπὲρ πάντας, ὅσοι ἐστάθηνσαν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ σοφίαν, καὶ εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ ἀνοησίαν καὶ ἀφροσύνην· πλὴν ἐγνώρισα, ὅτι καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶναι θλίψις πνεύματος (γ).

Εἶπον περὶ τοῦ γέλωτος εἶναι μωρία· καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, τί ὄφελος κάμνει αὕτη;

Ἐσκέφθην εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ θέλγω τὴν σάρκα μου μὲ

(α) Ἐπισ. Παῦλ. πρὸς Ρωμ. κεφ. η. στίχ. 7. (β) Αὐτόθι κεφ. α. στίχ. 12. (γ) Ἐκκλ. κεφ. α. στίχ. 2, 3 12—17.

οἶνον, ἐν ᾧ ἀκόμη ἡ καρδιά μου ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν σοφίαν· καὶ νὰ κρατήσω τὴν μωρίαν, ἕως νὰ ἴδω ποῖον εἶναι τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ κάμνωσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Ἔκαμα πράγματα μεγάλα· ὠκοδόμησα οἰκίας, ἐφύτευσα ἀμπελῶνας, ἔκαμα κήπους καὶ παραδείσους, καὶ ἐφύτευσα εἰς αὐτοὺς δένδρα παντὸς καρποῦ.

Ἔκαμα δεξαμενὰς ὑδάτων διὰ νὰ ποτίζω ἀπὸ αὐτὰς τὸ ἄλλος τὸ κατάφυτον ἀπὸ δένδρα· Ἀπέκτησα δούλους καὶ δούλας, καὶ εἶχον δούλους οἰκογενεῖς· ἀπέκτησα πρὸς τούτοις ἀγέλας καὶ ποίμνια περισσότερα ἀπὸ ὅλους, ὅσοι ἐστάθησαν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐσυναῖα ἀργύριον καὶ χρυσίον. καὶ ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα κειμήλια τῶν βασιλέων καὶ τῶν τόπων ἀπέκτησα ἄδοντας καὶ ἁδούσας, καὶ τὰ ἐντροφήματα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐμεγαλύνθην καὶ ἠϋζύνθην ὑπὲρ πάντας ὅσοι ἐστάθησαν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· ἡ σοφία μου δὲ ἔμενεν ἀκόμη εἰς ἐμέ.

Παρετήρησα ὅμως εἰς ὅλα μου τὰ ἔργα, τὰ ὅποια ἔκαμαν αἱ χεῖρές μου, καὶ εἰς ὅλον τὸν μόχθον, τὸν ὅποτον ἐμόχθησα, καὶ εἶδον, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ματαιότης καὶ θλίψις πνεύματος, καὶ οὐδὲν ὄφελος ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐστράφην διὰ νὰ παρατηρήσω τὴν σοφίαν, καὶ τὴν μωρίαν, καὶ τὴν ἀφροσύνην· καὶ εἶδον ὅτι ἡ σοφία ὑπερβαίνει τὴν ἀφροσύνην, καθὼς τὸ φῶς ὑπερβαίνει τὸ σκότος (α).

(α) Ἐκκλ. κειφ. 6. Σίχ. 4—13.

ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ὁ ἄνθρωπος γεγεννημένος ἀπὸ γυναῖκα εἶναι ὀλιγόβιος, καὶ πλήρης ταραχῆς. Ἀναβλαστάνει ὡς ἄνθος, καὶ κόπτεται· φεύγει ὡς σκιά, καὶ δὲν διαμένει· ἐπεὶ δὲ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἶναι προσδιωρισμέναι, ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνῶν αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς σέ, καὶ σὺ διώρισε τὰ ὅρια αὐτοῦ, τὰ ὅποια δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπερβῇ. Ἀπόστρεψον ἀπ' αὐτὸν, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἕως οὗ νὰ τελιώσῃ ὡς μισθωτὸς τὴν ἡμέραν αὐτοῦ (α).

Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐλπίζουν εἰς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν καὶ καυχῶνται εἰς τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτῶν, ἅς μάθωσιν, ὅτι κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, οὔτε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν λύτρον διὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Ἀποθνήσκουσιν οἱ σοφοί, οἱ δὲ ἄφρονες καὶ ἀνόητοι χάνονται παρομοίως, καὶ ἀφίνουσιν εἰς ἄλλους τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν.

Ὁ ἐσωτερικὸς λογισμὸς αὐτῶν εἶναι, ὅτι οἱ οἴκοι αὐτῶν θέλουσι ὑπάρχει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ αἱ κατοικίαι αὐτῶν εἰς ὅλας τὰς γενεάς· ὀνομάζουσι τὰ κτήματα αὐτῶν μὲ τὰ ἴδια αὐτῶν ὀνόματα· πλὴν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι εἰς τιμὴν δὲν διαμένει· ἔγεινεν ὅμοιος μὲ τὰ κτήνη, τὰ ὅποια χάνονται. Ὁ δρόμος αὐτῶν οὗτος εἶναι μωρία, καὶ ὅμως οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εὐαρεστοῦνται εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων (β).

Ἐβμεθα ὅλοι ὡς ὕδωρ διακεχυμένον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὸ ὅποιον δὲν ἐπισυνάγεται πάλιν (γ).

Ὁ μὲν ἀποθνήσκει εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ δύναμιν, ἐνῶ εἶναι κατὰ πάντα εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος· ὁ δὲ εἰς τὴν πικρίαν τῆς ψυ-

(α) Ἰωδ. κεφ. ιδ, στίχ. 1, 2, 5, 6. (β) Ψαλμ. μθ. στίχ. 8, 7, 10—13.

(γ) Σαμουὴλ Β. κεφ. ιδ. στίχ. 14.

χῆς αὐτοῦ, ἐν ᾧ δὲν ἐγεύθη ποτὲ ἀγαθόν. Θέλουσι πλαγιάσει ὁμῶς εἰς τὸ χῶμα, καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δέ, καὶ οἱ σκώληκες θέλουσι σκεπάσει αὐτούς (α).

Εἶναι ἀποφασισμένον, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἀποθάνωσι μίαν φοράν (β).

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὸν ὄφιν, ἔχθραν θέλω βάλλει μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναίκος, καὶ μεταξὺ τοῦ σπέρματός σου, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸ θέλει συντρίψει τὴν κεφαλὴν σου, καὶ σὺ θέλεις κεντίσει τὴν πτέρναν αὐτοῦ (γ).

Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραάμ· εἰς τὸ σπέρμα σου θέλουσιν εὐλογηθῇ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς (δ).

Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, ἥτις δὲν εἶσαι παντελῶς μικρὰ διὰ νὰ ᾗσαι μεταξὺ τῶν χιλιάδων τοῦ Ἰούδα, ἀπὸ σὲ θέλει μοι ἐξέλθει ἀνὴρ διὰ νὰ ᾗναι ἀρχηγὸς εἰς τὸν Ἰσραὴλ· τοῦ ὁποίου αἱ ἔξοδοι εἶναι ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος (ε).

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος θέλει συλλάβει καὶ γεννήσει υἱόν, καὶ καλεσθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ· τὸ ὅποῖον ἐρμηνεύεται μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός (ζ).

Διότι παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς· καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῇ Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεὸς Ἰσχυρὸς, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἀρχὼν εἰρήνης.

(α) Ἰωβ. κεφ. κα. στίχ. 23, 25, 26. (β) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς ἰδρ. κεφ. θ. στίχ. 27. (γ) Γένεσ. κεφ. γ. στίχ. 15—6. (δ) Αὐτόθι κεφ. κδ. στίχ. 18. (ε) Μιχαῖ. κεφ. ε. στίχ. 2. (ζ) Ησαΐ. κεφ. ζ. στίχ. 14.

Εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης, δὲν θέλει εἰσθαι τέλος, θέλει καθίσει ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, διὰ νὰ διατάξῃ αὐτὴν, καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ μὲ κρίσιν καὶ δικαιοσύνην, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα (α).

Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· ἀλάλαξε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σέ· αὐτὸς εἶναι δίκαιος καὶ σώζων· πραῦς, καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς Ὀνον, καὶ εἰς πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου (β).

Αὐτὸς βέβαια ἐσήκωσεν ἐπάνω αὐτοῦ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ ἐπεφορτίσθη τὰς θλίψεις ἡμῶν· ἡμεῖς ὅμως ἐνομίσαμεν αὐτὸν ὅτι ἦτο κτυπημένος, πληγωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, κατεταλαιπωρημένος.

Πλὴν αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς παραβάσεις ἡμῶν, καὶ ἐταλαιπωρήθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· ἡ τιμωρία, ἣτις ἔφερε εἰς ἡμᾶς τὴν εἰρήνην, ἦτον ἐπάνω αὐτοῦ· καὶ μὲ τὰς πληγὰς αὐτοῦ ἡμεῖς ἰατρεύθημεν.

Ὅλοι ἡμεῖς ἐπλανήθημεν ὡς πρόβατα· ἐστράφημεν ἕκαστος εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ· καὶ ὁ Κύριος ἔθεσεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὴν ἀνομίαν ὅλων ἡμῶν.

Αὐτὸς ἦτον κατατεθλημένος καὶ βασανισμένος· δὲν ἤνοιξεν ὅμως τὸ στόμα αὐτοῦ· ἐφέρθη ὡς ἀρνίον εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ ὡς πρόβατον ἔμπροσθεν τοῦ κείροντος αὐτὸ ἄφωνον, οὕτω δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ἀπὸ κατάθλιψιν καὶ κρίσιν ἀνηρπάχθη, ἀλλὰ τίς θέλει φανερώσει τὴν γενεάν αὐτοῦ; διότι ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γῆν τῶν ζώντων· διὰ τὰς παραβάσεις τοῦ λαοῦ μου ἐκτυπήθη.

Καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ διωρίσθη μὲ τοὺς κακούργους· πλὴν εἰς

(α) Ἠσαΐ. κεφ. Θ. στίχ. 6. 7. (β) Ζαχαρ. κεφ. Θ. στίχ. 9.

τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐστάθη μὲ τὸν πλούσιον· διότι δὲν ἔκαμε καὶ μίαν ἀνομίαν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ βασανίσῃ τοῦτον ἕβαλεν αὐτὸν εἰς θλίψιν. Ἀφοῦ ὅμως κάμῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας, θέλει ἰδεῖ ἔγγονα, θέλει μακρύνει τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, καὶ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου θέλει εὐδοδοῖν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Θέλει ἰδῇ τοὺς καρποὺς τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ θέλει εὐφρανθῇ· ὁ δίκαιος δούλος μου θέλει δικαιώσῃ πολλοὺς διὰ τῆς ἐπιγνώσεως αὐτοῦ· διότι αὐτὸς θέλει βαστάξῃ τὰς ἀνομίας αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο θέλω δώσῃ εἰς αὐτὸν πολλοὺς, καὶ θέλει μερισθῇ ὡς λάφυρον τοὺς ἰσχυροὺς· διότι παρέδωκα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον, καὶ συνηριθμῆθη μὲ τοὺς ἀνόμους, καὶ ἐσῆκωσε τὰς ἁμαρτίας πολλῶν, καὶ ἔκαμε μεσητεῖαν ὑπὲρ τῶν ἀνόμων (α).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦτον μὲ τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦτον ὁ λόγος. Οὗτος ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὸν Θεόν. Ὅλα μετ' αὐτοῦ ἔγειναν, καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἔγεινε κτλ. ἀφ' ὅσα ἔγειναν.

Εἰς τὸν κόσμον ἦτον, καὶ ὁ κόσμος διὰ μέσου αὐτοῦ ἔγεινε· καὶ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἐγνώρισεν. Εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ δὲν ἐδέχθησαν αὐτόν.

Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γείνωσιν τέκνα Θεοῦ, δηλαδὴ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Καὶ ὁ λόγος ἔγεινε σὰρξ, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἡμᾶς, (καὶ εἰ-

(α) Ἡσα. κεφ. γγ. σιχ. 4—12.

δομεν τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡσάν μονογενοῦς ἀπὸ τὸν Πατέρα) γεμάτος ἀπὸ χάριν καὶ ἀλήθειαν.

Ὁ Ἰωάννης ἐμαρτύρησε δι' αὐτὸν, καὶ ἔκραξε λέγων· οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶπον· Ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ὀπίσω μου, ἔγεινεν ἐμπροσθέν μου· διότι ἦτον πρότερός μου.

Τὴν ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ὅτι ἤρχετο πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει· Ἰδοὺ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σηκώνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἰωάννης λέγων· Ὅτι εἶδον τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κατέβαινεν ὡσάν περιστέρα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἔμεινεν ἐπάνω εἰς αὐτόν.

Καὶ ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον αὐτὸν ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἔπεμψε νὰ βαπτίζω εἰς τὸ νερόν, ἐκεῖνος μοὶ εἶπεν· εἰς ὅποιον ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα νὰ καταβαίνει, καὶ νὰ μένῃ εἰς αὐτόν, οὗτος εἶναι ὁ ὁποῖος βαπτίζει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ ἐγὼ εἶδον, αὐτὸν καὶ ἐμαρτύρησα, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ (α).

Ὁ Πατὴρ δὲν κρίνει κανένα, ἀλλ' ὅλην τὴν κρίσιν ἔδωκεν εἰς τὸν υἱόν. Διὰ νὰ τιμῶσιν ὅλοι τὸν υἱόν, καθὼς τιμῶσι τὸν Πατέρα. Ὅποιος δὲν τιμᾷ τὸν υἱόν, δὲν τιμᾷ τὸν Πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔπεμψεν αὐτόν (β).

*Ἐφερον πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἓνα παραλυτικὸν θεβλημένον ἐπὶ κραββάτου· καὶ βλέπων ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν· ἔχε θάρρος τέκνον μου, συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ εὐθὺς τινὲς ἀπὸ τῶν Γραμματεῖς εἶπον πρὸς ἑαυτοὺς οὗτος βλασφημεῖ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, γνωρίζων τοὺς διαλογισμοὺς, αὐτῶν εἶπε· Διατί διαλογίζεσθε κακὰ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν; Διὰ νὰ γνωρίσητε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν

(α) Εὐαγγ. Ἰωάν. κεφ. 4 σιχ. 1—3, 10—12, 14—15, 29, 32, 33, 34.

(β) Εὐαγγ. Ἰωάν. κεφ. 8 σιχ. 22, 23.

εἰς τὴν γῆν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας* (λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν)* σῆκω καὶ ἔπαρε τὸν κράββατόν σου, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ παραλυτικὸς, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων, ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Τοῦτο ἰδόντες οἱ λαοὶ ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους (α).

Καὶ ὁ Ἰησοῦς περιεπάτει εἰς τὸ ἱερὸν, κατὰ τὴν στοάν τοῦ Σολομῶντος.

Περιεκύκλωσαν λοιπὸν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγον αὐτῷ, ἕως πότε ἔχεις κρεμασμένην τὴν ψυχὴν ἡμῶν; Ἄν ᾔσαι σὺ ὁ Χριστὸς, εἰπὲ πρὸς ἡμᾶς παρρησίᾳ τοῦτο.

Ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· εἶπον πρὸς ὑμᾶς καὶ δὲν πιστεύετε· τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ κάμνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς μου, αὐτὰ μαρτυροῦσι δι' ἐμέ.

Ἄλλ' ὑμεῖς δὲν πιστεύετε, διότι δὲν εἴσθε ἀπὸ τὰ ἰδικά μου πρόβατα. Τὰ ἰδικά μου πρόβατα ἀκούουσι τὴν φωνὴν μου, καὶ ἐγὼ γνωρίζω αὐτά· καὶ με ἀκολουθοῦσιν.

Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς αὐτὰ ζωὴν αἰώνιον· καὶ δὲν θέλουσι χαθῆ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐδεὶς θέλει ἀρπάσῃ αὐτὰ ἀπὸ τὰς χειρῶν μου.

Ὁ Πατὴρ μου, ὁ ὁποῖος μοι ἔδωκεν αὐτὰ εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ ὅλους· καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρπάσῃ αὐτὰ ἀπὸ τὰς χειρῶν τοῦ Πατρὸς μου.

Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ εἴμεθα ἓν.

Καὶ πάλιν ἐπίασαν πέτρας οἱ Ἰουδαῖοι νὰ λιθάσωσιν αὐτόν.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτούς· Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ τὸν Πατέρα μου· διὰ ποῖον ἔργον ἀπὸ ταῦτα με λιθάζεται λοιπόν;

(α) Εὐαγ. Ματθ. κεφ. Θ. σιχ. 2—8. καὶ Εὐαγ. Μάρκ. κεφ. 6. σιχ. 3—12.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν. Διὰ καλὸν ἔργον δὲν σὲ λιθάζομεν, ἀλλὰ διὰ βλασφημίαν, καὶ διότι σὺ, ἐν ᾧ εἶσαι ἄνθρωπος, κάμνεις τὸν ἑαυτὸν σου Θεόν.

Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Πατὴρ ἡγάσας, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε, ὅτι βλασφημεῖ· διότι εἶπον πρὸς ὑμᾶς ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ ;

Ἄν δὲν κάμνω τὰ ἔργα τοῦ Πατρὸς μου· μὴ μὲ πιστεύετε· Ἄν ὅμως κάμνω αὐτὰ καὶ ἐμὲ δὲν πιστεύετε, τὰ ἔργα μου πιστεύσατε· διὰ νὰ γνωρίσητε καὶ νὰ πιστεύσητε, ὅτι ὁ Πατὴρ εἶναι εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Πατέρα.

Ἐζήτουν λοιπὸν πάλιν νὰ πιάσωσιν αὐτόν· αὐτὸς ὅμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς χειρὰς αὐτῶν. (α)

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου δὲν θέλει δικαιοθῇ κάμμία σὰρξ ἔμ-προσθεν τοῦ Θεοῦ· διότι διὰ μέσου τοῦ νόμου γνωρίζεται ἡ ἀ-μυρτία.

Διότι ὅλοι ἥμαρτον, καὶ στεροῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ (β)·

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-θρώπου ἦλθε νὰ σώσῃ τὸ χαμένον. (γ)

Ὁ λόγος εἶναι πιστὸς καὶ ἄξιος πάσης ἀποδοχῆς, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτω-λοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος. (δ)

Καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὑψώσε τὸν Ὀφιν εἰς τὴν ἔρημον, οὕτω κάμνει χρεῖα νὰ ὑψωθῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· διὰ νὰ μὴ

(α) Εὐαγγ. Ἰωάν κεφ. ι ς ιχ. 23 39. (β) Εἰστ. Παύλ. πρὸς Ρωμαί. κεφ. Γ. ς ιχ. 20, 23. (γ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. ΙΑ. ς ιχ. 11. (δ) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Τιμόθ. Α. κεφ. Α. ς ιχ. 15.

καθῆ καθείς, ὁ ὁποῖος πιστεύει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζῶν αἰώνιον. (α)

Ἀπὸ τοῦτο ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς, διότι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ζήσωμεν δι' αὐτοῦ (β).

Αὐτὸς δύναται νὰ σώζῃ εἰς τὸ παντελές ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται διὰ μέσου αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν, ζῶν πάντοτε εἰς τὸ νὰ μεσιτεύῃ δι' αὐτούς (γ).

Καὶ δὲν εἶναι σωτηρία εἰς ἄλλον κανένα· διότι δὲν εἶναι ὄνομα ὑποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σωθῶσιν (δ).

Ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν. (ε)

Ὅταν ἀκόμη ἤμεθα ἀσθενεῖς, ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν εἰς διωρισμένον καιρὸν διὰ τοὺς ἀσεβεῖς. Ἀλλ' ὁ Θεὸς συσταίνει τὴν ἀγάπην αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς, διότι ὅταν ἀκόμη ἤμεθα ἀμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς ἀπέθανε δι' ἡμᾶς. Πολὺ περισσότερον λοιπόν, ἐπειδὴ ἐδικαιώθημεν τώρα διὰ μέσου Αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς, θέλομεν σωθῆ (ς).

Ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ νόμου, γενόμενος δι' ἡμᾶς κατάρ· διότι εἶναι γεγραμμένον· Πᾶς ὅστις εἶναι κρεμασμένος εἰς τὸ ξύλον, εἶναι ἐπικατάρατος. (ζ)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκε ἑαυτὸν δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ λυτρώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πᾶσαν ἀνομίαν, καὶ καθάρισῃ εἰς ἑαυτὸν λαὸν ἰδιαίτερον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων. (η)

(α) Εὐαγγ. Ἰωάνν. κεφ. Γ. στίχ. 14—16. (β) Ἐπιστ. καθολ. Ἰωάνν. Α. κεφ. δ. στίχ. 9. (γ) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς ἑβραί. κεφ. ζ. στίχ. 25. (δ) Πράξ. Ἀποστ. κεφ. δ. στίχ. 12. (ε) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Κολ. κεφ. α. στίχ. 14. (ς) Αὐτόθ. πρὸς Γαλάτ. κεφ. γ. στίχ. 13. (ζ) Αὐτόθ. πρὸς Τίτον κεφ. β. στίχ. 14.

ΕΜΨΥΧΩΣΙΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΚΖΗΤΗ ΤΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ εἶπε, καὶ σὺ Σολομὼν υἱέ μου, γνῶριζε τὸν Θεὸν τοῦ πατρός σου, καὶ δούλευε αὐτὸν μὲ καρδίαν τελείαν, καὶ μὲ ψυχὴν θέλουσαν· διότι ὁ Κύριος ἐξετάζει ὅλας τὰς καρδίας, καὶ ἡξεύρει ὅλους τοὺς λογισμοὺς τῶν διανοιῶν· ἐὰν ἐκζητῇς αὐτόν, θέλει εὐρίσκεισθαι ἀπὸ σέ· ἐὰν ὅμως ἀφήσῃς αὐτόν, θέλει σέ ἀπορρίψει διὰ παντός (α).

Ζητεῖτε τὸν Κύριον, ἐν ᾧ ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ· ἐπικαλεῖσθε αὐτόν, ἐν ᾧ εἶναι πλησίον. Ἄς ἀφήσῃ ὁ ἀσεβής τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄδικος τὰς βουλὰς αὐτοῦ· καὶ ἄς ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Κύριον, καὶ θέλει ἐλεήσῃ αὐτόν καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, διότι αὐτὸς θέλει συγχωρήσῃ ἀφθόνως. (β)

Θέλετε κράξει πρὸς ἐμέ, καὶ θέλετε ὑπάγει καὶ παρακαλέσει ἐμέ, καὶ θέλω εἰσακούσει ὑμᾶς. Θέλετε μὲ ζητήσῃ καὶ εὔρει, ὅταν μὲ ἐκζητήσητε ἐξ ὅλης ὑμῶν τῆς καρδίας. Καὶ θέλω εὐρεθῇ ἀπὸ ὑμᾶς, λέγει ὁ Κύριος. (γ)

Ζητεῖτε, καὶ θέλει δοθῇ εἰς ὑμᾶς· γυρεύετε καὶ θέλετε εὔρει· κρούετε, καὶ θέλει ἀνοιχθῇ ἡ θύρα· διότι ὅστις ζητεῖ, λαμβάνει· καὶ ὅστις γυρεύει, εὐρίσκει· καὶ ὅστις κρούει, εἰς αὐτόν θέλει ἀνοιχθῇ.

Καὶ ποῖος ἀπὸ ὑμᾶς ἂν ᾔναι πατήρ, ἐὰν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ζητήσῃ ἄρτον ἢ θελε δώσει αὐτῷ πέτραν; καὶ ἂν ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὀψάριον, ἀντὶ ὀψαρίου ἢ θελε δώσει πρὸς αὐτόν ὄφιν; ἢ ἂν ἤθελε ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ αὐγὸν, ἢ θελε δώσει αὐτῷ σκορπίον;

Ἄν λοιπὸν ὑμεῖς οἱ ὅποιοι εἴσθε πονηροί, ἡξεύρητε νὰ δίδητε

(α) Χρον. Α. κεφ. κή. στίχ. 9. (β) Ψαλμ. κβ. στίχ. 6, 7. (γ) Ψαλμ. κβ. κεφ. κθ. στίχ. 12—14.

καλὰ δοςίματα εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος, θέλει δώσει πνεῦμα ἅγιον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσιν παρ' αὐτοῦ; (α)

Θελεῖ ἐπιβλέψει ὁ Κύριος εἰς τὴν προσευχὴν τῶν ἐγκαταλειμμένων, καὶ δὲν θέλει καταφρονήσει τὴν δέησιν αὐτῶν. Τοῦτο θέλει σημειωθῇ διὰ τὴν γενεάν τὴν ἐρχομένην καὶ ὁ λαὸς, ὅστις θέλει δημιουργηθῇ, θέλει ἐπαινεῖ τὸν Κύριον. (β)

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ.

Μετανοεῖτε· διότι ἐπλησίασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν (γ).

Ἄν δὲν γνωρίσητε, καὶ νὰ γενῆτε ὡς τὰ μικρὰ παιδία, δὲν θέλετε ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν (δ).

Ἐπίστρεψε πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σου, διότι ἔπεσες διὰ τὰς ἀνομίας σου. Πάρτε μεθ' ἐαυτῶν λόγους, καὶ ἐπιστρέψατε πρὸς τὸν Κύριον· εἶπατε εἰς αὐτόν. Ἀφαιρέσον πᾶσαν ἀνομίαν ἡμῶν, καὶ δέξε ἡμᾶς εὐμενῶς, καὶ θέλομεν ἀποδώσει τὸν καρπὸν τῶν χειλέων ἡμῶν (ε).

Ἐλέησόν με, ὦ Θεέ, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ἐξάλειψον τὰ ἀνομήματά μου. Πλυνόν με ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀνομίαν μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν μου καθαρίσόν με. Διότι τὰ ἀνομήματά μου ἐγὼ γνωρίζω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου εἶναι πάντοτε ἔμπροσθέν μου. Εἰς σέ, εἰς σέ μόνον ἡμάρτησα, καὶ τὸ κακὸν ἔμπροσθέν σου ἔπραξα (ζ).

Τὴν ἁμαρτίαν μου σοὶ ἐφάνέρωσα, καὶ τὴν ἀνομίαν μου δὲν ἔκρυψα· ἐγὼ εἶπα, εἰς τὸν Κύριον θελὼ ἐξομολογηθῇ τὰς παρα-

(α) Εὐαγγ. Λουκ. κεφ. ια'. στίχ. 9—13. (β) ψαλμ. ρδ. στίχ. 17, 18.

(γ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. δ. στίχ. 17. (δ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. ιθ. στίχ. 3.

(ε) Ὠσηὲ κεφ. ιθ. στίχ. 1, 2. (ζ) ψαλμ. νά. στίχ. 1—4.

θάσεις μου· καὶ σὺ ἐσυγχώρησας τὴν ἀνομίαν τῆς ἁμαρτίας μου. Διὰ τοῦτο πᾶς ὅστις θέλει προσεύχεται πρὸς σὲ εἰς καιρὸν ἀρμόδιον· ἐξέδωκε εἰς κατακλυσμὸν πολλῶν ὑδάτων, ταῦτα δὲν θέλουσιν ἐγγίξει εἰς αὐτόν (α).

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, θέλω δώσει εἰς ὑμᾶς καρδίαν νέαν· καὶ θέλω βάλλει εἰς ὑμᾶς πνεῦμα νέον, καὶ ἀφαιρέσει τὴν λιθίνην καρδίαν ἀπὸ τὴν σάρκα ὑμῶν, καὶ δώσει εἰς ὑμᾶς καρδίαν σαρκίνην· Καὶ θέλω ἐμβάλλει εἰς ὑμᾶς τὸ Πνεῦμά μου, καὶ θὰ κάμω νὰ περιπατῆτε εἰς τὰ διατάγματά μου, καὶ θέλετε φυλάττει τὰς κρίσεις μου καὶ ἐκτελεῖ αὐτάς.

Τότε θέλετε ἐνθυμηθῆ τοὺς κακοὺς δρόμους ὑμῶν, καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν τὰ μὴ ἀγαθὰ, καὶ θέλετε ἀποστραφῆ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν, διὰ τὰς ἀνομίας ὑμῶν, καὶ διὰ τὰ ἐδελύγματα ὑμῶν.

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἀκόμη τοῦτο θέλει ζητηθῆ παρ' ἐμοῦ ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ κάμω εἰς αὐτοὺς (β).

Τώρα λοιπὸν δὲν εἶναι κανὲν κατάκριμα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν σάρκα ἀλλὰ κατὰ τὸ Πνεῦμα.

Ἑμεῖς δὲ δὲν εἴσθε εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ εἰς τὸ Πνεῦμα, ἐὰν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικῇ εἰς ὑμᾶς· ἐὰν δέ τις δὲν ἔχῃ Πνεῦμα Χριστοῦ, οὗτος δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ (γ).

Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία σωφροσύνη, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια.

Καὶ εἴτινες εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα ὁμοῦ μὲ τὰ παθήματα καὶ μὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς.

Ἐὰν ζῶμεν μὲ τὸ πνεῦμα, ὥς περιπατῶμεν καὶ μὲ τὸ Πνεῦ-

(α) ψαλμ. λβ. στίχ. 5, 6. (β) Ἰεζεκ. κη. λγ. στίχ. 26, 27, 31, 37.

(γ) Ἐπίθ. Πάυλ. πρὸς Ρωμ. κη. στίχ. 1, 9.

μκ. "Ας μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, παρακινεῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ φθονοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον (α).

Διότι κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι διὰ μέσου τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ ὑμᾶς· τὸ χάρισμα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἀπὸ ἔργου, διὰ νὰ μὴ καυχῇθῃ τις.

Διότι αὐτοῦ εἴμεθα ποίημα, κτισθέντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς ἔργα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα προητοίμασεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ περιπατήσωμεν εἰς αὐτά (6).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΗΣ
ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ.

Ἐνθυμοῦ τὸν Πλάστην σου εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σου·
πρὶν ἔλθωσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι, καὶ φθάσωσι τὰ ἔτη, εἰς τὰ ὁ-
ποῖα θέλεις εἶπῃ. Δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν εἰς αὐτά (γ).

Ἡ σοφία λέγει· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ ἀγαπῶντας ἀγαπῶ· καὶ οἱ ζη-
τοῦντες ἐμὲ θέλουσι μὲ εὕρη· Τώρα λοιπὸν, ἀκούσατέ μου, ὦ
τέκνα· διότι μακάριοι ὅσοι φυλάξωσι τὰς ὁδούς μου.

Ἀκούσατε παιδείαν, καὶ γίνεσθε σοφοί, καὶ μὴ ἀποδοκιμά-
ζετε αὐτήν. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μου ἀκούσῃ, ἀγρυ-
πνῶν καθ' ἡμέραν εἰς τὰς πύλας μου, περιμένων εἰς τοὺς πα-
ραστάτας τῶν θυρῶν μου. Διότι ὅστις εὕρῃ ἐμέ, θέλει εὕρῃ ζω-
ήν, καὶ θέλει λάβῃ χάριν ἀπὸ τὸν Κύριον. Ὅστις ὅμως ἀμαρ-
τήσῃ εἰς ἐμέ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἀδικεῖ· ὅλοι οἱ μισοῦντες
ἐμέ, ἀγαπῶσι τὸν θάνατον (δ).

Σὺ δὲ μένε εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, γνω-

(α) Αὐτόθι πρὸς Γαλάτ. κεφ. ε' σίχ. 22—26. (β) Αὐτόθι πρὸς Ἐφεσ. κεφ. 6. σίχ. 8 10. (γ) Ἑκκλ. κεφ. 6, σίχ. 1. (δ) Παροιμ. κεφ. η' σίχ. 17, 32—36.

ρίζων ἀπὸ ποῖον ἔμαθες αὐτά. Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφος γνωρίζεις τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ σὲ σοφίσωσιν εἰς σωτηρίαν διὰ μέσου τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. (α)

Τὸ δὲ παιδίον Σαμουὴλ ὑπηρέτει τὸν Κύριον ἐνώπιον Ἡλὶ τοῦ ἱερέως· αὐτὸ ἐμεγάλονε, καὶ εὐφρέσκει καὶ εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. (β)

Ὁκτὼ ἐτῶν ἡλικίας ἦτον ὁ Ἰωσίας ὅτε ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἑτὴ τριάκοντα καὶ ἕνα. Καὶ ἔκαμε τὸ εὐθὲς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπεριπάτησεν εἰς τὰς ὁδοὺς Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐξέκλινεν οὔτε δεξιὰ, οὔτε ἀριστερά.

Διότι εἰς τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, νέος ὢν ὁ κόμη, ἤρχισε νὰ ἐκζητῇ τὸν Θεὸν τοῦ Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ εἰς τὸ δαδέκατον ἔτος ἤρχισε νὰ καθαρῖζῃ τὸν Ἰούδαν καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦς ὑψηλοῦς τόπους, καὶ ἀπὸ τὰ ἄλση, καὶ ἀπὸ γλυπτὰ καὶ τὰ χωνευτὰ εἰδῶλα (γ).

Ἀρχὴ σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου· ὅλοι, ὅσοι ἐκτελοῦσι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἔχουσι σύνεσιν καλὴν (δ).

Δίδαξε ἡμᾶς οὕτω νὰ μετρῶμεν τὰς ἡμέρας ἡμῶν, ὥστε νὰ προσκολλῶμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν σοφίαν. Χόρτασε ἡμᾶς ἥδη ἀπὸ τὸ ἐλεός σου, καὶ θέλομεν χαίρεσθαι καὶ εὐφραίνεσθαι εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας ἡμῶν (ε).

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Παρακαλῶ λοιπὸν πρῶτον ἀπὸ ὅλα, νὰ κάμνητε δεήσεις,

(α) Ἐπισ. Παύλου πρὸς Τιμ. Β. κεφ. γ. σίχ. 14, 15. (β) Σαμουὴλ Α. κεφ. β. σίχ. 11, 26. (γ) Χρονικ. Β. κεφ. λδ. σίχ. 1—3. (δ) ψαλμ. ρια. σίχ. 40. (ε) ψαλμ. ς. σίχ. 12, 14,

προσευχάς, ικεσίας, εὐχαριστίας δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοὺς βασιλεῖς, καὶ δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι εἰς ἀξίας· διὰ νὰ διάγωμεν ζωὴν ἀτάραχον καὶ ἡσυχον μὲ πᾶσαν εὐσέβειαν καὶ σεμνότητα. Διότι τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ. Ὁ ὅποιος θέλει νὰ σωθῶσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας (α).

Ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ καὶ παραβολὴν ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μὴ ὀκνῶσιν (β).

Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν (γ).

Ὅταν προσεύχησθε, νὰ μὴ ᾔσθε σκυθρωποὶ, ὡς οἱ ὑποκριταί· διότι αὐτοὶ ἀγαπῶσι νὰ προσεύχωνται στεκόμενοι εἰς τὰς συναγωγάς, καὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν πλατειῶν διὰ νὰ φανῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀληθῶς λέγω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι χάνουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δέ, ὅταν προσεύχησαι, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι εἰς τὸν Πατέρα σου, ὅπου εἶναι εἰς τὸ κρυπτόν· καὶ ὁ Πατήρ σου, ὅπου βλέπει εἰς τὸ κρυπτόν, θέλει σοὶ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν. Μὴ περιττολογεῖτε εἰς τὰς προσευχὰς ὑμῶν, καθὼς οἱ ἔθνη· διότι ἐκεῖνοι στοχάζονται, ὅτι εἰς τὴν πολυλογίαν αὐτῶν θέλουσιν εἰσακουσθῆ. Μὴ ὁμοιάσῃτε λοιπὸν ἐκείνους· διότι ὁ Πατήρ ὑμῶν ἡξεύρει ποῖα πράγματα χρειάζεσθε· πρὸ τοῦ νὰ ζητήσητε αὐτά, ἀπ' αὐτόν (δ).

Ἐπικαλοῦ ἐμὲ εἰς ἡμέραν στενοχωρίας, ἐγὼ δὲ θέλω σὲ ἐλευθερώσει, καὶ σὺ θέλεις μὲ δοξάσει (ε).

(α) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Τιμόθ. Α. κεφ. 6. σιχ. 4—4. (β) Εὐαγγ. Λουκ. κεφ. ιη. σιχ. 1. (γ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. κς. σί. 41. (δ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. 7. σιχ. 5—8. (ε) ψαλμ. ν. σιχ. 15.

Δὲν εἶναι διαφορὰ Ἰουδαίου καὶ Ἑλλήνος· ἐπεὶ δὴ ὁ αὐτὸς εἶναι Κύριος ὅλων, καὶ πλουτίζει ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπικαλοῦνται αὐτόν· διότι ὅστις ἂν ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῇ (α).

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Δοξολογεῖται τὸν Κύριον· διότι εἶναι καλὸν νὰ ψαλμωδῶμεν εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν· διότι εἶναι τερπνόν, καὶ ὁ ἔπαινος πρέπων(β).

Κύριε, ἀνοιξὸν τὰ χεῖλη μου· καὶ τὸ στόμα μου θέλει ἀναγ. γέλλει τὸν ἔπαινόν σου (γ).

Ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων καὶ τῶν θηλαζόντων κατεσκεύασας ἔπαινόν σου (δ).

Οἱ καρποὶ τῆς δικαιοσύνης, οἱ ὅποιοι εἶναι διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ (ε).

Διὰ μέσου αὐτοῦ λοιπὸν ἃς προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ διὰ παντός, τοῦτέστι, καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ (ς).

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας σὲ δοξολογῶ διὰ τὰς κρίσεις τῆς δικαιοσύνης σου (ζ).

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν θέλω σὲ εὐλογεῖν καὶ θέλω ἐπαινεῖν τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος (η).

Εἰσέλθετε εἰς τὰς θύρας αὐτοῦ με δοξολογίαν, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ με ἔπαινον· δοξολογεῖτε αὐτόν· εὐλογεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ (θ).

(α) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Ρωμ. Κεφ. ι. Στιχ. 12, 13. (β) ψαλμ. ρμζ. Στιχ. 4. (γ) Αὐτόθι να. Στιχ. 15. (δ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. κα. Στιχ. 16. (ε) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Φιλιππησ. κεφ. α. Στιχ. 11. (ς) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Ἐβραίους κεφ. ιγ. Στιχ. 15. (ζ) ψαλμ. ριθ. Στιχ. 164. (η) ψαλμ. ρμε Στιχ. 2. (θ) ψαλμ. ρ. Στιχ. 4.

Θέλω διηγείσθαι τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου· θέλω σὲ ἐπαινεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς συνάξεως. Ἀπὸ σὲ θέλει ἀρχίζει ὁ ἔπαινός μου εἰς σύναξιν μεγάλην· θέλω ἀποδώσει τὰς εὐχὰς μου ἔμπροσθεν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι φοβοῦνται αὐτόν. (α)

Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι καλῆτερον παρὰ τὴν ζωὴν· τὰ χεῖλη μου θέλουσι σὲ ἐπαινεῖ. (β)

Εὐφραίνεσθε Οὐρανοί, καὶ ἀγάλλου ἡ γῆ· ἀλαλάξετε τὰ ὄρη· διότι ὁ Κύριος ἐπαρηγόρησε τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἠλέησε τοὺς τεθλιμμένους αὐτοῦ. (γ)

Καὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσήχοντο καὶ ὕμνουν τὸν Θεόν. (δ)

Οἱ ἡλευθερωμένοι ἀπὸ τὸν Κύριον θέλουσι ἐπιστρέψει, καὶ ἔλθῃ εἰς τὴν Σιών με ἄσματα· καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· χαρὰν καὶ εὐφροσύνην θέλουσιν ἀπολαμβάνει· ἡ λύπη δὲ καὶ ὁ στεναγμός θέλουσι φύγει. (ε)

Καὶ πᾶν κτίσµα τὸ ὅποιον εἶναι εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ εἰς αὐτά, ἤκουσα ὅτι ἔλεγον· Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος κάθεται ἐπάνω τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὸ Ἀρνίον, ὃς ᾄδει ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. (ς)

ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΙΚΟΙ.

Εἶπατε εἰς τὸν δίκαιον, ὅτι καλὸν θέλει εἶσθαι εἰς αὐτόν· διότι θέλει φάγει τὸν καρπὸν τῶν ἔργων αὐτοῦ.

(α) ψαλμ. κβ. σιχ. 22, 25 (β) ψαλμ. ξγ. σιχ. 3. (γ) Ἠσ. κεφ. μθ. σιχ. 13. (δ) Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεχ. ιγ. σιχ. 2ῃ. (ε) Ἠσ. κεφ. λς. σιχ. 16. (ς) Ἀποκάλυψ. Ἰωάνν. κεφ. ε. σιχ. 13.

Οὐαὶ εἰς τὸν ἄνομον! κακὸν θέλει εἶσθαι εἰς αὐτόν· διό-
τι ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν χειρῶν αὐτοῦ θέλει δοθῇ εἰς αὐτόν. (α)

Ὁ φυλάττων τὴν παιδείαν εὐρσκεται εἰς τὸν δρόμον τῆς
ζωῆς· ὁ δὲ ἀποβάλλων τὸν ἔλεγχον, ἀποπλανᾶται.

Ὡς γέλως εἶναι εἰς τὸν ἄφρονα νὰ πράττῃ κακόν· ἡ δὲ σο-
φία εἶναι ἀνδρὸς συνετοῦ.

Καθὼς παρέρχεται ὁ ἀνεμοστρόβιλος, οὕτως ὁ ἀσεβὴς δὲν ὑ-
πάρχει πλέον· ὁ δὲ δίκαιος θέλει εἶσθαι θεμελιωμένος εἰς τὸν
αἰῶνα. (β)

Ὅταν ὁ ἀσεβὴς ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ χάνε-
ται· χάνεται δὲ καὶ ἡ προσδοκία τῶν ἀνόμων.

Καθὼς ἡ δικαιοσύνη τείνει εἰς ζωὴν, οὕτως ὅστις κυνηγᾷ
τὸ κακόν, τρέχει εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θάνατον.

Ὁ ἀσεβὴς δὲν θέλει μείνῃ ἀτιμώρητος· τὸ δὲ σπέρμα τῶν
δικαίων θέλει ἐλευθερωθῇ. (γ)

Πόσον συχνὰ σβύνεται, ὁ λύχνος τῶν ἀσεβῶν, καὶ ἔρχεται
ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ἐπάνω εἰς αὐτούς. (δ)

Μὴ ζηλεύσῃς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, μηδὲ ἐπιθυμήσῃς νὰ
ῥῆσαι μετ' αὐτούς. Διότι ἡ καρδία αὐτῶν μελετᾷ καταδυνα-
στευσιν, καὶ τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλοῦσιν κακουργίας.

Ἡ μελέτη τῆς ἀφροσύνης εἶναι ἁμαρτία· καὶ ὁ χλευαστής,
ἐδέλυγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. (ε)

Ὅστις ἐκκλίνει τὸ ὠτίον αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸν νό-
μον, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ προσευχὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐδέλυγμα.

Ὅστις σκεπάζει τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, δὲν θέλει εὐδοθεῖ· ὁ
δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτάς, θέλει ἐλεηθῇ. (ς)

(α) Ἡσ. κεφ. γ. στίχ. 40, 41. [β] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ι. στίχ. 17, 23, 25.

[γ] Αὐτόθι Σολομ. κεφ. ια στί. 7, 19 21. [δ] Ἰώβ. Σολομ. κεφ. κα.
στι. 17. [ε] Πάροιμ. Σολομ. κεφ. κδ. στί. 1, 2, 8. [ς] Παροιμ. Σολομ.
κεφ. κη. στί. 9, 13.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, συχνὰ ἐλεγχόμενος, σκληρύνει τὸν τράχηλον, ἐξαίφνης θέλει ἀφανισθῇ, καὶ χωρὶς ἵασιν. (α)

Ἡ δικαιοσύνη ὑψώνει ἔθνος· ἡ δὲ ἁμαρτία εἶναι ὄνειδος λαῶν (β)

Θέλει βρέξῃ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀσεβεῖς παγίδα, πῦρ, καὶ θεῖον, καὶ ἀνεμοζάλη εἶναι τὸ μερίδιον τοῦ ποτηρίου αὐτῶν. Διότι δίκαιος ὢν ὁ Κύριος, ἀγαπᾷ καὶ δικαιοσύνην· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀποβλέπει τὴν εὐθύτητα. (γ)

Οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἄδην· καὶ ὅλα τὰ ἔθνη ὅσα λησμονοῦσι τὸν Θεόν. (δ)

Δὲν ἤξεύρετε ὅτι οἱ ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουσι κληρονομήσει; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὕβρισταί, οὔτε ἄρπαγες, θέλουσι κληρονομήσει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. (ε)

Η ΟΚΝΗΡΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΧΙΝΟΙΑ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ὀκνηροῦ ἐπιθυμεῖ, καὶ δὲν ἔχει· ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ ἐπιμελοῦς θέλει χορτασθῇ

Τὰ ἐκ ματαιότητος ποριζόμενα πλούτη θέλουσιν ἐλαττωθῇ. ὁ δὲ συνάζων μὲ τὴν χεῖρα αὐτοῦ θέλει αὐξηνηθῇ. (ς)

Εἰς πάντα κόπον εἶναι κέρδος· ἡ δὲ φλυαρία τῶν χειλέων φέρει μόνον εἰς ἔνδειαν. (ζ)

Πρόσεχε νὰ γνωρίζῃς τὴν κατάστασιν τῶν ποιμνίων σου, καὶ ἐπιμελοῦ καλῶς τὰς ἀγέλας σου. (η)

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. κθ. στι. 4. [β] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιδ. στι. 34. [γ] ψαλμ. ια. στι. 6. 7. [δ] αὐτόθι θ. στι. 17. [ε] Ἐπιστ. Παῦλ. πρὸς Κορινθ. Α. κεφ. στ. στι. 9. 10. [ς] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιγ. στι. 4, 11. [ζ] αὐτόθι Σολομ. κεφ. ιδ. στι. 23. [η] αὐτόθι Σολομ. κεφ. κζ. στ. 23.

Ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν αὐτοῦ θέλει χορτασθῇ ἀπὸ ἄρτον· ὁ δὲ ἀκολουθῶν τοὺς ματαιόφρονας, θέλει ἐμπλησθῇ ἀπὸ πτωχείαν. (α)

Ἡ ὀκνηρὰ χεὶρ πτωχείαν φέρει· πλουτίζει δὲ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιμελοῦς.

Ὁ συνάζων εἰς τὸ θέρος, εἶναι υἱὸς σοφίας· ὁ δὲ κοιμώμενος εἰς τὸν θερισμόν, υἱὸς αἰσχύνης. (β)

Ὁ ὀκνηρὸς εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, εἶναι βέβαια ἀδελφὸς τοῦ αἰσώτου. (γ)

Καθὼς ἡ θύρα περιστρέφεται ἐπάνω εἰς τὰς στρόφιγγας αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ ὀκνηρὸς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ.

Ὁ ὀκνηρὸς χῶνει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ βαρύνεται νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ὁ ὀκνηρὸς νομίζει ἐαυτὸν σοφώτερον ἀπὸ ἐπτὰ σοφοὺς γνωμοδότας. (δ)

Ὑπαγε εἰς τὸν μύρμηγκα, ὦ ὀκνηρέ· παρατήρησε τοὺς δρόμους αὐτοῦ, καὶ μάθε σοφίαν. Αὐτὸς χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄρχοντα, ἐπιστάτην, ἢ κυβερνήτην, προμηθεύεται τὴν βρῶσιν αὐτοῦ τὸ θέρος, συνάζει τὰς τροφὰς αὐτοῦ εἰς τὸν θερισμόν. Ἔως πότε θέλεις κοιμᾶσθε ὀκνηρέ; πότε θέλεις σηκωθῇ ἀπὸ τὸν ὕπνον σου; Ολίγος ὕπνος, ὀλίγος νυσταγμὸς, ὀλίγη συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸν ὕπνον. Ἐπειτα ἡ πτωχεία σὲ καταφθάνει ὡς ἐνδρευτῆς, καὶ ἡ ἔνδειά σου ὡς ἀνὴρ μαχητῆς. (ε)

Διέβαινον διὰ τοῦ ἀγροῦ τοῦ ὀκνηροῦ, καὶ διὰ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐνδεοῦς φρενῶν.

Καὶ ἰδοὺ, παντοῦ εἶχον φυτρώσει ἄκανθαι, καὶ κνίδαι εἶχον

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. κη. στι. 19. [β] αὐτόθι κεφ. ι. στ. 4, 5. [γ] αὐτόθι κεφ. ιη. στ. 9. [δ] αὐτόθι κεφ. κστ. στ. στι. 14, 16. [ε] αὐτόθι κεφ. στ. στι. 6, 11.

σκεπάσει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ λιθόφραγμα αὐτοῦ ἦτον κατεκρημνισμένον.

Τότε ἐγὼ θεωρήσας ἐσυλλογίσθην μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου· εἶδον καὶ ἔλαβον νουθεσίαν. (α)

Μὴ ἀγαπᾶς τὸν ὕπνον, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃς εἰς πτωχείαν· ἀνοιξὼν τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ θέλεις χορτασθῇ ἄρτον. (β)

Εἰς τὴν σπουδὴν μὴ ᾔσθε ὀκνηροί· θερμοὶ εἰς τὸ πνεῦμα· δουλεύετε τῷ Κυρίῳ. (γ)

Διότι, ὅτε ἤμην μὲ ὑμᾶς, τοῦτο παρήγγελλον ὅτι, εἰάν τις δὲν θέλῃ νὰ ἐργάζεται, οὗτος, μηδὲν ἄς τρώγῃ. (δ)

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Η ΑΔΙΚΙΑ.

Νὰ κάμνῃ τις δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, εἶναι πλέον ἀρεστὸν εἰς τὸν Κύριον παρὰ ἡ θυσία.

Χαρὰ εἶναι εἰς τὸν δίκαιον νὰ κάμνῃ δικαιοσύνην· φρίκη δὲ εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας· (ε)

Τὸ δόλιον ζύγιον εἶναι ἐδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· τὸ δίκαιον δὲ βάρος εἶναι εὐάρεστον εἰς αὐτόν. (ς)

Ὁ καταθλίβων τὸν πένητα ὀνειδίζει τὸν ποιητὴν αὐτοῦ, ὁ δὲ τιμῶν τὸν Θεὸν, ἐλεεῖ τὸν πτωχόν. (ζ)

Μὴ γυμνῶνῃς τὸν πτωχόν, διότι εἶναι πτωχός· μηδὲ νὰ καταθλίβῃς εἰς τὴν πύλην τὸν δυστυχοῦντα· διότι ὁ Κύριος θέλει ἐβέβαια ὑπερασπισθῇ αὐτοὺς καὶ θέλει γυμνώσει τὴν ψυχὴν ἐκείνων, οἵτινες ἐγύμνωσαν αὐτούς. (η)

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. κδ. στχ. 30, 32. [β] αὐτόθι κεφ. κ. στ. 13.

[γ] ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ρωμαι. κεφ. ιβ. στι. 14. [δ] αὐτόθι πρὸς Θεσσαλ. Β. κεφ. γ. στι. 10. [ε] Παροιμ. κεφ. κκ. στ. 3. 15. [ς] αὐτόθι κεφ. ικ. στι. 4. [ζ] αὐτόθι κεφ. ιδ. στι. 31. (η) αὐτόθι κεφ. κδ. 22, 23.

Ὅστις διαρπάζει τὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἢ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ λέγει, τοῦτο δὲν εἶναι ἁμαρτία, αὐτὸς εἶναι σύντροφος τοῦ ληστοῦ. (α)

Δὲν εἶναι καλὸν νὰ δέχηται τις τὸ πρόσωπον τοῦ ἄσεβοῦς, διὰ νὰ ἀνατρέπη τὸ δίκαιον εἰς τὴν κρίσιν. (β)

Ὁ συγκοινωνὸς τοῦ κλέπτου μῆσει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν· ἀκούει τὸν ὀρκίζοντα καὶ δὲν ὁμολογεῖ.

Ὁ ἄδικος ἄνθρωπος εἶναι ἐδέλυγμα εἰς τοὺς δικαίους· καὶ ὁ εὐθὺς εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ, ἐδέλυγμα εἰς τοὺς ἄσεβοις. (γ)

Δὲν θέλετε κλέπτει, οὐδὲ θέλετε δολιεύεσθαι, οὐδὲ ψεύδεσθαι εἰς τὸν πλησίον ὑμῶν ἕκαστος.

Δὲν θέλεις ἀπατήσῃ τὸν πλησίον σου, οὐδὲ θέλεις ἀρπάξῃ τί αὐτοῦ καὶ ὁ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ δὲν θέλει μείνῃ μαζὶ σου ὅλην τὴν νύκτα ἕως τὸ πρωῒ. (δ)

Καλλήτερον ὀλίγον μὲ δικαιοσύνην, παρὰ εἰσοδήματα μεγάλα μὲ ἀδικίαν. (ε)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

Βδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον εἶναι πᾶς ὑψηλοκάρδιος· καὶ χεῖρ μὲ χεῖρα ἂν συνενωθῇ δὲν θέλει μένῃ ἀτιμώρητος.

Ἡ ὑπερηφανία προηγείται τοῦ ὀλέθρου, καὶ ὑψηλοφροσύνη τοῦ πνεύματος προηγείται τῆς πτώσεως.

Καλλήτερον νὰ ᾔναι τις ταπεινόφρων μὲ τοὺς ταπεινοὺς παρὰ νὰ μοιράζῃ λάφυρα μὲ τοὺς ὑπερηφάνους. (ς)

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. κη. στι. 24. (β) αὐτόθι κεφ. κη. στι. 5. (γ) αὐτόθι κεφ. κθ. στιχ. 24, 27. (δ) Λευϊτ. κεφ. ιθ. στιχ. 11, 13. (ε) Παροιμ. Σολομ. κεφ. ις. στιχ. 8. (ς) αὐτόθι κεφ. ις. 5. 18, 19.

Μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερηφανίαν προέρχεται ἡ ἔρις· ἡ δὲ σοφία εἶναι μὲ τοὺς δέχοντας συμβουλάς. (α)

Εἶδες ἄνθρωπον, ὅστις νομίζει ἑαυτὸν σοφόν; περισσοτέρα ἐλπίς εἶναι ἀπὸ τὸν ἄφρονα, παρὰ ἀπὸ αὐτόν. (β)

Πολλοὶ ἄνθρωποι κηρύττουσιν ἕκαστος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τίς θέλει εὖρῃ ἄνθρωπον πιστόν; (γ)

Ἄς σὲ ἐπαινῇ ἄλλος καὶ ὄχι τὸ στόμα σου· ξένος καὶ ὄχι τὰ χεῖλη σου. (δ)

Ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ταπεινώσεως, καὶ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ, εἶναι πλοῦτος, δόξα, καὶ ζωή. (ε)

Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· ἅς μὴ καυχᾶται ὁ σοφὸς εἰς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ ἅς μὴ καυχᾶται ὁ δυνατὸς εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἅς μὴ καυχᾶται ὁ πλούσιος εἰς τὸν πλοῦτον αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ καυχόμενος ἅς καυχᾶται εἰς τοῦτο, ὅτι ἐννοεῖ καὶ γνωρίζει ἐμέ· διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὅστις κάμνω ἔλεος, κρίσιν, καὶ δικαιοσύνην ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐπειδὴ εἰς ταῦτα ἠδύνομαι, λέγει ὁ Κύριος. (ς)

Διότι τίς σὲ διακρίνει ἀπὸ τὸν ἄλλον; Καὶ τὶ ἔχεις, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβες; Καὶ ἐὰν τὸ ἔλαβες, διατὶ καυχᾶσαι ὥς νὰ μὴ ἔλαβες αὐτό;

Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται. (η).

Ταπεινώθηται λοιπὸν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ὑψώσῃ ὑμᾶς ἐν καιρῷ. (θ)

(α) Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιγ. στιχ. 10. (β) αὐτόθι κεφ. κς. στιχ. 12. (γ) αὐτόθι κεφ. κ. στιχ. 6. (δ) αὐτόθι κεφ. κς. στιχ. 2. (ε) αὐτόθι κεφ. κς. στιχ. 4. (ς) Ἱερεμ. κεφ. θ. στιχ. 23, 24. (ζ) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Κορινθ. α'. κεφ. δ. στιχ. 7. (η) Εὐαγ. Λουκ. κεφ. ιδ. στιχ. 14. (θ) Ἐπις. Καθολικ. Πέτρου α'. κεφ. ρ. στιχ. 6.

Ο ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Μέγα κέρδος εἶναι ἡ εὐσέβεια μετ' εὐχαριστίας· διότι τίποτε δὲν ἐφέραμεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· καὶ φανερόν εἶναι, ὅτι οὐδὲ νὰ πάρωμέν τι δυνάμεθα.

Ἐχόντες δὲ τροφὰς καὶ σκεπάσματα, ἃς εὐχαριστηθῶμεν εἰς αὐτά. Ἐκεῖνοι ὅμως, οἱ ὅποιοι θέλουσι νὰ πλουτῶσιν, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμόν καὶ πᾶγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἱ ὅποῖαι βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν (α).

Ὅστις σπεύδει νὰ πλουτήσῃ, δὲν θέλει μείνῃ ἀτιμώρητος (β).

Μὴ μὲ δώσης πτωχείαν, μηδὲ πλοῦτον· μὲ τὴν ἱκανὴν εἰς ἐμὲ τροφήν τρέφε με. Μήπως χορτασθῶ, καὶ σὲ ἀρνηθῶ, καὶ εἰπω· Τίς εἶναι ὁ Κύριος; ἢ μήπως γενόμενος πτωχός, κλέψω, καὶ λάβω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου ματαίως (γ).

Καὶ τις ἀπὸ τὸν ὄχλον εἶπε· Διδάσκαλε εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν μου νὰ μοιράσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Βλέπετε καὶ φυλάττεσθε ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν· διότι ἂν καὶ περισσεύωσιν εἰς τινα τὰ ὑπάρχοντα, ἡ ζωὴ αὐτοῦ ὅμως δὲν στέκει εἰς ἐκεῖνα.

Καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς μίαν παραβολὴν, λέγων· ἑνὸς ἀνθρώπου πλουσίου εὐτύχησαν οἱ ἄγροί· Διελογίζετο λοιπὸν καθ' ἑαυτὸν καὶ ἔλεγε τί θέλω κάμει; ἐπειδὴ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου.

Καὶ εἶπε· τοῦτο θέλω κάμει· θέλω χαλάσει τὰς ἀποθήκας

(α) Ἐπιστ. Παύλου πρὸς Τιμόθ. α. κεφ. 7. στιχ. 6—9. (β) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κή. στ. 20. (γ) αὐτόθ. κεφ. λ. στ. 8, 9.

μου, καὶ θέλω κάμει μεγαλητέρως· καὶ θ-λω συνάζει ἐκεῖ ὅ-
λα τὰ γεννηματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου.

Καὶ θὰ ἤπω εἰς τὴν ψυχὴν μου· ὦ ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγα-
θὰ ἡτοίμασμένα εἰς πολλοὺς χρόνους· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐ-
φραίνου.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς αὐτόν· ὦ ἀνόνητε ἄνθρωπε, ταύτην
τὴν νύκτα ζητοῦσι τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ σέ· ἐκεῖνα δὲ, τὰ ὅ-
ποια ἡτοίμασες, τίνας θέλουσιν εἶναι;

Οὕτω γίνεται εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θησαυρίζει εἰς ἐχυτόν, καὶ
δὲν πλουτεῖ εἰς τὸν Θεόν. (α)

ΠΕΡΙ ΑΚΡΑΣΙΑΣ.

Ὁ οἶνος εἶναι ἀκόλαστος, καὶ τὰ σίκερα μανιώδη· καὶ ὅστις
δεδεάζεται ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶναι φρόνιμος. (β)

Εἰς ποῖον εἶναι οὐαί; εἰς ποῖον στεναγμοί; εἰς ποῖον ἔριδες;
εἰς ποῖον ματαιολογίαι; εἰς ποῖον κτυπήματα χωρὶς αἰτίαν; εἰς
ποῖον φλόγῳσις ὀφθαλμῶν;

Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐγχρονίζουσιν εἰς τὸν οἶνον· εἰς ἐκείνους,
οἵτινες πηγαίνουσιν ἀνιχνεύοντες οἰνοποσίας.

Μὴ θεωρῇς τὸν οἶνον, ὅτι εἶναι κόκκινος, ὅτι δίδει τὸ χρῶ-
μα αὐτοῦ εἰς τὸ ποτήριον, ὅτι καταβαίνει εὐαρέστως· διότι εἰς
τὸ τέλος δάκνει ὡς ὄφις, καὶ κεντᾷ ὡς βασιλίσκος. (γ)

Μὴν κάθου μεταξὺ οἰνοποτῶν, μεταξὺ κρεοφάγων ἀσώτων·
διότι ὁ μέθυτος καὶ ὁ ἄσωτος θέλουνσι πτωχεύσει· καὶ ὁ ὑπνώ-
δης θέλει ἐνδύθῃ ῥάκη. (δ)

(α) Εὐαγγ. Λουκ. κεφ. ιβ. στίχ. 13, 15—21. (β) Παροιμ. Σολομ. κεφ.
κ. στ. 1. (γ) αὐτόθ. κεφ. κγ. στ. 29—31. (δ) αὐτόθι κεφ. κγ. στ.
20, 21.

Οὐαὶ εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες σηκόνονται ἐνωρὶς τὸ πρωὶ καὶ ζητοῦσι σήκερα· οἵτινες ἐξακολουθοῦσι μέχρι τῆς ἐσπέρας ἕως νὰ ἐξάψῃ ὁ οἶνος αὐτοὺς !

Καὶ ἡ κιθάρα καὶ ἡ λύρα, τὸ τύμπανον καὶ ὁ αὐλὸς, καὶ ὁ οἶνος, εἶναι εἰς τὰ συμπόσια αὐτῶν· ἀλλὰ δὲν παρατηροῦσι τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, οὐδὲ συλλογίζονται τὴν ἐνέργειαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ὁ λαὸς μου ἐφέρθη εἰς αἰχμαλωσίαν· διότι δὲν ἔχει κἀρμίαν ἐπίγνωσιν· καὶ οἱ ἐντιμοὶ αὐτῶν εἶναι πεινασμένοι, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν κατεξηράνθη ἀπὸ δίψαν.

Διὰ ταῦτα ἐπλάτυνεν ὁ ἄδης ἑαυτὸν, καὶ ἤνοιξεν ὑπέρμετρα τὸ στόμα αὐτοῦ· καὶ ἡ δόξα αὐτῶν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτῶν, καὶ οἱ ἐντροφῶντες, θέλουσι καταβῆ εἰς αὐτόν (α).

Η ΑΠΑΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ.

Τὰ χεῖλη τῆς ἀληθείας θέλουσιν εἶσθαι στερεὰ διὰ πάντα· ἡ δὲ ψευδὴς γλῶσσα θέλει εἶσθαι μόνον στιγμαία. Δόλος εἶναι εἰς τὴν καρδίαν τῶν μηχανευομένων κακὰ· εὐφροσύνη δὲ εἰς τοὺς βουλευομένους εἰρήνην.

Τὰ ψευδῆ χεῖλη εἶναι ἐδέλυγμα εἰς τὸν Κύριον· ὅσοι δὲ φέρονται μὲ ἀλήθειαν, εἶναι δεκτοὶ εἰς αὐτόν (β).

Ὁ δίκαιος μισεῖ λόγον ψευδῆ (γ).

Ὅστις κρύπτει μῖσος ὑπὸ χεῖλη ψευδῆ, καὶ ὅστις προσφέρει συκοφαντίαν, εἶναι ἄφρων (δ).

(α) Ἠσαΐα. κεφ. ε. στίχ. 11—14. (β) Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιβ. στίχ. 49, 50, 22. (γ) αὐτόθι· κεφ. ιγ. στ. β. (δ) αὐτόθι· κεφ. ι. στ. 18.

Μὴ ᾗσαι μάρτυς ἄδικος κατὰ τοῦ πλησίον σου, μὴδὲ νὰ ἀπατᾷς μὲ τὰ χεῖλη σου (α).

Ὁ ψευδὴς μάρτυς, δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος· καὶ ὁ λαλῶν ψεύδη θέλει ἀπολεσθῇ (β).

Ὁ ἄρτος τοῦ ψεύδους εἶναι γλυκὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον· μετὰ ταῦτα ὅμως τὸ στόμα αὐτοῦ θέλει γεμισθῇ ἀπὸ χαλίκια (γ).

Ὅστις μισεῖ, ὑποκρίνεται μὲ τὰ χεῖλη αὐτοῦ, καὶ μὴ χανέυεται δόλον ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ὅταν ὁμιλῇ ταπεινὰ, μὴ πιστεύῃς αὐτόν· διότι ἔχει ἐπτὰ πονηρίας εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

Ὅστις σκεπάζει τὸ μῖστος μὲ δόλον, ἡ πονηρία αὐτοῦ θέλει φανερωθῇ εἰς τὸ μέσον τῆς συνάξεως.

Ἡ ψευδὴς γλῶσσα μισεῖ τοὺς ἀπ' αὐτὴν καταθλιβομένους· καὶ τὸ ἀπατηλὸν στόμα ἐργάζεται καταστροφὴν (δ).

Ὅστις θέλει νὰ ἀγαπᾷ ζωὴν, καὶ νὰ ἴδῃ ἡμέρας ἀγαθὰς, ἅς παύσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κακόν, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι δόλον.

Ἄς ἐκκλίνῃ ἀπὸ τοῦ κακόν, καὶ ἅς κάμῃ ἀγαθόν· ἅς ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ ἅς ἀκολουθήσῃ αὐτήν (ε).

Οὐδὲν μολυσμένον καὶ προξενοῦν βδέλυγμα, καὶ ψεῦδος θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὸν οὐρανόν· εἰμὴ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶναι γεγραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρνίου (ς).

Η ΑΓΑΠΗ, ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΣΟΣ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ. Ἰκούσατε, ὅτι ἐλαλήθη· Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, καὶ μίσει τὸν ἐχθρόν σου.

(α) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κδ. στ. 28. (β) αὐτόθι κεφ. ιθ. στ. 9. (γ) αὐτόθι κεφ. κ. στ. 17. (δ) αὐτόθι κεφ. κγ. στ. 24 26, 28. (ε) Ἐπιστ. Καθολικ. Πέτρ. α. κεφ. γ. στ. 10, 11. (ς) Ἀποκάλ. Ἰωάν. κεφ. κζ. στ. 27.

Ἐγὼ ὁμῶς λέγω πρὸς ὑμᾶς· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ εὐλογεῖτε ἐκείνους, οἵτινες καταρῶνται ὑμᾶς· κἀμετε καλὸν εἰς ἐκείνους, οἵτινες μισοῦσιν ὑμᾶς, καὶ παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους, οἵτινες πειράζουσιν καὶ κατατρέχουσιν ὑμᾶς (α).

Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου δὸς εἰς αὐτὸν ἄρτον νὰ φάγῃ· καὶ ἐὰν ἰδῇ, δὸς εἰς αὐτὸν ὕδωρ νὰ πῖνῃ (β).

Ὅλα, ὅσα θέλετε νὰ κάμωσιν εἰς ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, οὕτω κάμνετε καὶ ὑμεῖς εἰς αὐτούς· διότι οὗτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. (γ)

Πᾶς, ὅστις μισεῖ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, εἶναι ἀνθρωποκτόνος· γνωρίζετε δὲ, ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος, δὲν ἔχει ζωὴν αἰώνιον μένουσαν εἰς ἑαυτόν. (δ)

Τὸ μῖσος διεγείρει ἐριδας· ἀλλ' ἡ ἀγάπη καλύπτει ὅλα τὰ σφάλματα. (ε)

Ὁ δίκαιος ἐξετάζει τὴν κρίσιν τῶν πενήτων· ὁ δὲ ἀσεβὴς δὲν ζητεῖ νὰ μάθῃ αὐτήν (ς).

Ὅστις καταφρονεῖ τὸν πλησίον, ἁμαρτάνει· ὅστις δὲ ἐλεεῖ τοὺς πτωχοὺς εἶναι μακάριος. (ζ)

Ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος ἀγαθοποιεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν· ὁ δὲ ἀνελεήμων θλίβει τὴν ἰδίαν σάρκα.

Ἡ ἐλευθέριος ψυχὴ θέλει παχυνθῇ· καὶ ὅστις ποτίζει θέλει ποτισθῇ (η).

Ὅστις περιγελά τὸν πτωχὸν ὀνειδίζει τὸν Ποιητὴν αὐτοῦ· καὶ ὅστις χαίρει εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ ἄλλου. δὲν θέλει μείνῃ ἀτιμώρητος. (θ)

(α) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. έ. στ. 43, 44. (β) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κέ. στ. 21. (γ) Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. ζ. στ. 12. (δ) Ἐπιστ. Καθολ. Ἰωάν. α. κεφ. γ. στ. 15. (ε) Παροιμ. Σολομ. κεφ. α. στ. 12. (ς) αὐτόθι κεφ. κθ. στ. 7. (ζ) αὐτόθι κεφ. ιδ. στ. 21. (η) αὐτόθι κεφ. ιά. στ. 17, 25. (θ) αὐτόθι κεφ. ιζ. στ. 5.

Μὴ χαρῆς, ὅταν ὁ ἐχθρός σου πέσῃ· καὶ ἃς μὴ εὐφραίνεται ἡ καρδία σου, ὅταν ὀλισθήσῃ. Μήπως ὁ Κύριος ἴδῃ, καὶ φανῇ τοῦτο κακὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. (α)

Μὴ εἴπῃς, καθὼς ἔκαμεν εἰς ἐμὲ, οὕτω θέλω κάμει εἰς αὐτόν· θέλω ἀποδώσει εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. (β)

Μὴ εἴπῃς, θέλω ἀνταποδώσει κακόν· ἀνάμενε τὸν Κύριον, καὶ θέλει σὲ σώσει. (γ)

Δὲν θέλεις κακολογήσει τὸν κωφόν, οὐδὲ θέλεις βάλει πρόσκομμα ἔμπροσθεν τοῦ τυφλοῦ, ἀλλὰ θέλεις φοβηθῇ τὸν Θεόν σου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος.

Δὲν θέλεις περιφέρεσθαι κακολογῶν μεταξὺ τοῦ λαοῦ σου· οὐδὲ θέλεις σηκωθῇ κατὰ τοῦ αἵματος τοῦ πλησίον σου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος.

Δὲν θέλεις μιτήσῃ τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὴν καρδίαν σου· θέλεις ὅμως ἐλέγξει αὐτὸν παρρησία, καὶ δὲν θέλεις ὑποφέρει ἀμαρτίαν ἐπάνω αὐτοῦ.

Δὲν θέλεις ἐκδικεῖσθαι, οὐδὲ θέλεις μνησικακεῖ κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ λαοῦ σου· ἀλλὰ θέλεις ἀγαπᾶν τὸν πλησίον σου ὡς τὸν ἑαυτόν σου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος (δ).

Τέκνα μου, ἃς μὴ ἀγαπῶμεν μὲ λόγια, μηδὲ μὲ γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ ἔργα καὶ μὲ ἀλήθειαν (ε).

Η ΟΡΪ Η Η ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ ΚΑΙ Ο ΦΘΟΝΟΣ.

Ὁ ὀξύθυμος πράττει ἀστοχάστως. Ὁ μακρόθυμος ἔχει μεγάλην φρόνησιν· Ὁ δὲ ὀξύθυμος στηλιτεύει τὴν ἑαυτοῦ ἀφροσύνην (α).

(α) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κδ. στ. 17, 18. (β) αὐτόθι κεφ. κδ. στ. 29. (γ) αὐτόθι κεφ. κ. στ. 22. [δ] Λευιτ. κεφ. ιθ. στ. 14, 16—18. [ε] Ἐπιστ. Καθολ. Ἰωάν. α. κεφ. γ. στ. 18. [ς] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιδ. στ. 17, 29.

Ὅστις ἀρχίζει φιλονεικίαν, εἶναι ὡς ὁ ἐκφράττων ὕδατα ὅθεν παῦσαι ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν πρὶν ἐξαφθῇ.

Ὁ ἀγαπῶν ἔριδας ἀγαπᾷ ἀμαρτήματα καὶ ὑπερυψόνων τὴν πύλην αὐτοῦ ζητεῖ ὀλεθρον (α).

Ἡ φρόνησις τοῦ ἀνθρώπου συστέλλει τὸν ἑαυτοῦ θυμὸν, καὶ εἶναι δόξα αὐτοῦ νὰ παραβλέπη τὴν παράδοσιν.

Ὁ ὀργίλος ἀνθρώπος θέλει λάβει ποινὴν διότι καὶ ἂν ἐλευθερώσῃ αὐτόν, πάλιν θέλει κάμει τὸ αὐτό (β).

Εἶναι τιμὴ εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ παύῃ ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν πᾶς δὲ ἄφρων ἐμπλέκεται εἰς αὐτήν (γ).

Ὅστις διαβαίνει ἀναμιγνύεται εἰς ἔριδα μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτόν, ὁμοιάζει ἐκεῖνον, ὅστις πιάνει σκύλον ἀπὸ τὰ ὠτία.

Ὅπου δὲν εἶναι ξύλα, τὸ πῦρ σβέννεται· οὕτω καὶ ὅπου δὲν εἶναι ψιθυριστής, ἡ ἔρις ἡτυχάζει.

Οἱ ἀνθρακες διὰ τὴν ἀνθρακίαν, καὶ τὰ ξύλα διὰ τὸ πῦρ, καὶ ὁ φιλονεικὸς ἀνθρώπος διὰ νὰ ἐξάπτῃ ἔριδας (δ).

Ὁ θυμώδης ἀνθρώπος ἐξάπτει ἔριδα, καὶ ὁ ὀργίλος ἀνθρώπος πληθύνει ἀνομίαν (ε).

Ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, εἶναι ὡς πόλις χαλασμένη καὶ ἀτείχιστος (ς).

Καλῆτερος εἶναι ὁ μακρόθυμος παρὰ τὸν δυνατόν· καὶ ὁ ἐξουσιάζων τὸ ἑαυτοῦ πνεῦμα, παρὰ τὸν ἐκπορθοῦντα πόλιν (ζ).

Μὴ κάμνης φιλίαν μὲ ἀνθρώπον θυμώδη καὶ μὲ ἀνθρώπον ὀργίλον μὴ συμπεριπατῆς. Μήπως μάθῃς τοὺς δρόμους αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ σου πέσῃ εἰς παγίδα (η).

(α) Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιζ. στ. 14, 19. [β] αὐτόθι κεφ. ιθ. στ. 11, 19. [γ] αὐτόθι κεφ. χ. στ. 3. δ αὐτόθι κεφ. κγ. στ. 17, 20, 21. ε| αὐτόθι κεφ. κθ. στ. 22. ς αὐτόθι κεφ. κγ. στ. 17, 20, 21. ζ αὐτόθι κεφ. ιγ. στ. 32. η αὐτόθι κεφ. κβ. στ. 24, 25.

Γλυκεία ἀπόκρισις καταπραΰνει θυμόν· ἀλλ' ὁ λυπηρὸς λόγος διεγείρει ὀργήν (α).

Ὁ δύστροπος ἄνθρωπος διασπείρει ἔριδας· καὶ ὁ ψιθυριστὴς διαχωρίζει τοὺς στενωτέρους φίλους (β).

Μὴ ζηλεύσῃς τὸν βίαιον ἄνθρωπον, καὶ μὴ ἐκλέξῃς κανένα ἀπὸ τοὺς ἑαυτοῦ δρόμους (γ).

Πᾶς ὁ ὀργιζόμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ χωρὶς ἀφορμὴν, θέλει εἶναι πταίστης εἰς τὴν κρίσιν (δ).

Ὁ ἥλιος ἅς μὴ δύῃ εἰς τὸν παρόργισμὸν ὑμῶν (ε).

Φοβοῦμαι, μήπως ὅταν ἔλθω, εὕρω ὑμᾶς ὅχι ὁποίους θέλω, καὶ ἐγὼ εὐρεθῶ εἰς ὑμᾶς ὅποιον δὲν θέλετε· μήπως εἶναι εἰς ὑμᾶς φιλονεικίαι, ζηλῖαι, θυμοί, λογομαχίαι, καταλαλῖαι, ψιθυρισμοί, κενοδοξίαι, ἀκαταστασίαι (ς).

Πᾶσα πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργή, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία ἅς σηκωθῇ ἀπὸ ὑμᾶς, ὁμοῦ μὲ πᾶσαν κακίαν (ζ).

Ἀποθέσατε λοιπὸν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρισεις καὶ φθόνους καὶ πάσας τὰς καταλαλίās (η).

ΧΡΕΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· αὕτη εἶναι πρώτη ἐντολὴ μὲ ὑπόσχεσιν, διὰ νὰ ἔχῃς καλὸν, καὶ νὰ ᾔῃσαι πολυχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν (θ).

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιε'. στ. 4. [β] αὐτόθι κεφ. ις'. σελ. 28. [γ] αὐτόθι κεφ. γ'. στ. 31. [δ] Εὐαγγ. Ματθ. κεφ. έ'. στ. 22. [ε] Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἐφεσ. κεφ. δ'. στ. 26. [ς] Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Κορινθ. β. κεφ. ιβ'. στ. 20. [ζ] Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἐφεσ. κεφ. δ'. στ. 31. [η] Ἐπιστ. Καθολ. Πέτρου α'. κεφ. β'. στ. 4. [θ] Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἐφεσ. κεφ. γ'. στ. 2, 3.

Τὰ τέκνα ὑπακούετε εἰς τοὺς Γονεῖς ὑμῶν καθ' ὅλα· διότι τοῦτο εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον (α).

Εἶναι γενεὰ, ἣτις καταρᾶται τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ δὲν εὐλογεῖ τὴν ἑαυτῆς μητέρα.

Τὸν ὀφθαλμὸν, ὅστις ἐμπαίζει τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ καταφρονεῖ νὰ ὑπακούσῃ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, οἱ κέρακες τῆς φάραγγος θέλουσιν ἐκβάλλει, καὶ οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀετῶν θέλουσι φάγει αὐτόν (β).

Ὁ λύχνος τοῦ κακολογοῦντος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, ἢ τὴν μητέρα, θέλει σβυσθῇ εἰς βαθὺ σκότος (γ).

Ἐπικατάρατος, ὅστις κακολογεῖ τὸν ἴδιον πατέρα, ἢ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα (δ).

Ὁ σοφὸς υἱὸς δέχεται τὴν νοουθεσίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃ δὲ ἐμπαίκτης δὲν ἀκούει ἑλεγχον (ε).

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει τὸν πατέρα· υἱὸς δὲ ἄφρων εἶναι λύπη εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα (ς).

Ἄκουε, υἱέ μου, τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς σου, καὶ μὴ ἀπορρίψῃς τὸν νόμον τῆς μητρὸς σου. Διότι ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι σέφανος χαρίτων εἰς τὴν κορυφὴν σου, καὶ περιδέρραιον περὶ τὸν τράχηλόν σου (ζ).

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε, Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου (η).

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ.

Οἱ δοῦλοι ὑποτάσσεται με πάντα φόβον εἰς τοὺς Κυρίους ὑ-

(α) Ἐπιστ. Παύλ, πρὸς Κολοσσ, κεφ. γ, στ, 20. (β) Παροιμ. Σολομ. κεφ. λ. στ. 11, 17. (γ) Αὐτόθι κεφ. κ. στιχ. 20. (δ) Δευτερονόμιον κεφ. κζ. στιχ. 16. [ε] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιγ. στιχ. 4. [ς] Παροιμ. Σολ. κεφ. ι. στ1. (ζ) Αὐτόθι κεφ. α. σιχ. 8, 9. [η] Εὐαγ. Ματθ. κεφ. ιθ. στ. 19.

μῶν, ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ποχεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διεστραμμένους (α).

Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε καθ' ὅλα εἰς τοὺς σαρκικοὺς ὑμῶν κυρίους, μὴ δουλεύοντες διὰ τὰ ὀμμάτια ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλὰ μὲ ἀπλότητα καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν.

Καὶ πᾶν, ὅ,τι ἂν κάμνητε, ἐργάζεσθε ἐκ ψυχῆς, ὡς εἰς τὸν Κύριον, καὶ ὅχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους (β).

Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους Κυρίους, εἰς ὅλα νὰ ᾔναι εὐάρεστοι, μὴ ἀντιλέγοντες· νὰ μὴ ἰδιοποιῶσι τὰ ξένα, ἀλλὰ νὰ δεικνύωσι πᾶσαν πίστιν ἀγαθὴν· διὰ νὰ στολί-
ζωσι καθ' ὅλα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ (γ).

Ὁ φρόνιμος ὑπέρετης θέλει ἐξουσιάζει ἐπάνω εἰς υἱὸν ἄσω-
τον, καὶ θέλει συμμερισθῇ τὴν κληρονομίαν μεταξὺ ἀδελ-
φῶν (δ).

Δοῦλος προσῆλθες εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ; ἅς μὴ σὲ μέλλῃ· ἀλλ' ἔνν δύνῃσαι νὰ γίνῃς ἐλεύθερος, μεταχειρίσου
καλῆτερον τὴν ἐλευθερίαν· διότι ὅστις ἐκλήθη εἰς τὸν Κύριον
ὢν δοῦλος, εἶναι ἡλευθερωμένος τοῦ γένου Κυρίου (ε).

Η ΚΥΡΙΑΚΗ.

Ἐνθυμοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου ἵνα ἀγιάζῃς αὐτήν (ς).

Τὰ σάββατά μου θέλετε φυλάττει, καὶ τὸ ἁγιαστήριόν μου
θέλετε σέβεσθαι (ζ).

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις φυλάττει τὸ σάββατον, ὥστε
νὰ μὴ βεβηλώνῃ αὐτό (η)

(α) Ἐπισ. Καθολ. Πέτρου α. κεφ. 6. στίχ. 48. (β) Ἐπισ. Παύλου πρὸς Κολ. κεφ. γ. στίχ. 22, 23. (γ) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Τίτον κεφ. 6. στ. 9; 10. (δ) Περαιμ. Σολομ. κεφ. ιζ. στίχ. 2. (ε) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Κορινθ. Α. κεφ. ζ. στ. 21, 22. (ς) Ἐξοδος κεφ. κ. στίχ. 8. (ζ) Λευϊτ. κεφ. ιθ. στίχ. 30. (η) Ἠσαΐας κεφ. νς. στίχ. 2.

Ἐάν ἀποστρέψῃς τὸν πόδα σου ἀπὸ τὸ σάββατον, ἀπὸ τὸ νὰ κάμνῃς τὰ θελήματά σου εἰς τὴν ἀγίαν μου ἡμέραν, καὶ ὀνομάζῃς τὸ σάββατον τρυφὴν, ἀγίαν ἡμέραν τοῦ Κυρίου, ἐντιμον, καὶ τιμᾷς αὐτὸ, μὴ ἀκολουθῶν τοὺς ἰδικούς σου δρόμους, μηδὲ εὐρίσκων εἰς αὐτὸ τὸ ἰδικόν σου θέλημα, μηδὲ λαλῶν τοὺς ἰδικούς σου λόγους. Τότε θέλεις εὐφραίνεσθαι εἰς τὸν Κύριον· καὶ ἐγὼ θέλω σὲ ἱππεύσει ἐπάνω εἰς τοὺς ὕψηλους τόπους τῆς γῆς, καὶ θρέψει μὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς σου Ἰακώβ· τὸ στόμα βέβαια τοῦ Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα (α).

Καὶ ὅταν ἐπέρασε τὸ σάββατον, πολλὰ πρῶτὴ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη, ἦλθον εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐτέθη.

Καὶ ἐμβαίνουνσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος ἐκίθητο εἰς τὰ δεξιά ἐνδεδυμένος μὲ λευκὰ φορέματα, καὶ ἐτρόμαζαν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος εἶπε πρὸς αὐτάς. Μὴ φοβεῖσθε· τὸν Ἰησοῦν ζῆτεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον; ἀνεστήθη, δὲν εἶναι ἐδῶ· ἰδοὺ ὁ τόπος ὅπου ἔβαλον αὐτόν (β).

Ὅταν ἐβραδύασε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρώτην τῆς ἐβδομάδος, καὶ ἦσαν αἱ θύραι κεκλεισμέναι, ἐκεῖ ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συναγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει εἰς αὐτούς· εἰρήνη ὑμῖν (γ).

Ὁ Παῦλος καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὸν ἦλθον εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου ἔμειναν ἑπτὰ ἡμέρας. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ὅτε ἦσαν συνηγμένοι οἱ μαθηταὶ διὰ νὰ κόψωσι

(α) Ἠσαϊ. κεφ. νή. στίχ. 13, 14. (β) Εὐαγγ. Μάρκ. κεφ. ις. στίχ. 4—6.

(γ) Εὐαγγ. Ἰωάν. κεφ. x. στίχ. 19.

ψωμίον, ὁ Παῦλος μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον, διελέγετο μὲ αὐτούς (α).

Ἐγὼ Ἰωάννης ἐστάθην εἰς τὸ Πνεῦμα τὴν Κυριακὴν ἡμέραν (β).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.

Καὶ ἐπρόσταξεν αὐτούς ὁ Μωϋσῆς, λέγων· ὅταν ὅλος ὁ Ἰσραὴλ συναχθῇ διὰ νὰ φανῇ ἔμπροσθεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἐκλέξει, θέλεις ἀναγινώσκει τὸν νόμον τοῦτον ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ Ἰσραὴλ εἰς ἐπήκοον αὐτῶν.

Σύναζε τὸν λαὸν, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ παιδία, καὶ τὸν ξένον σου, ὅστις εἶναι μέσα εἰς τὰς πύλας σου, διὰ νὰ ἀκούωσι, καὶ διὰ νὰ μανθάνωσι, καὶ νὰ φοβῶνται Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, καὶ διὰ νὰ προσέχωσι νὰ ἐκτελῶσιν ὅλους τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου.

Καὶ διὰ νὰ ἀκούωσι τὰ παιδία αὐτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξεύρωσι, καὶ νὰ μανθάνωσι νὰ φοβῶνται Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν (γ).

Φύλαττε τὸν πόδα σου, ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ· καὶ προθυμοῦ μᾶλλον νὰ ἀκούῃς, παρὰ νὰ προσφέρῃς θυσίαν ἀφρόνων, οἵτινες δὲν αἰσθάνονται, ὅτι πράττουσι κακῶς (δ).

Πῶς λοιπὸν μέλλουσι νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευσαν ; καὶ πῶς μέλλουσι νὰ πιστεῦσωσιν εἰς ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσαν ; καὶ πῶς μέλλουσι νὰ ἀκούσωσι χωρὶς νὰ κηρύττῃ τις (ε) ;

(α) Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεφ. x. στίχ. 6—7. (β) Ἀποκάλυψ. Ἰωάνν. κεφ. α. στίχ. 10. [γ] Δευτερονόμ. κεφ. λα στ. 10—13. (δ) Ἐκκλησιαστ. κεφ. ε. στίχ. 1. (ε) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Ρωμ. κεφ. ι. στίχ. 14.

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· ὁ οἶκός μου θέλει ὀνομάζεται, Οἶκος προσευχῆς δι' ὅλους τοὺς λαούς (α).

Ἐγὼ θέλω σὲ ὑμνεῖ εἰς μεγάλην σύναξιν· μετὰ πολυαριθμοῦ λαοῦ θέλω σὲ ἐπαινῆ (β).

Εἰς τὸν οἶκόν σου ἀνήκει ἀγιότης, Κύριε, αἰωνίως (γ).

Κύριε, ἐγὼ ἠγάπησα τὴν κασοίκησίν τοῦ οἴκου σου, καὶ τὸν τόπον τῆς σκηνῆς τῆς δόξης σου (δ).

Ὡ πόσον ἀγαπῆται εἶναι αἱ σκηναί σου, Κύριε τῶν δυνάμεων! Ἐπιθυμεῖ, ναί, καὶ λειποθυμεῖ ἡ ψυχὴ μου διὰ τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου· ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σάρξ μου ἀγαλλιώνται διὰ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα.

Διότι καλῆτερα εἶναι μία ἡμέρα εἰς τὰς αὐλὰς σου ἀπὸ χιλιάδας· ἤθελον καλῆτερα νὰ ἦμαι θυρωρὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μου, παρὰ νὰ κατοικῶ εἰς τὰς οἰκίας τῆς πονηρίας.

Διότι ἥλιος καὶ ἀσπὶς εἶναι Κύριος ὁ Θεός· χάριν καὶ δόξαν ὁ Κύριος θέλει δώσει· δὲν θέλει στερήσει ἀπὸ κανέν ἀγαθὸν τοὺς περιπατοῦντας μὲ ἀκακίαν (ε).

Μὴ ἐγκαταλείπωμεν τὴν συναγωγὴν ἡμῶν αὐτῶν, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τινὰς (ς).

Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΜΩΡΙΑ.

Ἡ σοφία εἶναι τὸ πρῶτιστον πράγμα· ἀπόκτησε σοφίαν. καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀπόκτησίν σου, ἀπόκτησε φρόνησιν (ζ).

Πᾶς φρόνιμος πράττει μὲ γνῶσιν· ὁ δὲ ἄφρων ἀνακαλύπτει τὴν μωρίαν αὐτοῦ (η).

(α) Ἠσαΐας κεφ. νς. σιχ. 7 (β) Ψαλμ. λε. σιχ. 18. (γ) Αὐτόθι νγ. στιχ. 5. (δ) αὐτόθι κεφ. κς. στιχ. 8. (ε) ψαλμ. πδ. στιχ. 1, 2, 10, 14. (ς) Ειστ. Παῦλ. πρὸς Ἑβραίους κεφ. ι. σιχ. 25. (ζ) Παροιμ. Σολομ. κεφ. θ. στι. 7. (η) αὐτόθι κεφ. ιγ. στιχ. 16.

Ὁ δρόμος τοῦ ἄφρονος εἶναι ὀρθός εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ὀφθαλμούς· ὁ δὲ σοφὸς ἀκούει συμβουλίας (α).

Πτωχεῖα καὶ αἰσχύνη θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸν ἀποβάλλοντα τὴν νουθεσίαν· ὁ δὲ προσέχων εἰς τὸν ἑλεγχον θέλει τιμηθῇ.

Ὁ περιπατῶν μὲ τοῦ σοφοῦ θέλει εἶσθαι σοφός· ὁ δὲ σύντροφος τῶν ἀφρόνων θέλει ἀπολεσθῇ (β).

Πήγαινε κατέναντι τοῦ ἄφρονος ἀνθρώπου, καὶ δὲν θέλεις εὖρη εἰς αὐτὸν χεῖλη συνέσεως.

Ἡ σοφία τοῦ φρονίμου εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὸν δρόμον αὐτοῦ· ἡ δὲ μωρία τῶν ἀφρόνων εἶναι ἀποπλάνησις.

Οἱ ἄφρονες γελῶσιν εἰς τὴν ἀμαρτίαν (γ).

Γιέ μου, ἐὰν θελήσωσιν οἱ ἀμαρτωλοὶ νὰ σὲ δελεάσωσι, μὴ συγκατατεθῇς.

Μὴ περιπατήσῃς εἰς τὸν δρόμον ὁμοῦ μὲ αὐτούς· ἄπεχε τὸν πόδα σου ἀπὸ τὰς τρίβους αὐτῶν (δ).

Ἐὰν ἡ σοφία εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ γνῶσις ἡ δύνῃ τὴν ψυχὴν σου, ὀρθὴ βουλὴ θέλει σὲ διαφυλάττει, καὶ σῶσεις θέλει σὲ διατρεῖ.

Διὰ νὰ σὲ ἐλευθερώνη ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπον λαλοῦντα δόλια, οἵτινες ἀφίνουσι τὰς ὁδοὺς τῆς εὐθύτητος, διὰ νὰ περιπατῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ σκότους, καὶ ἡδύνονται εἰς τὸ νὰ κάμνωσι κακὸν, χαίροντες εἰς τὰς διατροφὰς κακίας, τῶν ὁποίων οἱ δρόμοι εἶναι σκολιοὶ, καὶ αἱ πορεῖαι αὐτῶν διεστραμμέναι (ε).

Ὅστις ἀπαθεῖ τὴν παιδείαν, ἀποστρέφεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὅστις ἀκούει τὸν ἑλεγχον, ἀποκτᾷ σύνεσιν (ς).

(α) Παροιμ. Σολομ. κεφ. 16. σιχ. 15. (β) αὐτόθι κεφ. ιγ. σιχ. 18, 20.
(γ) αὐτόθι κεφ. ιγ. σιχ. 7—9. (δ) αὐτόθι κεφ. α. σιχ. 10; 15. (ε) αὐτόθι κεφ. 6. στιχ. 10, 15. (ς) αὐτόθι κεφ. 13. στιχ. 32.

Τί χρησιμεύουσι τὰ χρήματα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄφρονος, διὰ νὰ ἀγοράσῃ σοφίαν, ἀποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν;

Ὁ κρατῶν τοὺς λόγους αὐτοῦ εἶναι γνωστικός* καὶ ὁ μακρόθυμος ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος (α).

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πᾶς ὁ ἀκούων τοὺς λόγους μου τούτους, καὶ κάμνει αὐτοὺς ὁμοιάζει μὲ ἓνα ἄνδρα φρόνιμον, ὁ ὅποιος ἔκτισε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ δὲν ἔπεσε· διότι ἦτον τεθεμελιωμένη εἰς τὴν πέτραν.

Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων τοὺς λόγους μου τούτους, καὶ δὲν κάμνει αὐτοὺς, ὁμοιάζει μὲ ἓνα ἄνδρα μωρόν, ὅστις ἔκτισε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ ἔπεσε· καὶ τὸ πέσιμον αὐτῆς ἔγεινε μέγα (β).

Ο ΘΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΘΩΣ ΕΛΘΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ.

Ὁ Κύριος ἐλάλησε ὅλους τοὺς λόγους τούτους, λέγων· Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις σὲ ἐβγαλα ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς δουλείας.

Δὲν θέλεις ἔχει ἄλλους Θεοὺς πλὴν ἐμοῦ.

Δὲν θέλεις κάμει εἰς τὸν ἑαυτὸν σου εἰδῶλον, οὐδὲ ὁμοίωμα τινὸς πράγματος, ὅσα εἶναι εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐπάνω, ἢ ὅσα εἶναι εἰς τὴν γῆν κάτω, ἢ ὅσα εἶναι μέσα εἰς τὰ ὕδατα ὑποκάτω τῆς γῆς.

Δὲν θέλεις προσκυνῇ αὐτά, οὐδὲ θέλεις λατρεύει αὐτά· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, καὶ ἀντα-

(α) Σολομ. κεφ. ι. στίχ. 16, 27. (β) Εὐαγγ. Μαθ. ζ. στίχ. 24—27.

ποδίδω ἐπάνω εἰς τὰ τέκνα τὰς ἀμαρτίας τῶν πατέρων, ἕως τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν ἐκείνων, οἵτινες μὲ μισοῦσιν.

Καὶ κάμνω ἔλεος εἰς χιλιάδας γεννητῶν ἐκείνων, οἵτινες μὲ ἀγαπῶσι, καὶ φυλάττουσι τὰ προστάγματά μου.

Δὲν θέλεις λάβει ματαίως τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἔχει διὰ ἀθῶον ἐκεῖνον, ὅστις λαμβάνει ματαίως τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἐξ ἡμέρας θέλεις ἐργάζεσθαι καὶ εἰς αὐτάς. θέλεις κάμνει ὅλα σου τὰ ἔργα. Ἡ ἡμέρα ὅμως ἡ ἐξδόμη εἶναι τὸ σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· κανὲν ἔργον δὲν θέλεις κάμει εἰς ταύτην, οὔτε σὺ, οὔτε ὁ υἱός σου, οὔτε ἡ θυγάτηρ σου, οὔτε ὁ ὑπηρέτης σου, οὔτε ἡ θεράπαινά σου, οὔτε τὸ κτῆνός σου, οὔτε ὁ ξένος σου, ὅστις εἶναι μέσα εἰς τὰς πύλας σου.

Διότι εἰς ἕξ ἡμέρας ὁ Κύριος ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅσα εἶναι εἰς αὐτά: εἰς δὲ τὴν ἐξδόμην ἡμέραν κατέπαυσε· διὰ τοῦτο ὁ Κύριος εὐλόγησε τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡγίασεν αὐτήν.

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ γείνης μακροχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν σὲ δίδει Κύριος ὁ Θεός σου.

Μὴ φονεύσης.

Μὴ μοιχεύσης.

Μὴ κλέψης.

Μὴ ψευδομαρτυρήσης κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῇ.

Δὲν θέλεις ἐπιθυμήσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου· μήτε τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου· μήτε τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ· μήτε τὴν θεράπαιναν αὐτοῦ· μήτε τὸν βοῦν αὐτοῦ· μήτε τὸν ὄνον αὐτοῦ· μήτε κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ πλησίον σου (α).

Η ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΘΥΣΙΑ.

Ὁ Θεὸς ἠγάπησε τόσον τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ χαθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον (α).

Τὴν αὐρινὴν ἡμέραν βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἤρχετο πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει· ἰδοὺ, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σηκώνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου (β).

Ἐγὼ αἶμαι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ἐάλλει τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὰ πρόβατα.

Καθὼς μὲ γνωρίζει ὁ Πατὴρ, γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν Πατέρα· καὶ ἐάλλω τὴν ψυχὴν μου διὰ τὰ πρόβατα (γ).

Ἐὰν τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ ἡ στάκτη τῆς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς μεμολυσμένους, ἀγιάζει εἰς τὴν καθαρότητα τῆς σαρκὸς, πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ μέσου τοῦ Πνεύματος τοῦ αἰωνίου προσέφερεν αὐτόν ἄμωμον εἰς τὸν Θεόν, θέλει καθαρῶς τὴν συνειδήσιν ὑμῶν ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, εἰς τὸ νὰ λατρεύητε Θεὸν ζῶντα (δ) ;

Ὁ Χριστὸς δὲν εἰσηλθεν εἰς χειροποίητα ἅγια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτόν τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ ἐμφανισθῇ τῶρα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς.

Ὅχι διὰ νὰ προσφέρῃ πολλάκις ἑαυτὸν, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἔτος μὲ ξένον αἷμα.

(Διότι τότε ἦτον χρεῖα νὰ πάθῃ αὐτὸς πολλάκις ἀπὸ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου), τῶρα δὲ μίαν φορὰν εἰς τὸ τέλος τῶν αἰ-

(α) Εὐαγγ. Ἰωάν. κεφ. γ. στίχ. 16. (β) αὐτόθι κεφ. ά. στίχ. 29. (γ) αὐτόθι κεφ. ι. στίχ. 11, 15. (δ) Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς ἐβραίους κεφ. θ. στίχ. 13, 14.

ώνων, ἐφανερώθη εἰς ἀθέτησιν τῆς ἁμαρτίας διὰ μέσου τῆς θουσίας αὐτοῦ.

Καὶ καθὼς εἶναι ἀποφασισμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποθάνωσι μίαν φορὰν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον εἶναι κρίσις.

Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς προσεφέρθη μίαν φορὰν εἰς τὸ νὰ σηκώσῃ τὰς ἁμαρτίας πολλῶν, καὶ ἐκ δευτέρου θέλει φανῇ χωρὶς ἁμαρτίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπεκδέχονται αὐτὸν εἰς σωτηρίαν (α).

ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.

Λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, παρὰ διὰ μέσου ἐμοῦ.

Καὶ ὅτι καὶ ἂν ζητήσητε εἰς τὸ ὄνομά μου, θέλει κάμει αὐτὸ διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Πατὴρ εἰς τὸν υἱόν.

Ἐὰν ζητήσητε τι εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐγὼ θέλω κάμει (β).

Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα· ἐὰν ἔμβῃ τις διὰ μέσου ἐμοῦ, θέλει σωθῇ· καὶ θέλει ἐμβῇ καὶ θέλει ἐβγῇ, καὶ θέλει εὗρῃ βοσκήν (γ).

Ὑμεῖς δὲν μὲ ἐξελέξατε, ἀλλὰ ἐγὼ ἐξέλεξα ὑμᾶς, καὶ ἔβαλον ὑμᾶς νὰ υπάγητε νὰ φέρητε καρπὸν, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν νὰ μενῇ· νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς ὁ Πατὴρ, ὅτι ἂν ζητήσητε παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ ὄνομά μου (δ).

Τέκνα μου, ταῦτα γράφω πρὸς ὑμᾶς νὰ μὴ ἁμαρτήσητε· καὶ ἂν ἁμαρτήσῃ τις, ἔχομεν παράκλητον πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον (ε).

(α) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Ἑβραίους κεφ. θ. στίχ. 24—28. (β) Εὐαγ. Ἰωάν. κεφ. ιδ. στίχ. 6, 43, 44. (γ) αὐτόθι κεφ. ι. στίχ. 9. (δ) αὐτόθι κεφ. ιε. στίχ. 16. (ε) Ἐπισ. Ἰωάν. α. κεφ. β. στίχ. 4.

Διότι εἶναι εἷς Θεός, καὶ εἷς μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς.

Ὁ ὅποιος ἔδωκεν ἑαυτὸν ἐξαγόρασμα δι' ὅλους εἰς μαρτυρίαν κατὰ καιροὺς διορισμένους (α).

Διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ σώζῃ εἰς τὸ παντελὲς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι προσέρχονται διὰ μέσου αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν, ζῶν πάντοτε εἰς τὸ νὰ μεσιτεύῃ δι' αὐτούς (β).

Ἔχοντες λοιπὸν Ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὅποιος διήλθε τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὃς κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν.

Διότι δὲν ἔχομεν Ἀρχιερέα, ὁ ὅποιος δὲν δύναται νὰ συμπαθῇ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλλὰ πεπειρασμένον καθ' ὅλα καθ' ὁμοιότητος ἡμῶν, χωρὶς ἁμαρτίαν.

Ἄς προσερχώμεθα λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ λάβωμεν ἔλεον, καὶ νὰ εὕρωμεν χάριν διὰ βοήθειαν ἡμῶν εἰς καιρὸν ἐπιτήδειον (γ).

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐπιθυμίαν θέλει κατασταθῇ πένης· καὶ ὅστις ἀγαπᾷ οἶνον καὶ μύρα, (τουτέστι νὰ ζῇ ἀσώτως,) δὲν θέλει πλουτήσῃ πώποτε (δ).

Μὴ ἐπιθυμῇς τὰ ἐδέσματα τοῦ ἄρχοντος, (τουτέστι τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ) διότι ταῦτα εἶναι τροφὴ δολιότητος (ε).

Εὐρῆκες μέλι· φάγε ὅσον σὲ εἶναι ἄρκετόν, μήπως ὑπερεμπλησθῇς ἀπὸ αὐτό, καὶ τὸ ἐξεμέσης (ς).

(α) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Τιμόθ. α. κεφ. 6. στίχ. 5, 6. (β) Ἐπισ. Παύλ. πρὸς Ἑβραίους κεφ. ζ. στίχ. 25. (γ) Αὐτόθι κεφ. 8. στίχ. 14—16. (δ) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κα. στίχ. 17. (ε) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κγ. στίχ. 3. (ς) αὐτόθι κεφ. κε. στίχ. 16.

Προσέχετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, μήπως καὶ κάμμιαν φορὰν βαρυνθῶσιν αἱ καρδίαι σας, εἰς τὴν κραιπάλην καὶ εἰς τὴν μέθην καὶ εἰς φροντίδας κοσμικὰς, καὶ ἔλθῃ αἰφνιδίως εἰς σᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως (α).

Ἄς εἴμεθα ἐγκρατεῖς, ἐνῶ εἴμεθα τῆς ἡμέρας (β).

Ἡ μετριότης σας ἄς γνωρισθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος εἶναι ἐγγύς (γ).

Ὁ καλὸς χριστιανὸς ὅταν κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν πρέπει νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι ἔχει δύο συμποσικστάς νὰ ὑπηρετῇ· τὸ σῶμα δηλαδὴ καὶ τὴν ψυχὴν· ἄς μὴ παραβαρύνῃ λοιπὸν τὸ σῶμα μὲ πολλὰ φαγητὰ, ὥστε νὰ ὑστερῇται ἡ ψυχὴ καὶ νὰ ἀφανίζεται· ἀλλὰ, « Ἐὰν τρώγωμεν, ἢ πίνωμεν, ἢ καὶ κάθε ἄλλον τι ἐὰν κάμνωμεν, ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ ἄς τὰ κάμνωμεν » (δ).

ΣΕΒΑΣ ΧΡΕΩΣΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ.

Ἡ λευκὴ κεφαλὴ εἶναι στέφανος δόξης, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης (ε).

Ἐμπροσθεν τῶν λευκῶν τριχῶν θέλεις σηκωθῇ, καὶ θέλεις τιμῇσαι τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, καὶ θέλεις φοβηθῇ τὸν Θεόν σου· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος (ς).

Αἱ ἡμέραι ἄς λαλήσωσι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἄς διδάξῃ σοφίαν (ζ).

Ἐρώτησε τὸν πατέρα σου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ ἀναγγεῖλει, τοὺς πρεσβυτέρους σου, καὶ αὐτοὶ θέλουν σὲ εἰπεῖ (η).

(α) Εὐαγγ. Λουκ. κεφ. κα. στ. 34. (β) Ἐπιτ. Παύλ. πρὸς Θεσσαλ. α. κεφ. ε. σιχ. 8. (γ) αὐτόθι πρὸς Φίλιπ. κεφ. δ. στ. 5. (δ) αὐτόθι πρὸς Κορινθ. α. κεφ. ι. στ. 31. (ε) Παροιμ. Σολομ. κεφ. ις. σιχ. 31. (ς) Λευίτ. κεφ. ιθ. στ. 32. (ζ) Ἰώβ. κεφ. λβ. σιχ. 7. (η) Δευτερονόμ. λβ. σιχ. 7.

Οὕτω τὰ ὕδατα ἰάθησαν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἑλισσαιῆ, τὸν ὁποῖον ἐλάλησε.

Καὶ ἐκεῖθεν ἀνέβη εἰς Βαιθήλ· καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἀνέβαινεν εἰς τὸν δρόμον, ἐξῆλθαν ἀπὸ τῆν πόλιν παιδιὰ μικρά, καὶ τὸν περιέπαιζον, λέγοντα εἰς αὐτὸν, (τὸν Προφήτην Ἑλισσαιῆ) Ἀνάβαινε, φαλακρέ! ἀνάβαινε φαλακρέ!

Καὶ ἐστράφη ὀπίσω, καὶ ἶδεν αὐτὰ, καὶ τὰ κατηράσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δάσος δύο ἄρκτοι, καὶ διεσπάραζαν ἐξ αὐτῶν τεσσαράκοντα δύο παιδιὰ (α).

ΠΕΡΙ ΕΚΛΟΓΗΣ ΦΙΛΩΝ.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων, ἀνάγκη ὁ καλὸς χριστιανὸς νὰ λέγῃ μὲ τὸν ψαλμωδόν.

Ἐγὼ εἶμαι μέτοχος ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σὲ φοβοῦνται, καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς σου (β).

Δὲν ἐκάθησα μὲ ἀνθρώπους ματαίους· καὶ μὲ ὑποκριτὰς δὲν θέλω συναναστρέφεσθαι. Ἐμίσησα τὴν σύναξιν τῶν κακοποιῶν, καὶ μὲ τοὺς ἀσεβεῖς δὲν θέλω καθίσει (γ).

Μὴ συμπεριλάβῃς μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὴν ψυχὴν μου, καὶ μὲ τοὺς αἰμοδόρους ἀνθρώπους τὴν ζωὴν μου (δ).

Ὁ ἄφρων φανερόναι ὅλην του τὴν ψυχὴν· ἀλλ' ὁ σοφὸς ἀναχαιτίζει αὐτὴν εἰς τὰ ὀπίσω (ε).

Υἱέ μου, ἐὰν θελήσωσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ σὲ δελεάσωσι, μὴ συγκατατεθῇς (ς).

Μὴ ἐμβῇς εἰς τὴν τρίβον τῶν ἀσεβῶν, καὶ μὴ ὑπάγῃς εἰς

(α) Βασιλ. β. κεφ. β. στ. 22, 23. 24. (β) ψαλμ. ριθ. στ. 63. (γ) Αὐτόθι. κς. στ. 4—5, (δ) αὐτόθι. κς. στιχ. 9. (ε) Παροιμ. Σολομ. κεφ. κθ. στ. 11. (ς) αὐτόθι. κεφ. α. στ. 10.

τὸν δρόμον τῶν παρὰ νόμων. Ἀπόφρευγε αὐτὸν, μὴ περάσῃς δι' αὐτοῦ, ἐκλινε ἀπὸ αὐτὸν, καὶ διάβα (α).

Ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν του θέλει χορτασθῇ ἀπὸ ἄρτον· ὁ δὲ ἀκολουθῶν τοὺς ματαιόφρονας εἶναι ἐνδεὲς φρενῶν (β).

Ὁ περιπατῶν μὲ τοὺς σοφοὺς θέλει εἶσθαι σοφός· ὁ δὲ σύντροφος τῶν ἀφρόνων θέλει ἀπολεσθῇ (γ).

Η ΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν δόξαν του, καὶ ὅλοι οἱ ἄγιοι. Ἄγγελοι αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, τότε θέλει καθίσει εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του.

Καὶ θέλουν συναχθῇ ἔμπροσθέν του ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ θέλει τοὺς χωρίσει ἓνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ αἰγίδια.

Καὶ θέλει θάβῃ τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ δεξιὰ του, καὶ τὰ αἰγίδια ἀπὸ τὰ ἀριστερά του.

Τότε θέλει εἰπεῖ ὁ Βασιλεὺς εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπὸ τὰ δεξιὰ του· Ἐλθετε σεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν βασιλείαν, ἣ ὅποια ἐτοιμάσθη διὰ σᾶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

Διότι ἐπέинаσα, καὶ μοι ἐδώκατε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ μὲ ἐποτίσατε· ἤμην ξένος, καὶ μὲ ἐπήρατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἦμην γυμνός, καὶ μὲ ἐνδύσατε· ἠρώστησα, καὶ μὲ ἐπιμεληθήκατε· εἰς τὴν φυλακὴν ἤμην, καὶ ἤλθετε εἰς ἐμέ.

Τότε θέλουσιν ἀποκριθεῖ εἰς αὐτὸν οἱ δίκαιοι, λέγοντες·

[α] Παροιμ. Σολομ. κεφ. δ. στ. 14, 15. [β] Παροιμ. Σολομ. κεφ. ιβ. στ. 44. [γ] αὐτόθι. ιγ. στ. 20.

Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινασμένον, καὶ σὲ ἐθρέψαμεν; ἢ διψασμένον, καὶ σὲ ἐποτίσαμεν;

Πότε σὲ εἶδομεν ξένον, καὶ σὲ ἐπήραμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας; ἢ γυμνὸν καὶ σὲ ἐνδύσαμεν;

Πότε σὲ εἶδομεν ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἤλθομεν εἰς σέ;

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς θέλει τοὺς εἰπεῖ. Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον ἐκάμετε εἰς ἓνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς μικροτάτους, εἰς ἐμέ τὸ ἐκάμετε.

Τότε θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ. Φύγετε ἀπ' ἐμὲ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους του.

Διότι ἐπεινάσα, καὶ δὲν μοι ἐδώκατε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ δὲν μὲ ἐποτίσατε.

Ἦμην ξένος, καὶ δὲν μὲ ἐβάλατε εἰς τὴν οἰκίαν σας· ἤμην γυμνός, καὶ δὲν μὲ ἐνδύσατε· ἤμην ἀσθενὴς καὶ εἰς φυλακὴν, καὶ δὲν μὲ ἐπιμεληθήκατε.

Τότε θέλουσιν τὸν ἀποκριθῆ καὶ αὐτοὶ, λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινασμένον, ἢ διψασμένον, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν;

Τότε θέλει τοῖς ἀποκριθῆ λέγων. Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον δὲν ἐκάματε εἰς ἓνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικροτάτους, καὶ εἰς ἐμέ δὲν τὸ ἐκάμετε.

Καὶ θέλουσιν ὑπάγει οὗτοι εἰς τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον· καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον (α).

Καὶ εἶδον θρόνον λευκὸν μεγάλον, καὶ ἐκεῖνον ὁ ὅποιος ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός· καὶ τόπος δὲν εὗρέθη δι' αὐτούς.

[α] Εὐαγγ. Μαθ. κεφ. κε. στ. 31, 46.

Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους στέκοντας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ βιβλία ἠνοίχθησαν· καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνοίχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι βιβλίον τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ γεγραμμένα εἰς τὰ βιβλία, κατὰ τὰ ἔργα των.

Καὶ ἡ θάλασσα ἔδωκε τοὺς νεκροὺς τῆς, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς των· καὶ καθεὶς ἐκρίθη κατὰ τὰ ἔργα του.

Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.

Καὶ ὅστις δὲν εὗρεθῇ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός (α).

Καὶ εἶδον οὐρανὸν νέον καὶ γῆν νέαν· διότι ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε, καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πλέον (β).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΣ.

Κλῖνε τὸ ὦτίόν σου καὶ ἄκουε τοὺς λόγους τῶν σοφῶν, καὶ προσκόλλησε τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν διδασκαλίαν μου.

Διότι εἶναι τερπνὴ, ἐὰν φυλάττης αὐτὴν μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου· καὶ θέλει συνεργάζεται ὁμοῦ ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη σου.

Διὰ νὰ ᾔῃαι τὸ θάρρος σου εἰς τὸν Κύριον, ἐδίδαξα ταῦτα εἰς σέ τὴν ἡμέραν ταύτην, μάλιστα εἰς σέ.

Δὲν ἔγραψα εἰς σέ πολλάκις μὲ συμβουλὰς καὶ γνώσεις, διὰ νὰ σέ κάμω νὰ γνωρίσῃς τὴν βεβαιότητα τῶν λόγων τῆς ἀληθείας, ὥστε νὰ ἀποκρίνεσαι λόγους ἀληθείας εἰς τοὺς ἐξαποστέλλοντάς σε (γ).

[α] Ἀποκάλ. Ἰωάν. κ. σιχ. 11, 15.

[β] Ἀποκάλ. Ἰωάν. κεφ. κα. σιχ. 1.

[γ] Παροιμ. Σολομ. κεφ. κβ. στ. 17, 21.

“Ὅς ἀκούσωμεν τὸ τέλος τῆς ὅλης ὑποθέσεως” φοβοῦ τὸν Θεόν, καὶ φύλαττε τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου.

Διότι ὁ Θεὸς θέλει φέρεи εἰς κρίσιν πᾶν ἔργον, καὶ προσέτι πᾶν κρυπτὸν πρᾶγμα, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε πονηρόν (α).

(α) Ἐκκλησιας. κεφ. 16. στ. 13, 14.

ἔδωσαν καρπὸν, ἄλλο μὲν ἑκατὸν, ἄλλο δὲ ἐξήκοντα, καὶ ἄλλο τριάκοντα. Ὅστις ἔχει αὐτιά νὰ ἀκούῃ, ἅς ἀκούῃ. Καὶ πλησιάζαντες οἱ μαθηταί του, εἶπον πρὸς αὐτόν. Διὰ τί τοὺς λαλεῖς μὲ παραβολάς; Καὶ ἐκεῖνος ἀποκριθεὶς εἶπεν εἰς αὐτούς. Διότι εἰς ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζητε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἰς δὲ ἐκείνους δὲν ἐδόθη. Διότι ὅστις ἔχει, εἰς αὐτὸν θέλει δοθῇ, καὶ θέλει περισσευθῇ. Ὅστις ὅμως δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνὸ τὸ ὅποιον ἔχει θέλει παρῇ ἀπ' αὐτόν. Διὰ τοῦτο λαλῶ εἰς αὐτούς μὲ παραβολάς, διότι βλέποντες δὲν βλέπουσιν, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουσι, οὐδὲ ἐννοοῦσι. Καὶ πληροῦται εἰς αὐτοὺς ἡ προφητεία τοῦ Ἠσαΐου, ἡ ὁποία λέγει. Μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε ἐννοήσει· καὶ βλέποντες θέλετε βλέπει καὶ δὲν θέλετε ἰδῇ. Διότι ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ μὲ τὰ αὐτιά θαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἔκλεισαν, μήπως καὶ κάμμιν φορὰν ἴδωσιν μὲ τὰ ὀμμάτιά των, καὶ μὲ τὰ αὐτιά των ἀκούσωσι, καὶ μὲ τὴν καρδίαν των ἐννοήσωσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἐγὼ τοὺς ἰατρεύσω. Μακάρια δὲ τὰ ὀμμάτιά σας, διότι βλέπουσιν· καὶ τὰ αὐτιά σας, διότι ἀκούουσι. Διότι ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσι ταῦτα, τὰ ὁποῖα βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδον· καὶ νὰ ἀκούσωσι ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν. Σεῖς λοιπὸν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπειροντος. Καθεὶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκούει τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ δὲν ἐννοεῖ, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ ἀρπάζει τὸ ἐσπαρμένον εἰς τὴν καρδίαν του· οὗτος εἶναι ὁ σπόρος, ὁ ὁποῖος ἐσπάρθη εἰς τὸν δρόμον. Ὁ δὲ σπόρος, ὁ ὁποῖος ἐσπάρθη εἰς τὴν πετρώδη, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκούει τὸν λόγον, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς, τὸν δέχεται· δὲν ἔχει ὅμως ῥίζαν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ εἶναι προσωρινός· καὶ ὅταν γίνῃ λύπη ἢ δι-

ωγμός διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται. Ἐκεῖνος δέ, ὁ ὅποιος σπείρεται εἰς τὰ ἀγκάθια, οὗτος εἶναι ὅστις ἀκούει τὸν λόγον· καὶ ἡ φροντίς τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ δὲν κάμνει καρπὸν. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος σπείρεται εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἀκούει τὸν λόγον, καὶ τὸν ἐννοεῖ· ὅστις καὶ καρποφορεῖ, καὶ κάμνει, ἄλλο μὲν ἑκατὸν ἄλλο δὲ ἐξήκοντα καὶ ἄλλο τριάκοντα.

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ.

(Ματθ. κεφ. ιγ'. στίχ. 24—30· 36—43.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος σπείρει καλὸν σπέρρον εἰς τὸ χωράφιόν του· Καὶ ἐνῶ ἐκοιμῶντο οἱ ἄνθρωποι, ὑπῆγεν ὁ ἐχθρὸς του, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σιταρίου· καὶ ἔφυγεν. Ὅταν δὲ ἐβλάστησε τὸ χορτάριον, καὶ ἔκαμε καρπὸν, τότε ἐφάνησαν καὶ τὰ ζιζάνια· Καὶ ὑπῆγαν οἱ δούλοι τοῦ οἰκοκύρου ἐκείνου, καὶ τὸν εἶπον· Κύριε, δὲν ἔσπειρες καλὸν σπέρρον εἰς τὸ χωράφιόν σου; πόθεν λοιπὸν ἔχει τὰ ζιζάνια; Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· ἐχθρὸς ἄνθρωπος ἔκαμε τοῦτο· Λέγουσιν εἰς αὐτὸν οἱ δούλοι του· Κύριε, θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὰ μαζεύσωμεν; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὄχι· μήπως καὶ μαζεύοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριώσῃτε μαζὺ μὲ αὐτὰ καὶ τὸ σιτάριον. Ἀφήσατε νὰ μεγαλώσῃσι καὶ τὰ δύο μαζὺ ἕως τὸ θέρος· καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ θέλω εἰπεῖ εἰς τοὺς θεριστάς· Μαζεύσατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δέσατέ τα εἰς δεμάτια, διὰ νὰ τὰ κατακαύσωμεν· τὸ δὲ σιτάριον μαζεύσατε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

Τότε ἀφῆκε τὸν ὄχλον ὁ Ἰησοῦς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ οἱ μαθηταί του ὑπῆγαν πλησίον του, καὶ τὸν λέγουσιν·

Ἐρμήνευσόν μας τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ χωραφίου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν εἰς αὐτούς· Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σπείρει τὸν καλὸν σπóρον, εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· τὸ δὲ χωράφιον, εἶναι ὁ κόσμος, καὶ τὸ καλὸν σπέρμα, οὗτοι εἶναι οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνια, εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ· καὶ ὁ ἐχθρὸς, ὁ ὁποῖος τὰ ἔσπειρεν, εἶναι ὁ διάβολος· καὶ ὁ θερισμὸς εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου· καὶ οἱ θερισταὶ εἶναι οἱ ἄγγελοι. Καθὼς λοιπὸν μαζεύονται τὰ ζιζάνια, καὶ καίονται, με φωτίαν· οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου. Θέλει στείλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους του, καὶ θέλουσι μαζεύσει ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ὅλα τὰ σκάνδαλα, καὶ ἐκεῖνους, οἵτινες κάμνουσι τὴν ἀνομίαν· καὶ θέλουσι βάλει αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ θρυγμὸς τῶν ὁδόντων. Τότε οἱ δίκαιοι θέλουσι λάμψει ὡς ὁ ἥλιος, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς των. Ὅστις ἔχει αὐτίκ νᾶ ἀκούη, ἅς ἀκούη.

Ο ΣΠΟΡΟΣ ΒΛΑΣΤΗΣΑΣ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΩΣ.

(Μάρκ. Κεφ. δ'. Στίχ. 26—29.)

Οὕτως εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐὰν ἄνθρωπος βάλη τὸν σπóρον εἰς τὴν γῆν. Καὶ νᾶ κοιμᾶται, καὶ νᾶ σηκώνηται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει καὶ μακρύνει με τρόπον, τὸν ὅποιον αὐτὸς δὲν ἐξεύρει. Διότι ἡ γῆ ἀφ' ἐαυτῆς καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, καὶ ὕστερον στάχυν. Καὶ ὅταν ὠριμάσῃ ὁ καρπὸς, παρευθὺς στέλλει τὸ δρέπανον, διότι ὁ θερισμὸς ἐφθασεν.

Ο ΚΟΚΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΠΙΟΥ.

(Ματθ. Κεφ. ιγ'. Στίχ. 31—32.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὅμοία μὲ κόκκον συναπίου, τὸν ὅποιον ἔλαβε ἄνθρωπός τις καὶ τὸν ἔσπειρεν εἰς τὸ χωράφιόν του. Τὸ συνάπιον εἶναι μικρότερον ἀφ' ὅλα τὰ σπέρματα· ὅταν δὲ αὐξυνθῇ, γίνεται μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ λάχανα· καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔρχονται, καὶ φωλεάζουσιν εἰς τοὺς κλάδους του.

ΤΟ ΠΡΟΖΥΜΙΟΝ.

(Ματθ. Κεφ. ιγ'. Στίχ. 33.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ προζύμιον, τὸ ὅποιον λαβοῦσα μία γυνή, τὸ ἔκρυψε μέσα εἰς τρία μέτρα αλεύρου, ἕως οὗ ἐξυμώθη ὅλον.

Ο ΕΥΤΡΕΘΕΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

(Ματθ. κεφ. ιγ'. Στίχ. 44.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ θησαυρὸν κεκρυμμένον εἰς τὸ χωράφιον, τὸν ὅποιον ἀφοῦ τὸν εὗρηκεν ἄνθρωπος, τὸν ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ὑπάγει, καὶ πωλεῖ ὅσα καὶ ἂν ἔχη, καὶ ἀγοράζει τὸ χωράφιον ἐκεῖνο.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΟΝ.

(Ματθ. Κεφ. ιγ'. Στίχ. 45, 46.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον παραγματευ-

τὴν, ὁ ὅποιος ζητεῖ καλὰ μαργαριτάρια. Οὗτος εὐρίσκων ἓνα πολὺτιμον μαργαριτάριον, ὑπῆγε, καὶ πωλήσας ὅλα ὅσα εἶχε, τὸ ἡγόρασε.

ΤΟ ΔΙΚΤΥΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

(Ματθ. Κεφ. ιγ'. Στίχ. 47—50.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ δίκτυον, τὸ ὅποιον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμάζωξεν ἀπὸ κάθε εἵδους. Καὶ ὅταν ἐγεμίσθη, σύροντές το εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ καθίσαντες, ἐμάζωξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔρριψαν ἔξω. Οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου· θέλουσιν ἔλθῃ οἱ ἄγγελοι, καὶ θέλουσι χωρίσει τοὺς κακοὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων καὶ θέλουσι τοὺς βάλλει εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

ΟΙ ΔΥΟ ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΑΙ.

(Λουκ. Κεφ. ζ'. Στίχ. 36—50.)

Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τὸν παρεκάλει νὰ φάγῃ μαζὺ μὲ αὐτόν· καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἐκάθισεν. Καὶ ἰδοὺ, μία γυνὴ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις ἦτον ἀμαρτωλὴ, μαθοῦσα ὅτι ἐκάθετο εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου, ἔφερεν ἓν ἀλάβωατρον ἀπὸ μύρον· καὶ σταθεῖσα ὀπίσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, κλαίουσα, ἤρχισε νὰ βρέχῃ τοὺς πόδας αὐτοῦ μὲ τὰ δάκρυά της· καὶ μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της τοὺς ἐσπόγγιζε, τοὺς κατεφίλει, καὶ τοὺς ἤλειφε μὲ τὸ μύρον. Ὁ δὲ Φαρισαῖος, ὅστις τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅταν εἶδεν, εἶπε μέσα του, λέγων· οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἂν ἦτο προφήτης, ἤθελε γνωρίσει ποία, καὶ τί εἶδους γυνὴ εἶναι, ἢ ὁποία τὸν πιάνει· ὅτι εἰ-

ναι ἀμαρτωλή. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν εἰς αὐτόν· ὦ Σίμων, καὶ ἐγὼ νῦν σε εἶπω· λέγει ὁ Σίμων· Διδάσκαλε, εἰπέ. Δύο χρεωφειλέται ἐχρεώσθουν εἰς τινὰ δανειστήν· ὁ εἰς πεντακόσια δηνάρια, καὶ ὁ ἄλλος πεντήκοντα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ τὰ δώσωσιν εἰς τὸν δανειστήν, τὰ ἐχάρισε καὶ εἰς τοὺς δύο. Εἰπέ μοι λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο θέλει τὸν ἀγαπήσει περισσότερο; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων, εἶπε· νομίζω ὅτι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δανειστής ἐχάρισε τὸ περισσότερον. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶπε· ὀρθῶς ἔκρινας. Καὶ γυρίζων εἰς τὴν γυναῖκα, λέγει εἰς τὸν Σίμωνα· βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; Ἐγὼ ἐμβῆκα εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ οὔτε νερὸν εἰς τοὺς πόδας μου δὲν ἔχυσες· καὶ αὕτη μὲ τὰ δάκρυά της ἔβρεξε τοὺς πόδας μου, καὶ μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της τοὺς ἐσπόγγιζε. Σὺ δὲν μὲ ἐφίλησες· καὶ αὕτη, ἀπὸ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐμβῆκεν, δὲν ἔλειψε νὰ φιλῇ τοὺς πόδας μου. Σὺ μὲ λάδι τὴν κεφαλὴν μου δὲν ἤλειψες· καὶ αὕτη ἤλειψε μὲ μύρον τοὺς πόδας μου. Διὰ ταύτην τὴν ἀφορμὴν σε λέγω, εἶναι συγχωρημένοι αἱ ἀμαρτίαι της αἱ πολλαί, διότι ἠγάπησε πολὺ· εἰς ὅποιον δὲ συγχωρεῖται ὀλίγον, ἐκεῖνος ὀλίγον ἀγαπᾷ. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν· Συγχωρημένοι εἶναι αἱ ἀμαρτίαι σου. Καὶ ἤρχισαν ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκάθηντο μεταξὺ νὰ λέγωσι μέσα των. Τίς ἄνθρωπος εἶναι οὗτος, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ καὶ ἀμαρτίας; Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα εἶπεν· Ἡ πίστις σου σε ἔσωσε· ὕπαγε εἰς τὸ καλόν.

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ.

(Λουκ. κεφ. 10. στίχ. 30—37.)

Ἀνθρώπος τις κατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχώ, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν· οἱ ὅποιοι τὸν ἐ-

Ἐεγύμνωσαν καὶ τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἀφῆκαν ἡμιαποθαμένον καὶ διέβησαν. Καὶ κατὰ τύχην ἱερεὺς τις κατέβαιnen εἰς τὸν ὁρόμον ἐκεῖνον· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀπέρασεν ἀπέναντι. Ὁμοίως καὶ κάποιος Ἀευίτης, ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὑπῆγε καὶ τὸν εἶδε, καὶ ἀπέρασεν ἀπέναντι. Κάποιος Σαμαρείτης ὅμως ὁδοιπορῶν, ἦλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδε, τὸν εὖσπλαγχνίσθη. Καὶ ὑπῆγεν ἐγγὺς καὶ ἔδεσε τὰς πληγὰς του, χύνων ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἔλεον καὶ οἶνον· καὶ τὸν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ κτῆνός του, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐπιμελήθη αὐτόν. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον, ὅταν ἐκβῆκε νὰ πηγαίνει, ἔκβαλε δύο δηνάρια καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον, λέγων εἰς αὐτόν· Ἐπιμελήσου ταῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ εἴ τι ἐξοδεύσεις περισσότερον, ἐγὼ ὅταν ἐπιστρέψω, θέλω σοὶ τὸ δώσει. Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ τούτους τοὺς τρεῖς σοὶ φαίνεται ὅτι ἔγινε γείτων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν; Ὁ δὲ νομικὸς εἶπεν· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνην. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ὑπαγε λοιπὸν καὶ σὺ κάμε ὁμοίως.

Ο ΑΦΡΩΝ ΠΛΟΥΣΙΟΣ.

(Λουκ. κεφ. ιβ'. στίχ. 16—21.)

Ἐνὸς ἀνθρώπου πλουσίου εὐτύχησαν τὰ χωράφια. Καὶ διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν, λέγων· Τί θέλω κάμει; ἐπειδὴ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου. Καὶ εἶπε· Τοῦτο θέλω κάμει· θέλω χαλάσει τὰς ἀποθήκας μου, καὶ θέλω τὰς κάμει μεγαλητέρας· καὶ θέλω συνάξει ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου. Καὶ θέλω εἰπεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μου· ὦ ψυχῇ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἡτοιμασμένα εἰς πολλοὺς χρόνους· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸν εἶπεν· ὦ

ἄφρων, ταύτην τὴν νύκτα ζητοῦσι τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ σέ· καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἡτοίμασες, τίνας θέλουσιν εἶσθαι; Οὕτω γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θησαυρίζει εἰς τὸν ἐαυτόν του, καὶ δὲν πλουτεῖ εἰς τὸν Θεόν.

ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΠΡΟΣΜΕΝΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΑΥΘΕΝΤΗΝ ΤΩΝ.

(Λουκ. κεφ. ιβ'. στίχ. 35—48.)

Ἄς ᾔναι αἱ μέσαι σας ἐξωσμένοι, καὶ οἱ λύχνοι σας ἃς ἀνάπτωνται. Κάμετε καὶ σεῖς ὁμοίως μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι προσμένουσι τὴν αὐθέντην των, πότε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοὺς γάμους· καὶ ὅποταν ἔλθῃ καὶ κτυπήσῃ νὰ ἀνοίξωσιν εἰς αὐτὸν παρενθύς. Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δούλοι, τοὺς ὁποίους, ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης των, θέλει εὖρῃ ἐξυπνητούς· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι θέλει περιζωσθῇ, καὶ θέλει τοὺς καθίσει, καὶ θέλει περάσει νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ. Καὶ ἂν ἔλθῃ εἰς τὴν δευτέραν φυλακὴν, καὶ εἰς τὴν τρίτην φυλακὴν, καὶ τοὺς εὖρῃ οὕτω, μακάριοι εἶναι οἱ δούλοι ἐκεῖνοι. Καὶ τοῦτο ἤξευρετε, ὅτι ἂν ἤξευρεν ὁ αὐθέντης τοῦ οἴκου, ποῖαν ὥραν ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἤθελεν ἀγρυπνήσει, καὶ δὲν ἤθελεν ἀφήσει νὰ τρυπήσωσι τὸν οἶκόν του. Καὶ σεῖς λοιπὸν γίνεσθε ἑτοιμοί· διότι τὴν ὥραν τὴν ὁποῖαν δὲν θαρρεῖτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Πέτρος τὸν εἶπε· Κύριε, διὰ ἡμᾶς λέγεις τὴν παρεβολὴν ταύτην, ἥ καὶ εἰς ὅλους; Καὶ ὁ Κύριος τὸν εἶπε· Ποῶς λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, τὸν ὁποῖον θέλει καταστήσει ὁ κύριος εἰς τοὺς ὑπηρετάς του, νὰ δίδῃ εἰς τὸν καθένα εἰς τὸν καιρὸν τὸ μερίδιον τῆς τροφῆς του; Μακάριος εἶναι ὁ δούλος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον, ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του, ἤθελεν εὖρῃ νὰ κάμῃ οὕτως. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω·

ὅτι θέλει τὸν καταστήσει εἰς ὅλα τοῦ τὰ ὑπάρχοντα. "Αν εἰ-
 πῇ ὁμῶς ὁ δούλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὴν καρδίαν του. "Ο αὐθέν-
 τής μου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ· καὶ ἀρχίσῃ νὰ δέρνη τοὺς δούλους καὶ
 τὰς δούλας, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, καὶ νὰ μεθύῃ· θέλει ἔλθῃ ὁ
 αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου εἰς ἡμέραν τὴν ὁποίαν δὲν προσ-
 μένῃ, καὶ εἰς ὥραν τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει· καὶ θέλει τὸν
 χωρίσει, καὶ αὐτὸν θέλει βάλῃ μετὰ τῶν ἀπίστων. Καὶ
 ἐκεῖνος ὁ δούλος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸ θέλημα τοῦ αὐθέντου του
 καὶ δὲν ἠτοίμασε τὸν ἑαυτὸν του νὰ τὸ κάμνῃ, θέλει τιμω-
 ρηθῇ πολὺ. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ποῖος δὲν τὸ γνωρίζει, καὶ κάμνει
 πράγματα τὰ ὁποῖα εἶναι ἄξια νὰ τιμωρηθῇ, θέλει τιμωρηθῇ
 ὀλίγον. Καὶ ἀπὸ καθένα εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πολὺ, θέλει ζη-
 τηθῇ καὶ πολὺ ἀπ' αὐτόν· καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆ-
 καν πολὺ, ἀπ' αὐτόν θέλει ζητήσῃ περισσότερον.

Η ΑΚΑΡΠΟΣ ΣΥΚΗ.

(Λουκ. Κεφ. ιγ'. Στίχ. 6—9.)

"Ανθρωπὸς τις εἶχε μίαν συκὴν εἰς τὸν ἀμπελῶ αἰ τοῦ
 φυτευμένην· καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐκείνην ζητῶν καρπὸν καὶ δὲν εὐ-
 ρῆκε. Καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀμπελουργόν· Ἴδου, τρεῖς χρόνους τώ-
 ρα ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν εἰς τὴν συκὴν ταύτην, καὶ δὲν
 εὐρίσκω· κόψε την· διὰ τί νὰ ἐμποδίζῃ καὶ τὴν γῆν; Καὶ ὁ
 ἀμπελουργὸς ἀπεκρίθη καὶ τὸν λέγει· αὐθέντα, ἄφησέ την ἁ-
 κόμην καὶ τοῦτον τὸν χρόνον, ἕως οὗ νὰ σκάψω τριγύρω καὶ νὰ
 βάλω κοπρίαν, καὶ ἂν κάμῃ καρπὸν, καλὰ· ἂν ὅχι, εἰς τὸν
 ἄλλον χρόνον θέλεις τὴν κόψῃ.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟΝ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

(Λουκ. Κεφ. ιε'. Στίχ. 4—7.)

Ποῖος ἄνθρωπος ἀπο σᾶς ἂν ἔχῃ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ᾗ-
 θελε χάσει ἐν ἀπ' αὐτὰ, δὲν ἀφίνει τὰ ἐννενήκοντα ἐννέα εἰς τὴν
 ἐρημον, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ χαμένον, ἕως οὗ νὰ τὸ εὔρῃ; καὶ ἀ-
 φοῦ τὸ εὔρη, τὸ βάλλει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ χαίρε-
 ται· καὶ ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του, προσκαλεῖ τοὺς φίλους
 καὶ τοὺς γείτονας, καὶ λέγει εἰς αὐτούς· χαρῆτε καὶ σεῖς μὲ
 ἐμὲ, ὅτι εὗρήκα τὸ χαμένον μου πρόβατον. Λέγω σας, ὅτι τοι-
 αύτη χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ ἓνα ἁμαρτωλὸν
 μετανοοῦντα, παρὰ διὰ τοὺς ἐννενήκοντα ἐννέα δικαίους, οἵτινες
 δὲν χρειάζονται μετάνοιαν.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΔΡΑΧΜΗ

(Λουκ. Κεφ. ιε'. Στίχ. 8—10.)

Ποία γυνὴ ἔχουσα δέκα δραχμάς, ἂν ᾗθελε χάσει μίαν,
 δὲν ἀνάπτει λύχνον, καὶ σαρόνει τὴν οἰκίαν, καὶ ζητεῖ ἐπιμε-
 λῶς, ἕως οὗ νὰ τὴν εὔρῃ; Καὶ ὅταν τὴν εὔρῃ, προσκαλεῖ τὰς
 φίλας καὶ τὰς πλησίον αὐτῆς, καὶ λέγει· χαρῆτε καὶ σεῖς μὲ
 ἐμὲ, ὅτι εὗρήκα τὴν δραχμὴν τὴν ὁποίαν ἔχασα. Τοιαύτη χα-
 ρὰ, σᾶς λέγω, γίνεται ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ διὰ
 ἓνα ἁμαρτωλὸν ὁ ὁποῖος μετανοεῖ.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ.

(Λουκ. Κεφ. ιε'. Στίχ. 11—32.)

Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ μικρότερος

εἰς τὸν πατέρα του· ὦ πάτερ δός μοι τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας τὸ ὅποιον μοὶ ἀνήκει. Καὶ ὁ πατὴρ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ μερίδιόν του.

Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐσύναξεν ὅλα ὁ μικρότερος υἱός, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν περιουσίαν του, ζῶν ἀσώτως.

Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξόδευσεν ὅλα, ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ ὑστερῇται. Καὶ ὑπῆγε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης, ὁ ὅποιος τὸν ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀγρούς του, νὰ θόσκη τοὺς χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα τὰ ὅποια ἔτρωγον οἱ χοῖροι· καὶ κάνεις δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, εἶπε· πόσοι μισθωτοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσι ἄρτου, καὶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν. Ἄς σηκωθῶ καὶ ἄς ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ θέλω τὸν εἰπεῖ· ὦ πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου· κάμε καὶ ἐμὲ ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σου.

Καὶ σηκωθείς ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἦτο μακράν, τὸν εἶδεν ὁ πατὴρ του, καὶ τὸν εὐσπλαγχίσθη· καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ τὸν κατεφίλησε. Καὶ τὸν λέγει ὁ υἱός· ὦ πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ πλέον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου.

Καὶ ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τοὺς δούλους του· ἐκβάλετε ἐκ τῶν καλητέρων φορεμάτων, καὶ ἐνδύσατέ τον, καὶ δότε καὶ δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρα του, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας του. Καὶ φέρετε καὶ τὸ μισχάριον τὸ θρεπτόν καὶ σφάξετέ το· νὰ φάγωμεν, νὰ χαρῶμεν. Διότι οὗτος ὁ υἱός μου ἦτο νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χαμένος, καὶ εὗρεθῇ. Καὶ ἤρχισαν νὰ εὐφραίνωνται.

Ὁ δὲ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ ἦτον εἰς τὸ χωράφιον· καὶ καθὼς ἤρχετο καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χωρὺς. Καὶ προσκαλέσας ἕνα ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ, ἠρώτησε τί νὰ ἦναι ταῦτα. Καὶ ἐκεῖνος τὸν εἶπεν· ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε· καὶ ὁ πατήρ σου ἔσφαξεν τὸ μοσχάριον τὸ θρεπτόν, τιότι τὸν ἀπήλαυσε νύγιῃ. Καὶ ὠργίσθη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔμβῃ μέσα. Ὁ πατήρ τοῦ λοιπὸν ἐκβαίνων ἔξω τὸν παρεκάλει· Ἐκεῖνος δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ. Ἰδοὺ, τόσους χρόνους σὲ δουλεύω, καὶ οὐδέποτε παρήκουσα τὴν ἐντολήν σου, καὶ οὐδέποτε ἔδωκες εἰς ἐμὲ ἓν ἐρίφιον, νὰ εὐφρανθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου· καὶ τώρα διότι ἦλθεν ὁ υἱός σου οὗτος, ὅστις κατέφαγε τὰ ὑπάρχοντά σου μὲ τὰς πόρνas, ἔσφαξες τὸ μοσχάριον τὸ θρεπτόν. Ὁ δὲ εἶπεν εἰς αὐτόν· ὦ τέκνον, σὺ πάντοτε μὲ ἐμὲ εἶσαι, καὶ ὅλα τὰ ἰδικά μου ἰδικά σου εἶναι. Ἐπρεπεν ὁμως νὰ χαρῶμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν, διότι ὁ ἀδελφός σου οὗτος ἦτον νεκρός, καὶ ἀνέζησε· καὶ χαμένος ἦτον καὶ εὑρέθη.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

(Λουκ. κς'. στ. 1—12.)

Ἀνθρώπος τις πλούσιος εἶχεν ἕνα οἰκονόμον· καὶ ἐκατηγόρηθη εἰς αὐτόν, ὅτι διασκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά του. Καὶ φωνάζας αὐτόν τὸν εἶπεν· Τί εἶναι ταῦτα τὰ ὁποῖα ἀκούω διὰ σέ; δός με λογαριασμὸν τῆς οἰκονομίας σου· διότι δὲν θέλεις ἐμπορέσει πλεόν νὰ οἰκονομῇς. Καὶ ὁ οἰκονόμος εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του. Τί νὰ κάμω, ἐπειδὴ ἀρχιεῖ ὁ αὐθέντης μου τὴν οἰκονομίαν ἀπ' ἐμέ; νὰ σκάπτω δὲν δύναμαι, νὰ ζητῶ ἐντρέπομαι. Ἐξεύρω τί θέλω κάμει, ἵνα ὅταν ἀποβληθῶ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν, νὰ μὲ δέχονται τινὲς εἰς τοὺς οἴκους των. Καὶ ἐ-

προσκάλεσε καθένα ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ κυρίου του, καὶ εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον. Πόσα χρεωστεῖς εἰς τὸν αὐθέντην μου; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· ἑκατὸν μέτρα ἐλάιου. Καὶ τὸν εἶπε· ἔπαρε τὸ χρεωστικόν σου συμβόλαιον, καὶ κάθῃσαι ἀμέσως καὶ γράψαι πεντήκοντα. Ἐπειτα εἶπε καὶ εἰς τὸν ἄλλον· καὶ σὺ πόσα χρεωστεῖς; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ἑκατὸν κοιλὰς σίτου. Καὶ τὸν λέγει· ἔπαρε τὸ χρεωστικόν σου, καὶ γράψαι ὀγδονήκοντα. Καὶ ἐπήνεσεν ὁ αὐθέντης τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας· διότι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου εἶναι φρονιμώτεροι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός εἰς τὴν γενεάν των. Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· κάμετε φίλους εἰς τὸν ἑαυτὸν σας ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς ἀδικίας· καὶ ὅταν ἀποθάνητε, θέλουσι σᾶς δεχθῇ εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς. Ὅστις εἶναι πιστὸς εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ πιστὸς εἶναι· καὶ ὅστις ἀδίκος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἀδίκος εἶναι. Ἄν λοιπὸν εἰς τὸν ἀδίκον πλοῦτον δὲν ἐγίνετε πιστοί, ποῖος θέλει σᾶς ἐμπιστευθῇ τὸν ἀληθινόν; Καὶ ἐὰν εἰς τὰ ξένα δὲν ἐγίνετε πιστοί, τὸν ἰδικόν σας πλοῦτον τίς θέλει σᾶς δώσει;

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

(Λουκ. Κεφ. ις'. Στίχ. 19—31.)

Ἦτο δὲ ἄνθρωπός τις πλούσιος, καὶ ἐνδύετο κόκκινα καὶ πολυτελεῖ φορέματα, καὶ εὐφραίνετο καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Καὶ ἦτον καὶ ἓνας πτωχὸς τὸ ὄνομά του Λάζαρος, ὁ ὁποῖος ἦτον ῥιμένος ἐμπρὸς εἰς τὴν πύλιν τοῦ πλουσίου πληγωμένος· καὶ ἐπιθύμει νὰ χωρτασθῇ ἀπὸ τὰς ψύχας αἱ ὁποῖαι ἐπιπτον ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ σκύλοι ἤρχοντο καὶ ἐγλείρον τὰς πληγὰς του. Καὶ ἦλθε καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ πτωχὸς καὶ τὸν ἐπῆραν οἱ ἄγγελοι, καὶ τὸν ὑψῆσαν εἰς τὸν κόλπον

τοῦ Ἀβραάμ. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη· καὶ εἰς τὸν ἄδην, εὐρισκόμενος εἰς τὰ βάσανα, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ εἶδε τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρὰν, καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ αὐτὸς φωνάξας εἶπεν· ὦ πάτερ Ἀβραάμ, ἐλεησόν με, καὶ πέμψον τὸν Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ νερόν, καὶ δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου· διότι βασανίζομαι εἰς τὴν φλόγαν ταύτην. Καὶ ὁ Ἀβραάμ τὸν εἶπε· ὦ τέκνον, ἐνθυμήσου, ὅτι σὺ ἀπήλαυσες τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τὴν ζωὴν σου. καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· καὶ τώρα οὗτος παρακαλεῖται, σὺ δὲ λυπεῖσαι. Καὶ ἔπειτα εἰς ὅλα ταῦτα, μεταξὺ εἰς σᾶς καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι μέγαλον χάσμα, διὰ νὰ μὴ δύνανται ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλουσι νὰ περάσουν ἀπὸ ἐδῶ πρὸς σᾶς, οὔτε πάλιν ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ ἔλθωσιν εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Παρακαλῶσε λοιπὸν, ὦ πάτερ, νὰ τὸν πέμψῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς· διὰ νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ ταῦτα, ἵνα μὴ ἔλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ· ἔχουσι τὸν Μωυσῆν καὶ τοὺς Προφῆτας· ὡς ἀκούσωσιν αὐτούς. Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὁχι πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ' ἂν ὑπάγῃ τις ἀπὸ τοὺς νεκροὺς εἰς ἐκείνους, θέλουσι μετανοήσει· Καὶ ὁ Ἀβραάμ τὸν εἶπεν· ἂν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφῆτας δὲν ἀκούωσιν, οὐδὲ ἂν ἀναστηθῇ τις ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, θέλουσι τὸν πιστεύει.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΚΡΙΤΗΣ.

(Λουκ. κεφ. ιη. στίχ. 1—8.)

Ἦλεγεν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ παραβολὴν, ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ μὴ ὀκνῶσι· λέγων. Ἦτον κριτὴς τις

εἰς μίαν πόλιν, ὃ ὅποιος οὔτε τὸν Θεὸν ἐφοβεῖτο οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπετο. Ἦτον καὶ μία χήρα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην· καὶ ἤρχετο εἰς τοῦτον τὸν κριτὴν, καὶ ἔλεγεν· Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τὸν ἀντίδικον μου. Καὶ δὲν ἠθέλησεν εἰς μερικὸν καιρόν. Μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του· ἂν καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον δὲν ἐντρέπομαι· ὅμως διότι μὲ πειράζει ἡ χήρα αὕτη, ἃς τὴν ἐκδικήσω· ἵνα μὴ ἔρχεται ἕως τὸ τέλος καὶ μὲ θλίβῃ. Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· ἀκούσατε τί λέγει ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας. Καὶ ὁ Θεός, πῶς νὰ μὴ κάμῃ τῇ ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν του, οἵτινες βοῶσιν εἰς αὐτὸν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἂν καὶ μακροθυμῇ εἰς αὐτούς; Λέγω σας, ὅτι θέλει κάμει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐγγύγορα. Ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἔλθῃ, τάχα θέλει εὑρεῖ τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΩΝΗΣ.

(Λουκ. κεφ. ιη. στίχ. 9—14.)

Εἶπε δὲ καὶ εἰς τινάς, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον εἰς τὸν ἑαυτὸν των ὅτι εἶναι δίκαιοι, καὶ κατεφρόνουν τοὺς ἄλλους, ταύτην τὴν παραβολὴν. Δύο ἄνθρωποι ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ εἰς Φαρισαῖος, καὶ ἕτερος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη, καὶ προσηύχετο ταῦτα τὰ λόγια.

ὦ Θεέ, εὐχαριστῶ σε, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ καθὼς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ καθὼς οὗτος ὁ Τελώνης. Νηστεύω δις τῆς ἐβδομάδος, ἀποδεκατίζω ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχω.

Καὶ ὁ Τελώνης ἐστέκετο ἀπὸ μακρὰν, καὶ δὲν ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ ἐκτύπα τὸ

στήθός του, λέγων· ὦ Θεέ, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω σας· οὗτος κατέβη δειδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκόν του, ἢ ἐκεῖνος· διότι καθεῖς, ὅστις ὑψώνει τὸν ἐχυτὸν του, θέλει ταπεινωθῇ· καὶ ὅστις ταπεινώνει τὸν ἐχυτὸν του, θέλει ὑψωθῇ.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΩΝΟΣ.

(Ματθ. κερ. κ'. στίχ. 1—14.)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον οἰκοκύρην, ὅστις ἐκβῆκε τὴν αὐγὴν νὰ μισθώσῃ ἐργάτας διὰ τὴν ἀμπέλόν του. Συμψωνήσας δὲ μὲ τοὺς ἐργάτας πρὸς ἓν δηνάριον τὴν ἡμέραν, τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἀμπελον. Καὶ ἐκβαίνων τὴν πρώτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐσέκοντο εἰς τὴν ἀγορὰν ἄργοι. Τοὺς εἶπε· ὑπάγετε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλιον· καὶ ὅ,τι εἶναι δίκαιον θέλω σᾶς δώσει. Καὶ ἐκεῖνοι ὑπῆγον. Πάλιν ἐκβαίνων τὴν ἑκτὴν καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, καὶ ἔκαμεν ὡσαύτως. Ἐκβαίνων δὲ καὶ εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, εὗρε καὶ ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐσέκοντο ἄργοι, καὶ λέγει εἰς αὐτούς. Διατί σέκεσθε ἐδῶ ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς ἐργασίας; Λέγουσιν εἰς αὐτόν. Διότι κανεῖς δὲν μᾶς ἐμίσθωσε. Λέγει εἰς αὐτούς, ὑπάγετε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλιον· καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον εἶναι δίκαιον, θέλετε λάβει. Τὸ δὲ ἐσπέρας, λέγει ὁ κύριος τῆς ἀμπέλου εἰς τὸν ἐπιτροπόνου. Φώνησον τοὺς ἐργάτας, καὶ πληρώσον αὐτούς, ἀρχίζων ἀπὸ τὸν τελευταῖον, ἕως εἰς τὸν πρῶτον. Καὶ ἦλθον ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὑπῆγον εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, καὶ καθεῖς ἔλαβεν ἀπὸ ἓν δηνάριον. Καὶ ὅταν ἦλθον οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν, ὅτι θέλουσι λάβει περισσότερον· καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἓν δηνάριον. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἔλαβον, ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ κυρίου τοῦ ἀμπελῶνος, λέγοντες· ὅτι οὗτοι οἱ τελευταῖοι

ἔκαμην μίαν ὥραν, καὶ τοὺς ἔκαμες ἵτους μὲ ἡμᾶς, οἵτινες ἐ-
 βασταζάμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸ καῦμα. Καὶ ἐκεῖνος
 ἀποκριθεὶς, εἶπεν εἰς ἕνα ἀπ' αὐτούς· φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ· δὲν
 ἐτυμφώνησας μὲ ἐμέ διὰ ἕν δηνάριον; Ἐπαρε τὸ ἰδικόν σου,
 καὶ ὑπάγε· θέλω νὰ δώσω καὶ εἰς τοῦτον τὸν τελευταῖον κα-
 θὼς καὶ εἰς σέ.

ΤΑ ΔΟΘΕΝΤΑ ΧΡΕΙΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΕΜΠΟΡΕΙΑΝ.

(Λοκ. Κεφ. ιθ'. Στίχ. 12--27.)

Ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ὑπῆγεν εἰς χώραν μακράν, νὰ λάβῃ
 διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ βασιλείαν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ. Καλέσας δὲ
 δέκα δούλους του, τοὺς ἔδωκε δέκα μναῖς, καὶ τοὺς εἶπε· Νὰ
 ἐμπορεύεσθε ἕως οὗ νὰ ἔλθω. Οἱ δὲ πολῖται τοῦ τὸν ἐμίσουν,
 καὶ ἔστειλαν πρέσβεις ὀπίσω του, καὶ ἔλεγον δὲν τὸν θέλομεν
 νὰ βασιλεύσῃ εἰς ἡμᾶς.

Καὶ ἀρὸς ἔλαβεν τὴν βασιλείαν, καὶ ἐπέστρεψεν, εἶπε νὰ
 φωνάξωσι οὓς δούλους ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τὸ ἀρ-
 γυρίον του, διὰ νὰ μάθῃ τί ἐκέρδησε καθεὶς εἰς τὸ ἐμπό-
 ριον του. Καὶ ὁ πρῶτος, εἶπεν· Κύριε, ἡ μία σου μναῖ ἐκέρ-
 διτε δέκα μναῖς. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· Εὖγε, δοῦλε ἀ-
 γαθὲ· ἐπειδὴ εἰς τὸ ὀλίγον ἐγίνες πιστὸς, ἔχε ἐξουσίαν ἐπάνω
 εἰς δέκα πόλεις. Καὶ ἦλθεν ὁ δεῦτερος, καὶ εἶπεν· Κύριε, ἡ
 μναῖ σου ἔκαμην ἄλλας πέντε μναῖς. Καὶ εἶπεν καὶ εἰς αὐτόν·
 Καὶ σὺ νὰ γίνῃς ἐξουσιαστὴς ἐπάνω εἰς πέντε πόλεις. Καὶ ἄλ-
 λος ἦλθε καὶ εἶπεν· Κύριε, ἰδοὺ, ἡ μναῖ σου, τὴν ὁποίαν εἶχον
 τ' λιγμένην εἰς πανίον· διότι σὲ ἐροδούμην, ἐπειδὴ εἶται ἄνθρω-
 πος αὐστηρὸς· σηκόνεις ἐκείνο τὸ ὅποιον δὲν ἔβαλες, καὶ θερί-
 ζεις ἐκείνο τὸ ὅποιον δὲν ἔσπαιρες. Καὶ λέγει εἰς αὐτόν ὁ αὐ-

θέντης του· ἀπὸ τὸ στόμα σου θέλω σὲ κρίνει, πονηρὲ δοῦλε· ἤξευρες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος αὐστηρὸς, σηκώνω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἔδωκα, καὶ θερίζω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἔσπειρα. Καὶ διατί δὲν ἔδωκες τὸ ἀργυριὸν μου εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ὅταν ἡρχόμην ἤθελον λάβει αὐτὸ μὲ τὸ διάφορόν του; Καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες παρεστέκοντο ἐκεῖ εἶπε· Πάρετε ἀπ' αὐτὸν τὴν μνᾶν, καὶ δότε τὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔχει τὰς δέκα μνᾶς. Καὶ τὸν εἶπον· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς. Διότι ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι εἰς καθένα ὁ ὁποῖος ἔχει, θέλει δοθῇ· καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν. Πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ βασιλεύσω εἰς αὐτοὺς, φέρετε ἐδῶ, καὶ κατασφάζατέ τους ἔμπροσθέν μου.

ΟΙ ΔΥΟ ΥΙΟΙ.

(Ματθ. Κεφ. κα'. Στίχ. 28=32.)

Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο τέκνα· καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ πρῶτον, καὶ εἶπε· Παιδίον μου, ὕπαγε σήμερον νὰ δουλεύσης εἰς τὸ ἀμπέλιόν μου. Καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Δὲν θέλω· ὕστερον ὅμως ἐμετανόησε, καὶ ὑπῆγε. Καὶ πηγαίνων εἰς τὸ δεύτερον, εἶπε τὰ ὅμοια. Καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὑπάγω κύριε· καὶ δὲν ὑπῆγε. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατρός; Λέγουσιν εἰς αὐτόν· τὸ πρῶτον· λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι πηγαίνουναι προτιήτερα ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς σᾶς μὲ δρόμον δικαιοσύνης, καὶ δὲν τὸν ἐπιστεύσατε· οἱ τελῶναι ὅμως καὶ αἱ πόρναι τὸν ἐπίστεισαν· καὶ σεῖς ἀφοῦ εἴδετε τοῦτο, δὲν ἐμετανοήσατε ὕστερον, νὰ τὸν πιστεύσατε.

ΤΟ ΑΜΠΕΛΙΟΝ.

(Ματθ. Κεφ. κα'. Στίχ. 33—46.)

Ἦτον ἄνθρωπός τις οἰκοκύρης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἀμπέλιον, καὶ τὸ ἔφραξε τριγύρω, καὶ ἔσκαψε μέσα εἰς αὐτὸ λίον, καὶ ἔκτισε πύργον· καὶ τὸ μέισθωσεν εἰς γεωργοὺς, καὶ ἀνεχώρησε. Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους του εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ λάβωσι τοὺς καρπούς του. Καὶ οἱ γεωργοὶ πιάσαντες τοὺς δούλους του, ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον δὲ ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους· καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς τὰ ὅμοια. Ὑστερον δὲ ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του, λέγων· θέλουσι ἐντραπῇ τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ, ἰδόντες τὸν υἱὸν του, εἶπον ἀναμεταξύ των· ἐλᾶτε νὰ τὸν φονεύσωμεν, καὶ νὰ κρατήσωμεν τὴν κληρονομίαν του. Καὶ πιάνοντας αὐτόν, τὸν ἔββαλον ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀμπέλίου, καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπέλίου τί θέλει κάμει εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; Λέγουσιν εἰς αὐτόν· Τούτους τοὺς κακοὺς θέλει ἀφανίσει κακεῖν κακῶς, καὶ τὸ ἀμπέλιόν του θέλει δώσει μὲ μισθὸν εἰς ἄλλους γεωργοὺς, οἵτινες θέλουν ἀποδώσει εἰς αὐτόν τοὺς καρπούς εἰς τὸν καιρὸν των. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· οὐδέποτε ἀνεγνώτατε εἰς τὰς γραφάς. Τὸν λίθον. τὸν ὁποῖον κατεφρόνησαν οἱ κτίσται, αὐτὸς ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας· ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔγινε τοῦτο, καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας; Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει παρῇ ἀπὸ σᾶς, καὶ θέλει δοθῇ εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον θέλει κάμει τοὺς καρπούς της. Καὶ ὅστις πέσῃ εἰς τὸν λίθον τοῦτον, θέλει συντριφθῇ· καὶ εἰς ὅποιον πέσῃ αὐτός, θέλει τὸν συντρίψῃ ὡς σκόνιν.

Καὶ ἀκούσαντες οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς του, ἐγνώρισαν ὅτι δι' αὐτοὺς τὰ λέγει. Καὶ ζητοῦντες νὰ τὸν πιάσωσιν, ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους, διότι τὸν εἶχον ὡς προφήτην.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ.

(Ματθ. κεφ. κβ. στίχ. 1—14.)

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν τοὺς εἶπε μὲ παραβολὰς, λέγων. Ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ ἓνα ἄνθρωπον βασιλέα, ὅστις ἔκαμε γάμους διὰ τὸν υἱόν του. Καὶ ἔστειλε τοὺς δούλους του, νὰ κράξωσι τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν. Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων. Εἴπατε εἰς τοὺς καλεσμένους· Ἰδοὺ, τὸ γεῦμά μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ θρεπτά εἶναι σφαγμένα, καὶ ὅλα εἶναι ἑτοιμα· ἐλάτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες, ἀνεχώρησαν· ἄλλος μὲν εἰς τὸ χωραφίον του, ἄλλος δὲ εἰς τὴνπραγματείαν του. Οἱ δὲ λοιποὶ πιάσαντες τοὺς δούλους του, τοὺς ὕβρισαν, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν. Καὶ ἀποῦ ἤκουσε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη· καὶ ἔπεμψε τὰ στρατεύματά του, καὶ ἐχάλασε τοὺς φονεῖς ἐκεῖνους, καὶ τὴν πόλιν των κατέκαυσε. Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του. Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἑτοιμος, οἱ δὲ καλεσμένοι δὲν ἦσαν ἄξιοι. Ὑπάγετε λοιπὸν εἰς τοὺς δρόμους· καὶ ὅσους εὕρῃτε, καλέσατέ τους εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐκβαίνοντες ἔξω οἱ δούλοι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς δρόμους, ἐμάζευσαν ὅσους εὕρῃκαν, κακοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ἐγένμισεν ὁ γάμος ἀπὸ καλεσμένων. Ἐμβαίνων δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ ἴδῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδεν ἐκεῖ καὶ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἦτον ἐνδεδυμένος μὲ φορέματα γάμου. Καὶ λέγει εἰς αὐτόν· φίλε, πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ χωρὶς νὰ

ἔχης φόρεμα γάμου; Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρετάς του· Δέσατέ τον χεῖρας καὶ πόδας καὶ σηκώσατέ τον, καὶ βάλετέ τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ θρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀλλὰ ὀλίγοι εἶναι οἱ διαλεγμένοι.

ΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΟΙ.

(Ματθ. κεφ. κέ. στίχ. 1—13.)

Τότε θέλει ἐμοιωθῇ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ δέκα παρθένους, αἱ ὁποῖαι ἐπῆραν τὰς λαμπάδας των, καὶ ἐκβῆκαν νὰ σναπαντήσωσι τὸν νυμφίον. Καὶ αἱ μὲν πέντε ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρόνιμοι, αἱ δὲ πέντε μωραὶ. Αἱ ὁποῖαι μωραὶ, ὅταν ἐπῆραν τὰς λαμπάδας των, δὲν ἐπῆραν μαζὺ των ἔλαιον. Αἱ φρόνιμοι ὁμῶς ἐπῆραν ἔλαιον εἰς τὰ ἀγγεῖά των, μὲ τὰς λαμπάδας των. Καὶ ἀργοπορήσας ὁ νυμφίος, ἐνύσταζαν ὅλοι καὶ ἐοιμῶντο. Τὸ δὲ μεσονύκτιον ἐγινε βοή· Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐκβῆτε νὰ τὸν ἀπαντήσητε. Τότε ἐσηκώθησαν ὅλοι ἐκεῖναι αἱ παρθένοι, καὶ ἠτοίμασαν τὰς λαμπάδας των. Καὶ αἱ μὲν μωραὶ εἶπον εἰς τὰς φρονίμους· Δότε μας ἀπὸ τὸ ἔλαιόν σας· διότι αἱ λαμπάδες μας σβύονται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, καὶ εἶπον. Μήπως καὶ δὲν ἀρκέσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς σᾶς· ὑπάγετε καλῆτερα εἰς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε διὰ τὸν ἐαυτὸν σας. Ἐνῶ δὲ ὑπῆγαινον αὐταὶ νὰ ἀγοράσωσι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἑτοιμοὶ ἐμβῆκαν μὲ αὐτὸν εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον ἦλθον καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοιξον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, δὲν σᾶς γνωρίζω. Ἀγρυπνεῖτε λυπὸν, διότι δὲν ἤξεύρετε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

ΤΑ ΤΑΛΑΝΤΑ.

Ματθ. Κεφ. κε'. Στίχ. 14—30.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι καθὼς ἓνας ἄνθρωπος θέλων νὰ ταξειδεύσῃ, ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰ ὑπάρχοντά του· καὶ εἰς ἄλλον μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο, καὶ εἰς ἄλλον ἓν· εἰς καθένα κατὰ τὴν δύναμίν του· καὶ ἀνεχώρησε παρευθύς. Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, ὑπῆγεν καὶ ἐδούλευσεν μὲ αὐτά, καὶ ἔκαμεν ἄλλα πέντε τάλαντα. Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβε τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο. Ἐκεῖνος δὲ, ὅστις ἔλαβε τὸ ἓν, ὑπῆγε καὶ ἔσκαψε τὴν γῆν καὶ ἐπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου του. Μετὰ δὲ πολὺν καιρὸν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ κάμνει λογαριασμὸν μὲ αὐτούς. Καὶ ἦλθεν ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, καὶ ἔφερεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντα μοὶ ἔδωκες· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα μὲ αὐτά. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ κύριός του· Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες πιστός, εἰς πολλὰ θέλω σὲ καταστήσει· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβε τὰ δύο τάλαντα, καὶ εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντα μοὶ παρέδωκες· ἴδε, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα μὲ αὐτά. Εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ κύριός του· Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἰς τὰ ὀλίγα ἔγινες πιστός, εἰς πολλὰ θέλω σὲ καταστήσει· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ ἓν τάλαντον, καὶ λέγει· Κύριε, ἐγὼ σὲ ἐγνώρισα, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος σκληρὸς, θερίζων ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔσπειρες, καὶ μαζόνων ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐσκόρπισες· καὶ φοβηθεῖς, ὑπῆγον καὶ ἔκρυψα τὸ τά-

λαντόν σου εἰς τὴν γῆν· ἴδε, ἔχεις τὸ ἰδικόν σου. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριός του, εἶπεν εἰς αὐτόν· ὦ κακὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ἤξευρες ὅτι ἐγὼ θερίζω ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔσπειρα, καὶ μαζώνω ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐσκόρπισα· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃς δανεικὸν τὸ ἀργύριόν μου εἰς τοὺς Τραπεζίτας· καὶ ἐρχόμενος ἐγὼ ἤθελον πάρει τὸ ἰδικόν μου μετὰ τὸ διάφορον. Ἐπάρετε λοιπὸν ἀπ' αὐτόν τὸ τάλαντον, καὶ δότε το εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔκεινον, ὅστις ἔχει τὰ δέκα τάλαντα. (Διότι ὅποιος ἔχει εἰς ἐκεῖνον θέλει δοθῇ, καὶ θέλει περισευθῇ· ἀπ' ἐκεῖνον δὲ, ὅστις δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.)

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΓΙΔΙΑ.

(Ματθ. Κεφ. κε'. Στίχ. 31—46.)

Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν δόξαν του, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε θέλει καθίσει εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του. Καὶ θέλουν συναχθῇ ἔμπροσθέν του ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ θέλει τοὺς χωρίσει ἓνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ αἰγίδια. Καὶ θέλει βάλλει τὰ μὲν πρόβατα εἰς τὰ δεξιὰ του, τὰ δὲ αἰγίδια εἰς τὰ ἀριστερά του. Τότε θέλει εἰπεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκείνους, οἵτινες εἶναι ἐκ δεξιῶν του· Ἐλθετε σεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν βασιλείαν, ἣτις ἡτοιμάσθη διὰ ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου· Διότι ἐπεινάσα, καὶ μοὶ ἐδώκατε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ με ἐποτίσατε· ἤμην ξένος, καὶ με ἐπήρατε εἰς τὴν οἰκίαν σας· ἤμην γυμνός, καὶ με ἐνδύσατε· ἠσθένησα, καὶ με ἐπισκεφθήκατε· Εἰς τὴν φυλακὴν ἤμην, καὶ ἤλθατε εἰς ἐμέ. Τότε θέλουσιν ἀποκριθῇ εἰς αὐτόν οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἶδωμεν πεινασμένον, καὶ

σὲ ἐθρέψαμεν ; ἢ διψασμένον, καὶ σὲ ἐποτίσαμεν ; Πότε σὲ εἶδομεν ξένον, καὶ σὲ ἐπήραμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ; ἢ γυμνὸν καὶ σὲ ἐνδύσαμεν ; Πότε σὲ εἶδομεν ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἤλθομεν εἰς σέ ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς, θέλει τοὺς εἰπεῖ· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον ἐκάματε εἰς ἓνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς μικροτάτους, εἰς ἐμὲ τὸ ἐκάματε. Τότε θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες εἶναι εἰς τὰ ἀριστερά του. Πηγαίνετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους του. Διότι ἐπείνασα, καὶ δὲν μοι ἐδώκατε νὰ φάγω· Ἐδίψασα, καὶ δὲν μὲ ἐποτίσατε· Ἦμην ξένος, καὶ δὲν μὲ ἐβάλετε εἰς τὴν οἰκίαν σας· Ἦμην γυμνός, καὶ δὲν μὲ ἐνδύσατε· Ἦμην ἀσθενής καὶ εἰς φυλακὴν, καὶ δὲν μὲ ἐπιμεληθήκατε. Τότε θέλουσι τὸν ἀποκριθῆ καὶ αὐτοί, λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινασμένον, ἢ διψασμένον, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν ; Τότε θέλει τοὺς ἀποκριθῆ, λέγων· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅσον δὲν ἐκάματε εἰς ἓνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς μικροτάτους, καὶ εἰς ἐμὲ δὲν τὸ ἐκάματε. Καὶ θέλουσιν ὑπάγει οὗτοι εἰς τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον· καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΘΑΥΜΑΤΑ.

ΤΟ ΝΕΡΟΝ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

(Ἰωάν. κεφ. 6'. στίχ. 1—11.)

Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινε γάμος εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἐκεῖ ἦτον ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐκάλεσαν καὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοὺς μαθητάς του εἰς τὸν γάμον· Καὶ ἔλλειψε οἶνος, καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν ἡ μήτηρ του· Οἶνον δὲν ἔχουσι. Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· ὦ γύναι, τί ἐμοὶ καὶ σοί; ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἡ ὥρα μου· λέγει ἡ μήτηρ του εἰς τοὺς ὑπηρέτας· Ὁ, τι καὶ ἂν σᾶς εἴπῃ κάμετέ το. Καὶ ἦσαν ἐκεῖ σταμνία πέτρινα ἑξ, τὰ ὅποια ἔκειντο διὰ τὴν καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων, χωροῦντα ἀπὸ δύο ἢ τρία μέτρα. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· γεμίσατε τὰ σταμνία νερόν. Καὶ τὰ ἐγέμισαν ἕως ἐπάνω. Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· ἐκβάλετε τώρα, καὶ φέρετε εἰς τὸν συμποσιάρχην. Καὶ ἔφεραν. Καὶ ὅταν ἐγεύθῃ ὁ συμποσιάρχης τὸ νερόν τὸ ὅποion ἔγινε οἶνος, (καὶ δὲν ᾔξευρον πόθεν εἶναι· οἱ ὑπηρέται ὅμως οἵτινες ἀνέσυραν τὸ νερόν ᾔξευραν,) ἐλάλησε τὸν γαμβρόν, καὶ τὸν λέγει. Κάθε ἄνθρωπος πρῶτον βάλλει τὸν καλὸν οἶνον, καὶ ὅταν μεθύσωσι, τότε βάλλει τὸν κατότερον· καὶ σὺ ἐφύλαξες τὸν καλὸν οἶνον ἕως τώρα.

Ταύτην τὴν ἀρχὴν τῶν θαυμάτων ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανερώσε τὴν δόξαν του· καὶ ἐπίστευσαν οἱ μαθηταὶ του εἰς αὐτόν.

Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΑΝΕΣΤΗΘΗ
ΝΕΚΡΟΣ ΩΝ.

(Λουκ. Κεφ. ζ'. Στίχ. 11—17.)

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγεν ὁ Ἰησοῦς εἰς μίαν πόλιν καλουμένην Ναὶν· καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν ὑπήγαινον καὶ μαθηταὶ του ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Καὶ ὅτε ἐπλησίασε εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως, ἰδοὺ, ἔφερον ἕξω ἓνα νεκρὸν, ὁ ὁποῖος ἦ τον υἱὸς μονογενῆς τῆς μητρὸς του, καὶ ἐκείνη ἦτον χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἦτον μαζὺ μὲ αὐτήν. Καὶ ἰδὼν αὐτήν ὁ Κύριος, τὴν εὐσπλαγχνίσθη, καὶ τὴν εἶπε· Μὴ κλαίης. Καὶ ὑπῆγε πλησίον καὶ ἐπίασε τὸ κραθβάτιον, (οἱ δὲ βαστάζοντες αὐτὸ ἐστάθησαν,) καὶ εἶπε· ὦ Νεανίσκε, σὲ λέγω, σήκω ἐπάνω. Καὶ ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ ἐκάθησε, καὶ ἤρχισε νὰ λαλῇ· καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα του. Φόβος δὲ μεγάλος τοὺς ἐκυρίευσεν ὅλους, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι μέγας προφήτης ἐσηκώθη εἰς τὸ γένος μας, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο τὸν λαόν του· Καὶ ἡ φήμη αὕτη ἐκβῆκεν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν περὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΤΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ
ΥΙΟΣ, ΙΑΤΡΕΥΕΤΑΙ.

(Ἰωάν. Κεφ. δ'. Στίχ. 46—53.)

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἔκαμε τὸ νερὸν οἶνον. Καὶ ἄπό τις ἄνθρωπος βασιλικὸς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν Καπερναοὺμ. Οὗτος, ἀκούσας ὅτι ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

αν, ὑπῆγεν εἰς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ καταβῇ νὰ ἰατρεύσῃ τὸν υἱὸν τοῦ· διότι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Τὸν εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· ἐὰν δὲν ἰδῇτε σημεῖα καὶ τέρατα, δὲν θέλετε πιστεῦσαι. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ βασιλικός· Κύριε κατάβα πρὶν ἀποθάνῃ τὸ παιδίον μου. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε· ὁ υἱός σου ζῇ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσε τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπήγαγε. Καὶ ἐνῶ κατέβαινε, τὸν ἀπήντησαν οἱ δοῦλοι τοῦ, καὶ τὸν εἶπον. Ὅτι τὸ παιδίον ζῇ. Ἠρώτησεν λοιπὸν τὴν ὥραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινε καλῆτερα· καὶ τὸν εἶπον, ὅτι χθὲς τὴν ἐβδόμην ὥραν τὸν ἀφῆκεν ἡ θέρμη. Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, ὅτι ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ· ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἀφῆκεν ἡ θέρμη· καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ὅλη του ἡ οἰκία.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ.

(Λουκ. Κεφ. ε'. Στίχ. 1—4)

Καὶ ἐνῶ ὁ ὄχλος τὸν συνέθλιβε νὰ ἀκούῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐστέκετο εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ. Καὶ εἶδε δύο πλοῖα τὰ ὁποῖα ἐστέκοντο εἰς τὴν λίμνην· καὶ οἱ ἄλιεῖς ἐκβαίνοντες ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἐξέπλυναν τὰ δίκτυα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλοῖα, τὸ ὁποῖον ἦτον τοῦ Σίμωνος, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἀπομακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ ἐκάθισε καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους ἀπὸ τοῦ πλοῖου. Καὶ ὅταν ἔπαυσε νὰ λαλῇ, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα· Πήγαίνε εἰς τὰ βαθύτερα, καὶ ρίψατε τὰ δίκτυά σας νὰ ψαρεύσητε. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐπιστάτα, ὅλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν, καὶ δὲν ἐπιάσαμεν τίποτε· τὴν ὥρην μὲν τὸν

λόγον σου θέλω ρίψει τὸ δίκτυον. Τοῦτο δὲ κάμνοντες, συνέκλεισαν πλῆθος πολὺ ἰχθύων· ὥς τὸ δίκτυόν των διεσχίζετο. Καὶ ἔνευσαν εἰς τοὺς συντρόφους των οἵτινες ἦσαν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον, νὰ ἔλθωσι νὰ τοὺς βοηθήσωσιν· καὶ ἦλθον, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο πλοῖα ὥς ἤθελαν νὰ βυθισθῶσι. Ἰδὼν δὲ τοῦτο Σίμων Πέτρος, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Κύριε, ἔξελθε ἀπ' ἐμὲ, διότι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός. Διότι τρόμος κατέλαβεν αὐτόν, καὶ ὅλους ὅσοι ἦταν μετ' αὐτόν, διὰ τὸ κυνῆγι τῶν ἰχθύων, τὰ ὅποια ἐπίασαν. Ὁμοίως καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, οἵτινες ἦσαν σύντροφοι μετ' αὐτὸν Σίμωνα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Μὴ φοβεῖσαι· ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλεις πιάνει ἀνθρώπους ζωντανούς. Καὶ ἀφοῦ ἔκβαλον τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν. ἀφῆκαν ὅλα καὶ ἠκολούθησαν αὐτόν.

ΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΧΟΝΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑ ΑΚΑΘΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΠΟ ΘΕΡΜΗΝ.

(Μάρκ. κεφ. α'. στίχ. 21—31.)

Καὶ ἐμβῆκον εἰς τὴν Καπερναοῦ· καὶ παρευθὺς τὰ σάββατα ἐμβῆκεν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκεν. Καὶ ἐθαύμαζον εἰς τὴν διδασχὴν του· διότι τοὺς ἐδίδασκεν ὡς ἔχων ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὡς οἱ Γραμματεῖς. Καὶ εἰς τὴν συναγωγὴν των ἦτον ἓνας ἄνθρωπος ὅστις εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, καὶ ἔκραξε, λέγων· Ἄφες, τί ἔχεις νὰ κάμῃς μετ' ἡμᾶς, ὦ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἤλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; σὲ ἡξεύρω ποῖος εἶσαι, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐπετίμησε, λέγων· Ἀποστομώθητι, καὶ ἔξελθε ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ ἔκραξε μετ' ἐκείνην φωνὴν, καὶ ἔξῃλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι, ὥστε ἐζήτουν ἀναμειταξύ των, λέ-

γοντες· τί εἶναι τούτο ; τί εἶναι αὕτη ἡ καινὴ διδασχὴ ; διότι μὲ ἐξουσίαν προστάζει καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα τὸν ὑπακούουσι. Καὶ εὐθὺς διεδόθη ἡ φήμη του εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Γαλιλαίας. Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ὑπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Ἀνδρέου, μαζὺ μὲ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην. Ἡ δὲ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἔκειτο θερμασμένη· καὶ εὐθὺς τὸν εἶπον περὶ αὐτῆς. Καὶ πηγαίνων πλησίον, τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τὴν ἐσήκωσε· καὶ εὐθὺς τὴν ἀφῆκεν ἡ θερμὴ, καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

ΙΑΤΡΕΙΑ ΕΝΟΣ ΛΕΠΡΟΥ, ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Μάρκ. κεφ. α'. στίχ. 40.—42. Καὶ κεφ. β'. στίχ. 1—12.

Καὶ ἔρχεται εἰς αὐτὸν λεπρός τις, καὶ γονατίζων τὸν παρεκάλει, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτόν· Ὅτι, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ καθαρίσῃς. Καὶ ὁ Ἰησοῦς σπλαγχνισθεὶς ἤπλωσε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ λέγει εἰς αὐτόν. Θέλω, καθαρίσῃτι. Καὶ ὅταν τὸ εἶπε, εὐθὺς ἔφυγεν ἀπ' αὐτόν ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

Καὶ πάλιν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμβῆκεν εἰς τὴν Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἶναι εἰς οἶκον. Καὶ εὐθὺς συνήχθησαν πολλοί, ὥστε δὲν τοὺς ἐχώρει οὐδὲ τὸ προαύλιον· καὶ ἐλάλει εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται εἰς αὐτόν, φέροντες ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐσήκωναν τέσσαρες. Καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτόν ἐξ αἰτίας τοῦ λαοῦ, ἐχάλασαν τὴν στέγην ὅπου ἦτον· καὶ ἀνοίξαντες ἐκρέμασαν τὸ κραμβάτιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔκειτο ὁ παράλυτος. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν των, λέγει εἰς τὸν παράλυτον. Τέκνον,

σοὶ εἶναι συγχωρημένοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἦσαν τινὲς ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι μέσα εἰς τὰς καρδίας των· Διατί βλασφημεῖ οὗτος τοιαύτας βλασφημίας; ποῖος ἔμπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ ἁμαρτίας, εἰμὴ μόνος ὁ Θεός; Καὶ εὐθύς ὁ Ἰησοῦς γνωρίζων διὰ τοῦ πνεύματός του, ὅτι οὕτω διαλογιζονται μέσα των, εἶπεν εἰς αὐτούς· Διὰ τί διαλογιζέσθε ταῦτα μέσα εἰς τὰς καρδίας σας; Ποῖον εἶναι εὐκολώτερον, νὰ εἶπω εἰς τὸν παραλυτικόν, Σοὶ εἶναι συγχωρημένοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ νὰ εἶπω· Σήκω, καὶ ἔπαρε τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Καὶ διὰ νὰ γνωρίσητε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς· (λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν·) Σοὶ λέγω, σήκω, καὶ ἔπαρε τὸν κράββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ εὐθύς ἐσηκώθη, καὶ σηκώσας τὸν κράββατόν του, ἐκβῆκεν ἔξω ἔμπροσθεν εἰς ὅλους· ὥστε ὅλοι ἐτρόμαξαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, λέγοντες· ὅτι ποτὲ δὲν εἶδομεν τοιοῦτον πρᾶγμα.

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ ΙΑΤΡΕΥΕΤΑΙ.

(Λουκ. κεφ. ζ'. στίχ. 1—10.)

Καὶ ἐπειδὴ ἐτελείωσεν ὅλους τοὺς λόγους του εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν Καπερναοὺμ. Καὶ ἐκατοντάρχου τινὸς ὁ δοῦλος ἦτον ἄρρωστος καὶ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὸν ὅποιον εἶχεν ὁ αὐθέντης του πολλὰ ἀκριβόν. Ἀκούσας δὲ οὗτος περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν τοὺς Πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸν παρακαλέσωσι, ἵνα ὑπάγῃ νὰ βοηθήσῃ τὴν δούλὸν του. Καὶ ἐ εἶνοι ἀφοῦ ἤλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν παρεκάλουν μὲ μεγάλην σπουδὴν, λέγοντες· ὅτι εἶναι ἄξιος· νὰ τὸν κάμῃς τὴν καλωσύνην ταύτην· Διότι ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας,

καὶ τὴν συναγωγὴν μας αὐτὸς τὴν ἔκτισε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπή-
γαινε μαζὺ μὲ αὐτούς. Καὶ σχεδὸν δὲν ἦτον μακρὰν ἀπὸ τὴν
οἰκίαν, καὶ ἔπεμψεν ἄλλους φίλους ὁ ἑκατόνταρχος, λέγων εἰς
αὐτόν· Κύριε, μὴ πειράζῃσαι· διότι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς
ὑπὸ τὴν στέγην μου· Διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸν ἐκυτόν μου δὲν ἔ-
κρινα ἄξιον νὰ ἔλθῃ εἰς σέ· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγον, καὶ θέλει
ἰατρευθῇ ὁ δοῦλός μου· Διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὑποκάτω
εἰς ἐξουσίαν ὑποτασσόμενος, καὶ ἔχω καὶ ἐγὼ ὑποκάτω μου
στρατιώτας· καὶ λέγω εἰς τοῦτον· Πήγαινε, καὶ πηγαίνει· καὶ
εἰς ἄλλον· ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τὸν δοῦλόν μου· Κάμε
τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ταῦτα τὸν ἐθαύ-
μασε· καὶ στρέψας εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει, εἶπε·
Λέγω σας, ὅτι οὐδὲ εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εὗρηκα τόσην
μεγάλην πίστιν. Καὶ ἐπιστρέψαντες οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸν οἶ-
κον, εὗρηκαν τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντά.

ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΑΧΗ ΚΑΘΗΣΥΧΑΖΕΤΑΙ.

(Ματθ. Κεφ. η'. Στίχ. 23—27.)

Καὶ ὅτε ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτόν οἱ μα-
θηταί του. Καὶ εὐθὺς ἔγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν θάλασσαν,
ὥστε τὸ πλοῖον ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ κύματα· καὶ αὐτὸς ἐ-
κοιμᾶτο. Καὶ οἱ μαθηταί του ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἐξύπνισαν,
λέγοντες· Κύριε, σῶσόν μας, χανόμεθα. Καὶ λέγει εἰς αὐτούς·
Διατί εἴσθε δειλοὶ, ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐσηκώθη καὶ ἐπε-
τίμησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε γαλήνη
μεγάλῃ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες· Τί ἄνθρω-
πος εἶναι οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα τὸν ὑπα-
κούουσι;

ΟΙ ΔΥΟ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΤΩΝ ΓΕΡΓΕΣΗΝΩΝ ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

(Ματθ. Κεφ. η'. Στίχ. 28—34.)

Καὶ ἀφοῦ ἦλθεν ἀντίπερα εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, τὸν ἀπῆντησαν δύο δαιμονισμένοι, οἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ μνημεῖα ἄγριοι καθ' ὑπερβολὴν, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον. Καὶ εὐθὺς ἔκραξαν λέγοντες· Ἰησοῦ γιὰ τοῦ Θεοῦ, τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς μὲ σέ ; ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς βασανίσῃς πρὸ καιροῦ ; Καὶ μακρὰν ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ἀγέλη χοίρων πολλῶν ὅπου ἔβοσκε. Καὶ οἱ δαίμονες τὸν ἐπαρκαλουν, λέγοντες . "Αν μᾶς ἐκβάλῃς, δός μας ἄδειαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ εὐθὺς ὤρμησεν ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων ἀπὸ τὸν κρημνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὰ νερά. Καὶ οἱ βοσκοὶ ἔφυγον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπον ὅλην τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὰ γενόμενα τῶν δαιμονισμένων. Καὶ εὐθὺς ὅλη ἡ πόλις συναπῆντησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ ἰδόντες αὐτόν, τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ ὄρια τῶν.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ
Η ΕΧΟΥΣΑ ΚΙΝΗΣΙΝ ΑΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑΙ.

(Λουκ. Κεφ. η'. Στίχ. 41—56.)

Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἀνθρωπὸς τις, τὸ ὄνομά του Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἦτον ἄρχων τῆς συναγωγῆς· καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παρεκάλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον του.

Διότι εἶχε μίαν θυγατέρα μονογενῆ, ἕως ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὐτὴ ἀπέθνησκε. Καὶ ἐνῷ ἐπῆγαινον ὁ Ἰησοῦς, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ τὸν ἐστενοχώρει. Καὶ μία γυνὴ ἣ ὁποία εἶχε κίνησιν αἵματος δώδεκα χρόνους, καὶ ἐξώδευσεν εἰς τοὺς Ἱατροὺς ὅλα τῆς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὲν ἐμπόρεσε ἀπὸ κανένα νὰ ἰατρευθῇ. Πλησιάσασα ὀπισθεν, ἤγγιξε τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του· καὶ παρευθὺς ἐσχάτη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματός της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ποῖος μὲ ἤγγιξε; Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἠρνοῦντο, λέγει ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἦσαν με αὐτόν· Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι σὲ σφίγγουσι καὶ σὲ στενοχωροῦσι, καὶ λέγεις, Ποῖος μὲ ἤγγιξε. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Μὲ ἤγγιξέ τις· διότι ἐγὼ ἐγνώρισα ὅτι δύναμις ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐμέ. Καὶ καθὼς εἶδεν ἡ γυνὴ ὅτι δὲν ἐλάνθανεν, ἦλθε τρομασμένη, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν λαόν, τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἤγγιξε, καὶ ὅτι ἰατρεύθη παρευθὺς. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶπεν· ὦ θύγατερ, ἔχε θάρρος, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην. καὶ ἐνῷ ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς ὠμιλοῦσε, ἔρχεται τις ἀπὸ τὸν ἀρχισυνάγωγον, καὶ τὸν λέγει· Ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε· μὴ ἐνοχλῆς τὸν Διδάσκαλον. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκούσας τοῦτο, ἀπεκρίθη, καὶ τὸν εἶπε· Μὴ φοβεῖσαι· μόνον πίστευε καὶ θέλει σωθῇ. Καὶ ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἀφῆκε κανένα νὰ εἰσέλθῃ, παρὰ μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τοῦ κορασίου καὶ τὴν μητέρα. Καὶ ἔκλαιον ὅλοι καὶ ἐλυποῦντο· Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται. Καὶ τὸν κατεγέλουν, ἐξεύροντες ὅτι ἀπέθανε. Καὶ αὐτὸς τοὺς ἐκβαλεν ὅλους ἔξω, καὶ πιάσας αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐφώναξε, λέγων· ὦ κοράσιον, σήκω ἐπάνω. Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπέσρεψεν εἰς αὐτὴν, καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη· καὶ ἐπρόσαξε νὰ τὴν δώσωσι νὰ φάγῃ. Καὶ

οὐ γονεῖς τῆς ἐτρόμαξαν· καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴν εἴπωσι εἰς κανένα ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔγινε.

ΔΙΔΕΤΑΙ Η ΟΡΑΣΙΣ ΔΥΟ ΤΥΦΛΩΝ.

(Ματθ. Κεφ. θ'. Στίχ. 27—31.)

Καὶ ἐνῶ ἀνεχώρει ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἠκολούθησαν δύο τυφλοὶ, φωνάζοντες, καὶ λέγοντες· ὦ Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλεησόν μας· καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἤλθον καὶ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, Πιστεύετε ὅτι δύναμαι νὰ κάμω τοῦτο; Λέγουσιν εἰς αὐτόν. Ναί, Κύριε. Τότε ἤγγιξε τοὺς ὀφθαλμούς, των λέγων· Κατὰ τὴν πίστιν σας ἃς σᾶς γίνῃ. Καὶ ἀνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ των, καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπρόσταξε, ἐντόνως, λέγων. Βλέπετε ἃς μὴ τὸ ἐξεύρῃ κανεὶς. Καὶ ἐξεληθόντες ἐκεῖνοι, τὸν εὐφήμησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

Ο ΚΩΦΟΣ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣ

ΙΑΤΡΕΥΕΤΑΙ.

(Ματθ. κεφ. θ'. στίχ. 32—33.)

Καὶ ἐξερχόμενοι αὐτοὶ, ἰδοὺ, ἔφερον εἰς αὐτὸν ἓνα ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονισμένον. Καὶ ἀφοῦ ἐβῆκεν ἀπ' αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες· ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως εἰς τὸν Ἰσραὴλ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΤΩΝ

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Θεοῦ	Σελ. 3
Χρεωστούμενη εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς εὐλάβεια.	» 5
Διαφορὰ τῶν ἀνθρώπων.	» 7
Ματαιότης τῶν κοσμικῶν πραγμάτων.	» 9
Περὶ θανάτου	» 11
Προφητεῖαι περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,	» 12
Περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.	» 14
Ἡ σωτηρία διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	» 17
Ἐμφύχωσις διὰ τὴν ἐκζητῆ τιν τὸν Χριστόν.	» 19
Περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.	» 20
Περὶ τῆς ἐκ νεότητος ἀπαιτουμένης εὐσεβείας.	» 22
Περὶ προσευχῆς	» 23
Δοξολογία πρὸς τὸν Θεόν.	» 25
Οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἄδικοι.	» 26
Ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀγχίνουα.	» 28
Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία	» 30

Περὶ τῆς ὑπερηφανείας.	Σελ.	31
Ὁ εὐχαριστημένος καὶ ὁ φιλάργυρος	»	33
Περὶ ἀκρασίας	»	34
Ἡ ἀπάτη καὶ τὸ ψεῦδος	»	35
Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος	»	36
Ἡ ὀργή, ἡ φιλονεικία, καὶ ὁ φθόνος	»	38
Χρέη πρὸς τοὺς γονεῖς.	»	40
Τὰ χρέη τῶν δούλων	»	41
Ἡ Κυριακή.	»	42
Περὶ τῆς δημοσίου λατρείας	»	44
Ἡ φρόνησις καὶ ἡ Μωρία	»	45
Ὁ θεὸς Νόμος καθὼς ἐδόθη εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ	»	47
Ἡ οὐράνιος θυσία	»	49
Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ συνήγορος ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν.	»	50
Περὶ ἐγκρατείας.	»	51
Σέβας χρεωστούμενον πρὸς τοὺς γέροντας	»	52
Περὶ ἐκλογῆς φίλων	»	53
Ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀνταπόδωσις.	»	54
Ἐπίλογος νουθετικός.	»	56

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ. Ὁ σπείρων	»	58
Τὰ ζιζάνια.	»	60
Ὁ σπόρος βλαστήσας ἀκατανόητως	»	61

Ὁ κόκκος τοῦ Σιναπίου	Σελ.	62
Τὸ προζύμιον	»	62
Ὁ εὐρεθεὶς θησαυρὸς	»	62
Τὸ πολύτιμον Μαργαριτάριον	»	62
Τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν	»	63
Οἱ δύο χρεωφелέται	»	63
Ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης	»	64
Ὁ ἄφρων πλούσιος	»	65
Οἱ δοῦλοι προσμένοντες τὸν αὐθέντην των	»	66
Ἡ ἄκαρπος συκὴ	»	67
Τὸ χαμένον πρόβατον	»	68
Ἡ χαμένη δραχμὴ	»	68
Ὁ ἄσωτος υἱὸς	»	68
Ὁ ἄδικος οἰκονόμος	»	70
Ὁ πλούσιος καὶ ὁ Λάζαρος	»	71
Ὁ ἄδικος κριτὴς	»	72
Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τελώνης.	»	73
Οἱ ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος	»	74
Τὰ δοθέντα χρήματα πρὸς ἐμπορίαν	»	75
Οἱ δύο υἱοὶ	»	76
Τὸ ἀμπέλιον	»	77
Οἱ γάμοι.	»	78
Αἱ δέκα Παρθένοι.	»	79
Τὰ τάλαντα.	»	80
Τὰ πρόβατα καὶ τὰ αἰγίδια.	»	81

ΘΑΥΜΑΤΑ.

Τὸ νερὸν μετεβλήθη εἰς οἶνον.	»	83
Ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς χήρας ἀνεστήθη νεκρὸς ὢν.	»	84
Βασιλικοῦ τινος ἀνθρώπου ὁ ἀσθενὴς υἱὸς θεραπεύεται.	»	84
Τὸ παράδοξον κυνήγιον τῶν ἰχθύων.	»	85
Ἰατρεία τοῦ ἔχοντος πνεῦμα ἀκάθαρτον καὶ τῆς πενθερᾶς τοῦ Πέτρου ἀπὸ θέρμην.	»	86
Ἰατρεία ἐνὸς λεπροῦ καὶ ἐνὸς παραλύτου.	»	87
Ὁ δοῦλος τοῦ ἑκατοντάρχου ἰατρεύεται.	»	88
Θαλασσοταραχὴ καθησυχάζεται.	»	89
Οἱ δύο δαιμονισμένοι τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν θεραπεύονται.	»	90
Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἔχουσα κίνησιν αἵματος ἰατρεύονται.	»	90
Δίδεται ἡ ὄρασις δύο τυρλῶν.	»	92
Ὁ κωρὸς δαιμονισμένος ἰατρεύεται.	»	92